

நீதிநீங்கள்

சிறுகதைத்தொகுப்பு

சூரியன் விவளியீடு

Digitized by eGangotri Foundation
www.egangotri.org

நீதிவாணி?

நீற்றங்கள்

சிறுகதைத்தொகுப்பு.

ஈழவாணி

நூலின் பெயர்	:- நிறங்கள்
நூலின் வகை	:- சிறுகதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்	:- ஈழவாணி
முகவரி	:- இல 171, ஞானேந்திரா மாவத்தை நாவல, கொழும்பு.
பதிப்பு ஆண்டு	:- மார்ச் 2004
பதிப்பு விபரம்	:- முதல் பதிப்பு
பக்கங்கள்	:- 115
வெளியீடு	:- சூரியன் வெளியீட்டகம் (வரையப்பட்டது)
உரிமை	:- சூரியன் வெளியீட்டகத்திற்கு
அட்டைப்பட ஓவியம்	:- N.விஜயரூபன் வெள்ளவத்தை, கொழும்பு
லேசர் வடிவமைப்பு	:- S.சுஜீகரன் வெள்ளவத்தை, கொழும்பு
பதிப்பகம்	:- ஈசுவாலிற்றி கிறபிக்ஸ், 315, ஜம்பட்டா வீதி, கொழும்பு.13
நூலின் விலை	120/=

அணிந்துரை

சிறுகதை கைத்தொழில் நாகரீகத்தால் நவீனமயப்பட்டுவரும் சமூகத்துக்குரிய ஒரு புதிய இலக்கிய வடிவமாகும். பிரித்தானியரின் தொடர்பினாலும் ஆதிக்கத்தினாலும் நவீன மாற்றங்கட்கு உட்பட்டு வந்த தமிழர் சமூகத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே தோன்றியது.

முப்பதுகளில் ஈழத்தில் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்து வரும் இந்த இலக்கிய வடிவத்தின் முன்னோடிகளில் இலங்கையர் கோன், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம் ஆகியோர் கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஆரம்பகாலத்தில் தமிழக சஞ்சிகைகளுக்கே எழுதினார். இவர்களின் ஆரம்பகாலக் கதைகள் இலங்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையே கருவாகக் கொண்டனர். பிற்காலத்தில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளையும் கதைப்பொருளாக்கினார்.

இலங்கையர் கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம், வைத்திலிங்கனின் பாற்கஞ்சி என்பன குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய சிறுகதைகளாகும். சிறுகதையின் அளவைப் பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளுமே தீர்மானித்தன. ஆரம்பகால பத்திரிகைச் சிறுகதைகள் அளவில் நீண்டதாக இருந்தன. தற்போது பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் பல தரப்பட்ட அம்சங்களை உள்ளடக்குவதால் சிறுகதையின் அளவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குழுதம் போன்ற சஞ்சிகைகள் ஒருபக்கக் கதைகளை வெளியிடுவதை இன்று காணலாம்.

அளவில் சிறிய கதைகள் எல்லாம் சிறுகதையாக மாட்டாது. இராமயணக் கதை முழுவதையும் சுருக்கி ஐந்து ஆறுபக்கங்களில் எழுதிவிடலாம். ஆனால் அது சிறுகதையாகாது. 'கைகேயியின் மனமாற்றம்' என்னும் சம்பவத்தை மையமாகக் கொண்டு ஒரு

சிறுகதையை உருவாக்கலாம். ஒரு சம்பவம் அதன் அடியாகப் பிறக்கும் மனோநிலை அல்லது உணர்வுநிலையைச் சித்திரிப்பது சிறுகதைதான்.

தற்போது 'நிறங்கள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை எமக்குத்தருகிறார். 'ஈழவாணி' என்னும் இளம் எழுத்தாளர். அன்ரனி வாணியொயா என்பது இவரது இயற்பெயராகும். இளவயதிலேயே பாடசாலை மாணவியாக இருக்கும்போதே இலக்கிய ஆர்வமுடையவராகத் திகழ்ந்த இவர் மாகாணரீதியிலும், தேசிய மட்டத்திலும் சிறுகதை கவிதை, பேச்சுப் போட்டிகளில் பல பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார். வவுனியா இளைஞர் தொடர்புச் சாதனக் குழுவினரால் வெளியிடப்பட்ட 'தேடல்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தற்பொழுது 'செந்தணல்' பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராகத் திகழ்கின்றார்.

'நிறங்கள்' வண்ணத்துக்கொன்று, வகைக்கொன்று என பத்து கதைகளின் தொகுப்பாகும். இக்கதைகள் இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கை அம்சங்களைக் கருவாகக் கொண்டவை. எல்லாக் கதைகளுமே துன்பியல் சார்ந்ததாக வாசகர் உள்ளத்திலே அவலச் சுவையை மிருவிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

ஈழத்தில் தமிழர் சமுதாயம் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக பலவிதமான இன்னலின் மத்தியிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இலக்கியம் சமுதாய வாழ்க்கையின் விளை பொருளாக இருப்பதனால் துன்ப துயரங்கள் அக்கால இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிப்பது இயல்பே.

நல்ல விலையில், பாட்டி வீட்ட போறான், அதேமனிதர் தலைப்பொங்கல், கண்ணீரில் அவள், பார்கவியின் கதை என்பன போர்க்கால அவலங்கள், இடப்பெயர்வுகள் முதலானவற்றை எம் கண்முன் நிறுத்துகின்றன.

காதலர் தினம், கடலை நோக்கிய கன்னி, திருமண அழைப்பு என்பவை ஆண், பெண் காதல் உணர்வினையும் ஏமாற்றங்களையும் சித்திரிக்கின்றன. பார்கவியின் கதையில்

இடம்பெயர்வினால் ஏற்பட்ட அவலங்களையும் ஒரு காதல் திருமணத்தில் முடிவதையும் சூழ்ச்சியால் காதலன் மரணமடைவதையும், மரணத்துக்குக் காரணமான கயவன் பெண்ணுடன் தகாத முறையில் நடந்து கொள்ளும் போது அவன் அவனைக் கொல்வதையும் காட்டுகின்றது.

'ஒரு கதிர் கருகிறது' என்னும் கதை பெற்ற மகனை வற்ற அன்னையையும், விற்கப்பட்டவன் வளர்ப்பு தந்தையால் கொடுமைப்படுத்தப்படுவதையும், இறுதியில் நஞ்சுருந்தி இறப்பதையும் அவனின் அன்புக்குரிய ஆசிரியையின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது.

ஓர் இளம்பெண் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டு சில நாட்களின் பின் விடுதலை செய்யப்படும் போது அவளது கற்புநிலையும் ஒழுக்கமும் சந்தோசத்துடனேயே சமுதாயத்தால் பார்க்கப்படுகின்றது. உயிருக்கு உயிராக நேசித்த அவன் காதலனே அவளை வெறுக்கின்ற நிலையை உணர்வு பூர்வமாகக் காட்டுகின்றது 'நல்லவிலையில்' என்னும் கதை.

இடப்பெயர்வின் போது குண்டுவீச்சால் தாய்தந்தையாரை இழந்த வாசகியையும் அவள் தம்பி பாரதியையும் அகதிமுகாமில் முன்பின் தெரியாத நல்லம் பிள்ளைப் பாட்டி அரவணைத்துப் பாதுகாக்கின்றாள். யாழ்ப்பாணத்தில் தன் மகனையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்ப்பதற்காக பாட்டி புறப்படுகின்றாள். வரிசையை ஒழுங்கு செய்த பொலீஸ் காரரால் தள்ளிவிடப்பட விழுந்து இறந்துவிடுகிறாள் பாட்டி. பாட்டியின் மரணத்துக்குப் பொலீஸ் காரர்தான் காரணம் என்பதை நன்கு அறிந்தபின்பும் உண்மையை சொன்னால் தன்னையும் புலியென்று கைது செய்து சித்திரவதை செய்து கொன்று விடுவார்கள். என்ற நிலையில் பாரதி சொல்கிறாள்.

"உனக்குத் துரோகம் செய்வதாக நினைத்து விடாதே பாட்டி; உன் குழந்தைகளாகிய எங்களை மன்னித்துவிடு தவறிவிழுந்து இறந்து விட்டதாகவே வாக்குமூலம் தரப் போகிறேன்."

அளவில் மிகச்சிறியதான “பாட்டி வீட்ட போறாள்” எனினும் இக்கதை வாசகரின் மனங்களில் துன்ப அலைகளை எழுப்பும் என்பது நிச்சயம்.

இந்திய அமைதிப்படையினால் கொலை செய்யப்பட்டு தாயை இழந்த கோதினி தந்தையையேனும் பார்க்க முடியுமா? என ஏங்குகின்றாள். கண்முன்னே முகத்தில் காடுபோல் தாடியும் உதட்டில் சோகப் புன்னகையும் உடைய அந்த மனிதர்தானே தந்தை என உணரமுடியாத நிலை. இவள்தான் மகள் என்று தெரியாத தந்தை. இருவரதும் மனப் போராட்டந்தான் ‘அந்த மனிதர்’ என்னும் கதை.

காதலித்துத் திருமணம் செய்த முதல் பொங்கல் நாளிலேயே அவள் கணவன் இராணுவத் தால் கொல்லப்பட்டுப் பிணமாகக் கொண்டு வரப்படுகின்றான். ஆறு ஏழு ஆண்டுகளின் பின் இடம் பெறும் பொங்கலின் போது அவளின் ஆறு வயது குழந்தை கேட்கிறான்: “அம்மா பொங்கலுக்கு அப்பா வரவாரில்லையா?” தந்தை அவள் பிறக்கு முன்பே இறந்துவிட்டதைத் தெரியாத பிஞ்சு உள்ளத்தின் தவிப்பு இது. அமிர்தகானன் என்னும் தந்தை சொந்தகாரணத்துக்காக ராகவன் என்பவனால் காட்டிக் கொடுக்கப்படுவதும் “தலைப்பொங்கல்” கதையில் சித்தரிக்கப்படுகின்றது.

கண்ணி வெடியினால் இருகண்களை இழந்த சிறுவனுக்கு உதவப் போய் சொந்தக் கணவனாலும் சமூகத்தாலும் சந்தேகத்திற்கு இடமாகும் ஒரு இளம் பெண்ணின் சோகச் சித்திரமே ‘கண்ணீரில் அவள்’ என்னும் சிறுகதை.

குணேஸ் என்னும் இளைஞனுக்கு காதல் ஒரு பொழுதுபோக்கு பாடசாலை நாட்களில் சுமதியைக் காதலித்தல். பல்கலைக்கழகத்தில் இன்னொரு பெண்ணுடன் காதல். அவளைத் திருமணம் செய்வதற்குச் சீதனம் போதாமையால் காதல் முறிவு. விரிவுரையாளர் நிலையில் தீபாவைக் காதலித்தல். அந்தக் காதலின்

அடிப்படை ரவுனில் நல்ல பெரியவீடு, வான் என்பன. இறுதியில் தீபா என்ற யுவதி அவளை ஏமாற்றி விட்டுத் திருமணத்தின் பொருட்டு வெளிநாடு செல்கிறாள். இளைஞரின் போலித்தனமான காதலைத் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார் கதாசிரியர்! “காதலர் தினம்” கதையில்.

“திருமண அழைப்பு” என்பதும் நிறைவேறாத காதல் பற்றியதுதான். துளசியின் வீடு வசதியான பெரிய வீடு என நினைத்து அவளைக் காதலிக்கிறான் ஜெகன். அந்த வீடு அவளுக்கு இல்லை என்பதை அறிந்து அவளைத் திருமணம் செய்ய மறுக்கிறான். இதுவும் போலிக் காதல் பற்றிய கதைதான்.

“கடலை நோக்கிய கன்னி” என்னும் கதை யுவதியொருத்தி தன் காதல் நிறைவேறாததால் தற்கொலை செய்ய முனையும் போது அருட்கன்னியால் காப்பாற்றப்படுகிறாள் என்பதைக் காட்டுகின்றது. எல்லாக் கதைகளுமே வாசகர் உள்ளத்தைக் கொழுவி இழுக்கக்கூடியதாக அமைந்திருப்பது இத்தொகுதியின் சிறப்பம்சமாகும்.

குழலி, பாரதி, கோதினி, சுதா, குணேஸ், பார்க்கவி என்னும் பாத் திரங்கள் நோர்த்தியாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. எதிர்காலத்தில் சிறந்ததொரு சிறுகதையாசிரியராக திகழ்வதற்கான அறிகுறிகள் இத்தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகளில் காணப்படுகின்றன.

ஈழவாணியின் இலக்கியப்பணி தொடர என் வாழ்த்துக்கள்.

நாவலர் வீதி
முள்ளியவளை

இலக்கியச் செல்வர், தமிழ்மணி, கலாபூஷணம் முல்லைமணி வேசப்பிரமணியம். (SLEAS)

அறிமுகவரை

அன்ரனி வாணி ஜெயா என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்ட ஈழவாணியின் “நிறங்கள்” சிறுகதைத் தொகுதிக்குள் நுழைந்து-நுணுகி வாசித்தபோது எனக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது.

மிக இளம் வயதிலே, “செந்தணல்” பத்திரிகையைத் தொடங்கி, திடமனதோடு அதை நடத்தி வரும் திறனைக் கண்டு பலரும் புருவங்களை உயர்த்தியமை எனக்குத் தெரியும். பெண்மை, உண்மை, நுண்மையுடன் தண்மை காணும் பண்புகள் பொலிந்த புதுமைத் தணலாக அது நிலைத்து வெளிவரும் வெற்றியைப் பார்க்கும் எவரும் வாய்பிளக்காமல் இருக்க முடியாது. நானும் அப்படித்தான்.

“நிறங்கள்” சிறுகதைகளைப் படித்த போது ஆச்சரியம், பெரும் பிரமிப்பாக மாறியிருப்பதை என்னால் மறைக்க முடியவில்லை.

திடீர்த்திருப்பங்கள் ‘நகர்வு’ தேவையில்லாத வெற்று வரிகள், அவற்றையெல்லாம் தேவைக் அதிகமாகக் கூட்டிக் குறைத்து தமிழ்ச் சினிமாக் காட்சிகளாகப் புனையப்படும் கதைகளை வேறு வழியில்லாமல் படித்துப்படித்து வதைபட்டுப் புண்ணான நெஞ்சுக்கு ஈழவாணியின் சிறுகதைகள் இதமான இளஞ்சூடான ஒத்தடங் கொடுக்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது.

அவருடைய கதைகள் எவருக்கும், எதையும் போதனை செய்யப் புறப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு உண்மையான படைப்பாளிக்கு இருக்கக் கூடிய இயல்பான கூர்மையான மென்மையாக வண்ணம் தீட்டி பெற்ற வார்த்தைச்சரக்குகள் ஏதுமின்றி இவருடைய கதைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளமை, வாசகர்கள் மனதில் “இக்கதை” நிச்சயமாக நிலைக்கும்.

கண்டதைக் கண்டவாறு, உணர்ந்ததை உணர்ந்தவாறு செல்லுகிறார். அதேவேளை சொல்லப்பட்டவற்றை வாசகர்களின் அகமனதினுள் உறுத்தலில்லாமல் செலுத்தும் “அழகியகலை” பலருக்கும் வருவதில்லை. அந்தக் கலை ஈழவாணிக்குக் கை வந்திருப்பதற்கு அவரது கதைகளே உரைகல்.

காதல் முதல் கவிதைத்துளி வரை தொடர்ந்து; தொடர்ந்து பார்த்து அவற்றின் நிறங்களை அமைதியாக அடையாளங் காட்டுகின்றன அவரது கதைகள்.

“பாட்டி வீட்ட போறாள்” எனும் சிறுகதை அற்புதமாகச் செதுக்கப்பட்ட ஒரு மன ஓவியம்... நிச்சயம் காலத்தை வென்று நிற்கும்.

“தவறி விழுந்து நீ இறந்து விட்டதாக கூறப்போகிறேன் என்னை மன்னித்துவிடு பாட்டி” என்று மன்றாடியபடி அவனைப் பின்தொடர்ந்தவன் இந்த வரிகள் பேசக் கூடாத, பேச முடியாத, பேசத் தெரியாத மனித உணர்வுகளை, வரியில்லாமல் பேசுகிறது.

கதையைப் படிக்கும் வாசகர்கள் இந்த வார்த்தைகளிலுள்ள வலிமையை உணரக் கூடும். “கடலை நோக்கிய கன்னி” கதையின் இறுதி வரிகளும் இப்படித்தான்.

“இன்றைய நாளில் மேரியும் புது மனிசியாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டாள். புதிய கதிர்களைப் போல ஒளி வீசப் போகும் தன் புதிய வாழ்வுக்குள் நுழைய மேரி ஆயத்தமானாள்.

மேரியின் கதையைப் படிக்கும் வாசகர்கள் இந்த இறுதிவரிகளின் உயர் துடிப்பை உணர்வர்.

தந்தையை தேடும் மகள், கனவனை இழந்தும் தன் நிலையில் கனமான சக்தி கொண்ட, சுமி, புயலில் சாய்ந்திருந்து மீண்டும் நிமிர்ந்த நாணலாகிவிட இப்படி...

எத்தனையோ இரத்தமும் சதையுமான பாத்திரங்கள், எங்களுக்குள் உயிர் வாழ்வதாக அல்லது காலங்களுக்குள் காலங்களாக மூச்சுவிடுவதாக எம்மை உணர வைக்கும், அற்புதங்களும் கதைகளில் பரவி வருகின்றன.

இலக்கிய விமர்சகர்களின் “இயங்களாலான அளவுகோலுக்கு இந்த இனிய கதைகள் தப்பிப் பிழைக்கவேண்டுமென்று மட்டுமல்ல, இக்கதைகளுக்குள் தம்மை உணரும் எவரும் ஆதங்கப்படுவர்.

காலங்களையும் இந்த தொகுப்பு வெற்றி கொள்ளும், கொள்ள வேண்டும்.

கதைகளில் இளமை தெரிகிறது. ஆர்வம் தெரிகிறது. வற்றாத வலிமை தெரிகிறது. ஈழவாணிக்கு வாழ்த்துக்கள்.

அன்புடன்

பொன். கணேசமூர்த்தி

54/3

பிள்ளையார் வீதி

திருநெல்வேலி

யாழ்ப்பாணம்.

என்னுரை

இலக்கிய உலகினுள் புகுந்து “நிறங்கள்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் மூலம் மீண்டும் உங்களுடன் பேசுகின்றேன் என்பதில் பெருமையும், இன்னூல் மூலம் பேசக் கிடைத்ததையிட்டு நன்றியுடையவளுமாகின்றேன்.

நிறங்கள் என்ற இந்நூலில் பத்து சிறுகதைகள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன. இப்பத்து சிறுகதைகளிலும் நான் இறந்த காலங்களில் இருந்த சமூகத்தினுடைய போக்கையும், நிலமைகளையும் கூற முற்பட்டிருக்கின்றேன்.

இக்கதைகள், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமாக அமைந்திருப்பதால் இவற்றிற்கு நிறங்கள் என்று பெயரிட்டிருக்கிறேன். அதாவது சமூகத்தின் மனித நிறங்களைப் பேசுவதாகவே கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

சிறுகதைகள் என்ற வரிசையில் இது தான் எனது முதல் பதிப்பு. நூல்கள் என்ற வரிசையில் இரண்டாவது நூல்.

இன் நிறங்களின் கதைகள் எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு அல்லது தற்போது வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் கதைகள் எழுதப்பட்ட காலகட்ட சமூக நிலையினை சூழலினை தெரிவிக்கும் என்பதில் நான் நம்பிக்கை உறுகிறேன்.

நன்றி

இப்படிக்கு
ஈழவாணி

நல்ல வினையிஸ்

பதிப்புரை

கடந்த இருபது வருடங்களிற்கும் மேலாக எமது நாட்டில் போர்க்காலச் சூழலே நிலவி வந்தது. ஆனால் இன்று அந்த நிலமை ஓரளவு மாற்றமடைந்து நமது மனங்களில் ஒரு நம்பிக்கைத் தன்மையை உருவாக்கியிருக்கிறது. இலக்கியங்கள் என்பது காலத்தின் பதிவுகளாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த இலக்கியத்தின் பதிவேடுகளில் கடந்த இருபது ஆண்டு போர்ச்சூழலில் நாம் அனுபவித்த இடப்பெயர்வுகள், துயரங்கள், அவலங்கள் யாவற்றையும் எமது வருங்கால சந்ததியினருக்காக பதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது எமது அவா.

இவற்றைத் தான் கவிஞர் ஈழவாணி தனது “நிறங்கள்” கதைத் தொகுப்பிலே அருமையாகக் கூறியுள்ளார். இவருடைய கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் ஏற்கனவே மக்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவை. இந்த “நிறங்கள்” கதைத் தொகுப்பு எமது சந்ததிக்கு பெரிதும் உதவும் என்ற நம்பிக்கையில் எமது வெளியீட்டகத்தால் இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதில் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

அ.ஜெயப்பிரீதா
பணிப்பாளர்
சூரியன் வெளியீட்டகம்.

மரத்தில் மகிழ்ந்துகுலாவி மாம்பிஞ்சுகளைக் கடித்துத்துப்பிக் கொண்டிருந்த சில மந்திகள் அவளைப் பார்த்து அலமந்து குதித்தோடின. மாமரக் கூரையின் கீழ் வடலி ஓலையால் சுற்றி அடைக்கப்பட்ட கிணறு அது.

குழலி ஆடைகளைக் களைந்து விட்டு மார்பிற்கு குறுக்காகத் தான் கொண்டு வந்த சாரத்தைக் கட்டினாள். கட்டியவள் மீண்டும் ஒருமுறை இறுக்கமாக உள்ளதா எனச் சரிபார்த்துக் கொண்டாள்.

உடுப்பு அலம்பும் வாளியை இழுத்து அருகில் வைத்துவிட்டு மளமளவென நீரை இழுத்து வாளியினுள் ஊற்றினாள்.

“சடக் சடக்” என யாரோநடந்து வரும் ஓசையும் தொடர்ந்து திரும்பிச் செல்லும் ஓசையும் கேட்டது.

“பத்மினி பத்மினி” என அழுத்தமான அழைப்பு வந்தவன் பத்மினியின் கணவர் தான் என்பதைக் குழலி புரிந்து கொண்டாள் “பத்மினி” மீண்டும் குரல் உயர்த்தி உறுக்கி அழைத்தான்.

அவள் “ஓம் வாறன் என்னப்பா அதுக்கிடையிலவந்திட்டியளே? ஏன் துவாய மறந்திட்டங்களை” என வினவியபடி வெளிவாயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

“ஒரு மண்ணும் இல்லை ஆர் கிணத்தடியில நிக்கிற. மனுசர் களைச்ச விழுந்து வந்து, களைப்புத் தீர மேல் கழுவுவம் எண்டு போன அங்கேயும்” என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

“இவள் தானப்பா குழலி குளிக்க இஞ்ச தானே இப்ப வாறவள் கொஞ்சம் பொறுங்கோ கெதியாக் குளிச்சிட்டு விடச் சொல்லிப் போட்டுவாறன்” என நழுவினாள்.

“இஞ்ச நில்லும் உது இங்க எத்தின நாளா நடக்குது. இஞ்ச பாறும் எந்தக் குழலியா இருந்தா எனக்கென்ன. உவள் இஞ்ச குளிக்க வர என்னையும் ஒரு மாதிரிப் பாப்பினம். இனிமேல் இந்த நாட்டியம் எல்லாம் இஞ்ச வேண்டாம். எங்கேயும் இளிச்சவாயன் இருப்பினம் அங்க போய் நடத்தச் சொல்லு” என வறுத்துக் கொட்டினான்.

“ஸ் சத்தமா கதைக்காதேங்கோ அவளுக்குக் கேக்கப் போகுது மெல்லப் பேசுங்களன்.”

ஏன் கேட்டா என்ன உவ பெரிய கண்ணகி எரிச்சப் போடுவா எண்டு பயமாக்கிடக்குதே உனக்கு ம்... ம்... க்கே... என நக்கலாய்ச் சிரித்தபடி உள்ளே சென்று விட்டான்.

குழலியின் சப்த நாடிகள் அனைத்தும் ஒரு முறை ஸ்தம்பித்து விட்டன. மார்பிற்கு குறுக்காக கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அப்படியே மரம் போல் நின்றாள் அவள் கண் முன்னால் அழகிய கலர் கலரான சீன்கள் ஓடின.

பூங்குழலியும், அருண்மொழியும் பாக்கியம் புனிவதி தம்பதியினரின் செல்வக்குழந்தைகள். குழலிக்கு இரண்டு வருடங்கள் முத்தவன் அருண்மொழி.

ஊரில் மிகவும் வசதியாக வாழ்ந்தவர்கள். தோட்டமும் தோப்புமாய் எப்போதும்பொலிந்து கொண்டிருக்கும் செல்வம், அவர்களுக்குப் பசுமாடுகளுடன் நித்தமும் பாலும், நெய்யும் என

செழிப்பாக இருக்கும் குருக்கள் புதுக்குளத்திலும் அதன் அண்டை ஊர்மனைகளிலும் பாக்கியத்தை தெரியாதவர்கள் கிடையாது அப்படிப்பட்ட கொடைத்தனவான் குழலியின் தந்தை.

குழலியின் வீட்டுத் தோட்டக் காணியில் வசித்தவர்களே பத்மினி குடும்பம். (பத்மினியின் பெற்றோர் குழலி வீட்டுத் தோட்டத்தில் சேவகம் செய்பவர்கள், அவர்களுக்குச் சொந்தமாகக் காணி கிடையாது) மிகவும் வறியவர்கள். இவர்களைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டே தன் தோட்டத்தில் ஓர் துண்டை அவர்களுக்கு இருக்கக் கொடுத்து வயிற்றுப்பசியைப் போக்க வழியும் செய்து கொடுத்தார் பாக்கியம். அவர்களும் அதற்கு விசுவாசமாய் உழைத்தனர்

குழலிக்கு தான் வசதியானவள் என்ற பெருமையோ, செருக்கோ, சிறிதும் கிடையாது. பாடசாலை செல்லும் போது கூட நடந்து செல்லும் பத்மினியைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டே செல்வாள். வேற்றுமை இல்லாது தன்னுடன் சேர்த்து பத்மினி அவளுக்கும் உணவு கொடுப்பாள் தான் வீட்டில் விளையாடும் வேளைகளில் அவளையும் அழைத்துச் சேர்த்து விளையாடி பெரிதாகக் கட்டியுள்ள தொட்டியில் குழலியும் பத்மினியும் குளித்து விளையாடிய அந்த நாட்களில்....

மாமரத்தில் இருந்து தொப்பென்று குழலியின் தலையில்மேல் மாங்காய் விழுந்து நன்றாக நோ எடுத்தது குழலிக்கு, மனதும் லேசாக வலித்தது அவளுக்கு.

சீ... இப்படியும் இருப்பாரா? மனுசரா? சிறிதாவது எனக்காகப் பேசவில்லையே முன்பு எப்படி என்னுடன் நட்பாய் இருந்தவன் ம... போகட்டும் காலங்கள் நிலைப்பதில்லையே, என எண்ணியவன் மளமளவெனக் குளித்து விட்டு அணியவென எடுத்து வந்த உடையை அணிந்து கொண்டு, கழற்றிய உடைகளை எடுத்து உருண்டையாகக் கட்டிக் கையில் எடுத்து அணைத்தபடி மன்றோட்டில் நடந்து பாவற்குளம் பூமடு வாய்க்காலை நோக்கி நடந்தாள் விதியை நோவதா? தன்னை நோவதா? என அவளுக்குப் புரியவில்லை

இடப்பெயர்வுகள் அடிக்கடி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தமையால் குழலியின் குடும்பமும் இடம் பெயர்ந்து மடுவிற்குச் சென்றனர். பின் 1993ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் மீண்டும் குருக்கள் புதுக்குளத்திற்கு வந்தார்கள்.

அக்காலப்பகுதியில் கல்வி நிலைமைகள் சீராக இல்லாமையினால் வவுனியாநகர் நோக்கி 1994ம் ஆண்டு புறப்பட்டனர். மன்னார் வீதி பூவரசங்குளம் வழியாக வந்து சாளம்மைக்குளப் பகுதியில் இருக்கும் விக்ஸ் காட்டுப் பகுதியினுடாகச் சென்று கொந்தக்காரன் குளம், காக்கையன்குளம் வழியில் வெள்ளத்தில் மிதந்து சேற்றில் புரண்டு ஒரு வழியாக ஓமந்தை சென்றடைந்தனர். அன்று ஓமந்தை இறம்பைக்குளத்தில் தங்கி அடுத்தநாள் வவுனியா நகருக்குள் செல்லப் புறப்பட்டனர்.

குழலியின் மனதில் துயரம் வடிந்தது. இனி மீண்டும் ஊருக்கு வந்து எப்போது எல்லோரையும் பார்ப்பது.

என்னோடு பிரியாமல் விடைதந்த சந்திரன், தோப்புகள், கிளித்தட்டு விளையாடிய தடங்கள் கடைசியாகச் சந்தித்த நாட்கள் என உள்ளம் வெடித்துச் சிதறி விடும் போல் இருந்தது. இருந்தாலும் தன்படிப்பு முடிந்ததும் ஊருக்கு அப்பா அழைத்து வருவார் என்ற அசையாத நம்பிக்கையுடன் புறப்பட ஆயத்தமானாள்.

அவளுக்குத் தெரியாது அவளுடைய விதி வேறு பாதை வகுத்தது. தாண்டிக்குளம் செக்பொயின்ரை அண்மித்து விட்டார்கள் அவர்கள். வவுனியா நகரை எட்டிப் பார்தால் தெரியும் போல் இருந்தது அவர்கட்கு. அப்பொழுது ஏதோ மிருக பாசையில் (அப்பொழுது அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்டது) கதைப்பது போல் இருந்தது. இருவர் வந்து ஏதோ கேட்டனர் இவர்கள் புரியாமல் நிற்க மரத்தடியில் நின்ற ஒருவரைக் கையைக் காட்டி அழைத்து ஏதோ சொல்ல, “பெரியவங்க ரொம்பச் சரி உங்களுக்கு ஒண்டுமில்லை. இந்த பெண்ணும் பொடியனும் சந்தேகம் சொல்லுது அது விசாரிக்கச் சொல்றது மாதையா” என மொழிந்து ஒரு கூடாரத்தினுள் அழைத்து சென்றார்கள்.

கூடாரத்துள் சென்றவர்கள் வரவில்லை. பின் வந்தார்கள் மூன்று வருடங்கள் கழித்து. குழலியின் தந்தை மகளையும் மகளையும் நினைத்து பாயில் விழுந்தவர் ஒரு வருடத்தின் பின் ஒரேயடியாகப் போய்விட்டார் தாய் தான் இழுத்திழுத்துப் பார்த்து வந்தாள்.

வாய்க்காலில் சலசல என நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. படிகளில் இறங்கினாள் கண்களை மூடி அழுக்கள் எல்லாம் கரையட்டும் என எண்ணினாளோ என்னவோ ஒரு மணிநேரமாகக் குளித்தாள்.

கண்ணகை அம்மன் கோயிலில் மதியப் பூசை தொடங்கி விட்டது. என்பதைக் காட்ட கோயிலின் மணி டாண் டாண் என ஒலித்தது. வாசலில் செருப்பைக் கழற்றிவிட்டு திரும்பி உள்ளே நோக்கினாள்.

மின்னலென அவன் பார்வை அவளை வெட்டிச் சென்றது. தொடர்ந்து காறி உமிழும் ஓசையும் கேட்டது. ஒரு கணம் நின்று நிதானித்துக் கண்களை இறுக மூடித் திறந்தாள். பின் மளமளவெனக் கோயிலினுள் சென்றாள் அம்மனுக்குத் தீபாராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. கண்களை மூடிப்பிரார்த்தித்தாள். கண்களின் இடுக்குகளின் வழியாகக் கண்ணீர் பொலபொல என வழிந்தது விழித்து யாரும் கவனிக்கிறார்களா எனப் பார்த்தாள் நல்லவேளை யாரும் கவனிக்கவில்லை என அறிந்து நிம்மதி அடைந்தாள்.

பூசை முடிந்து பிரசாதத்தைப்பெற்றுக் கொண்டு எல்லோரும் சென்று விட்டார்கள். குழலி மட்டும் வெளி மாடத் தூணில் சாய்ந்து கொண்டு அமைதியின்றித் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்

யார் தன்னைப் புரியாவிட்டாலும் தன்னைப் புரிந்து கொண்டு தன் உயிராகப் பார்த்த அவளே இன்று முகத்தில் சேற்றை அடிப்பது போல் நடந்து கொண்டானே. என ஏங்கித் தவித்தது அவள் மனம்.

சந்திரன் குழலியின் அயல்வீடு, சந்திரனின் பெற்றோரும் குழலியின் பெற்றோரும் உறவினர்கள் இல்லையே தவிர, அவர்களிடையே உறவுக்கும் மேலான பாசப்பிணைப்பு ஒன்று நிலவி இருந்தது.

சிறு பாராயத்திலேயே “மாமி மாமி” எனத் தன்னைச் சுற்றி வருகின்ற துடிப்பான சிறுமியாக இருந்த குழலி மேல் அளவில்லாத பிரியம் சந்திரனின் தாய்க்கு, சந்திரனும் அவர்கள் ஏக புத்திரனே.

உணவில் இருந்து உடுக்கும் உடை வரை இரு குடும்பத்தாரும் கலந்தாலோசித்தே எடுத்துக் கொள்வார்கள். சிறு பிராயத்தில் இருந்தே சந்திரனும் குழலியும் ஒன்றாக உண்டு பச்சைப் பசுமை நிறைந்த வயல்வரப்புகளில் ஓடிப்பிடித்தாடி, ஒளித்துப் பிடித்து விளையாடி என ஒற்றுமையாக இருந்தனர்.

அருண்மொழியும் சந்திரனும் ஒரே வகுப்பு, ஆனபடியால் இருவரும் ஒன்றாக இருந்து படிக்கும் போது குழலியும் சேர்ந்து கொள்வாள்.

காலங்கள் மாற்றமடைய குழலியும் பெரியவளானாள் ஆனால் அவர்களுடைய அன்பு மட்டும் மாறாமல் ஆழமாக வளர்ந்தது. குழலி பெரியவளானதும் சிறிது கட்டுப்பாடுகளைப் போட்டார்கள் பெற்றோர்.

முன்பு போல் அவளுக்குச் சந்திரனுடன் சண்டை இடவோ பறித்து ஏமாற்றி உண்ணவோ, அவனுடன் கிளித்தட்டு மறிக்கவோ முடியவில்லை. அவர்களிடையே சந்திப்புக்கள் குறைய ஏக்கம் அதிமாகிக் கொண்டிருந்தது. இருவருக்கும் ஒரே துடிப்பு, எப்போது பார்ப்போம், பேசுவோம் என களவாகவாவது பார்த்துப் பேசிட வேண்டும் என மனம் ஏங்கிடும்.

ஒரு நாளாவது குழலி வெளியூரில் உறவினர் வீட்டுக்கு என எங்காவது சென்றுவிட்டாள் என்றால் துடியாய்த் துடித்து விடுவான் சந்திரன், குழலிக்கும் கூட அப்படித்தான், வீடு வந்து சேரும் வரை ஒரே டள்ளாக இருப்பாள். பெற்றோர் அதுபற்றிக் கேட்டால், தலையிடி வயிறு நன்றாயில்லை என ஏதாவது கூறி வைப்பாள். இப்படியே இருவருக்குமிடையில் காதல்வேருன்றியதை இருவரும் புரிந்து கொண்டு அன்றில் பறவைகளாயினர்.

இந்த விடயம் ஊர் கண்ணில்பட்டு விட்டது. ஊர் வாய்க்கு மூடிகிடையாதே, இரு வீட்டாருக்கும் தெரிய வந்தது.

சந்திரனின் தாய்க்கு குழலி மருமகளாவதில் சர்க்கரையாய் இனித்தது. ஆனால் குழலி வீட்டில் பெரிய பூகம்பமே வெடித்து விட்டது. தந்தை குதித்தார் “என் செல்ல மகளை எப்படி வாழவைப்பேன், தேப்பும் துரவுமாய் வாழ்ந்த செல்ல மகள் கஸ்ரப்படுவதா? அவளுக்கு எப்படிப் பட்ட மாப்பிள்ளை பார்ப்பன், நகரத்தில் நாகரீகமான உத்தியோகம் பார்க்கும் மாப்பிள்ளையெத்தான் கட்டி வைப்பன் என்ற மகள் மகாராணி போல வாழவைப்பேன். எதிர் வீட்டில சேவகம் செய்யவா? என்று தாம் தீர்மானம் குதித்தார்.

குழலியின் தாய் குழந்தையின் மனம் நோக்கக் கூடாது எனத் தவித்தாள். ஏற்கெனவே இரண்டு நாட்களாக உணவும் இல்லை, பேச்சும் இல்லை இந்நிலை நீடிப்பதை அவள் விரும்பவில்லை.

கணவனுடன் நாகுக்காகப் பேசினாள், சந்திரனின் நற்குணத்தையும் அவன் குடும்பத்தார் பற்றியும் விளக்கினாள் “சந்திரன் கெட்டிக்காரன் அவன் படித்து முன்னுக்கு வந்து உத்தியோகம் பார்ப்பான். அதோட அவனுக்குப் பிச்சல் பிடுங்கலும் இல்லாத்தானே” என எடுத்துக் கூறி கணவனை ஒருமாதிரிச்சம்மதிக்க வைத்தாள்.

தகப்பானார் ஒரு மாதிரி இசைந்தாலும் கடுமையான கண்டிசன் ஒன்றைப் போட்டு விட்டார் “படித்து முடியும் மட்டும் காதல் கீதல் எண்டு திரியிரதில்லை, ஒரே இடத்தில் இருந்து இருவரும் படித்தால் இருவரும் உருப்பட்டாற்போலத்தான் அத்தோட இங்க மாஸ்ரர் மாறும்இல்லாததால் படிப்பும் அவ்வளவாக இல்லை” என்றுகூறி குழலியையும் அவனுடைய தமையனாரையும் அழைத்துக் கொண்டு குடும்ப சகிதமாக நகர் நோக்கிப் புறப்பட்டார் பாக்கியம்.

குழலி கடைசியாகச் சந்திரனிடம், அவன் தன்னைப் பிரியாமல் விடை கொடுத்தது கண்களில் இன்னும் நிழலாடின.

கைகளை இறுகப்பற்றி கமுகம் தோப்பினுள் கண்கலங்கி நின்ற காட்சி அவள் நினைவில் மீளும் போதெல்லாம் அவளுள் மின்சாரப்பாய்ச்சல் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும். “குழலி நீ டவுனுக்குப் போனா என்னை மறந்திருவியா? குழலி நீ தான் என்னோட அன்பை புரிஞ்சு கொள்ளாட்டியும் உன்னோட என்ற இதயவறையில் உறவாடி உயிருள்ள வரைக்கும் வாழுவேன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பன், ஆனா நீயும் என்னமறக்காமாட்டாய் எண்டு உன்ர ஆழமான அன்பில் புரிஞ்சு கொண்டன் இருந்தும் உன்னோட அப்பா எங்களைப் பிரிச்சுப் போடுவாரோ எண்டு தான் பயமாக் கிடக்கு” எனக் கூறும் போதே அவன் கண்கள் சிவந்து பிரசவிக்கிருந்த கண்ணீரை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டு விடை பெற்றான்.

சீட்டுக் குருவி விரர்... என வந்து அர்ச்சனைப் தேங்காயுள் இருந்த வாழைப் பழத்தைத் தன் குன்றி மணிக் கண்களால் உருட்டி உருட்டிப் பார்த்துவிட்டுச் சின்ன உதட்டினால் கொத்திப் பார்த்தது. குழலிக்கு அப்போது தான் சுய உணர்வு வந்தது. குருவியைத் துரத்தி விட்டு கன்னத்தில் இரண்டு முறை போட்டுக் கொண்டாள்.

மீண்டும் அம்மன் சன்னிதானத்தை வணங்கினாள். கடவுளே நீ எனக்கு எவ்வளவு சோதனையைத் தந்தாய் எல்லாத்தையும் தாங்கினன். என்னை நேசிக்கிற என்னைப் புரிஞ்சு கொண்ட ஒரு ஜீவன் எனக்காகக்காத்திருக்கிறது எண்டு தான்

இருந்தன், இனியும்நான்... நான்... பெரும் விம்மலுடன் அழகை முட்டி வெடித்தது. மனதிலுள்ள மயக்கங்கள் விலகி விடுவது போன்று கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து வெளியேறியது.

அவள் தீர்க்கமான முடிவுடன் வெளியே காலெடுத்து வைத்தாள். ஏன் சாக வேண்டும்? இறைவன் என்னை ஏதோகாரணத்திற்காகத்தான் உருவாக்கியிருக்கிறான். அவன் படைச்ச உயிரை நாசமாக்கக் கூடாது. ஏன் நான் மற்றவைக்காவும் வாழக் கூடாது. அன்னைதிரோசா போல இல்லாவிட்டாலும் என்னால் முடிஞ்ச சின்னச்சின்ன உதவிகளைச் செய்து அப்படியும் வாழலாம் தானே

மளமளவெனப் படிகளில்இறங்கி வந்து செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு திரும்பியவள், சந்திரனின் தாய் வருவதைக் கண்டாள் அவர் முகமெல்லாம் கறுத்துப் போனது முகத்தை திருப்பி சங்கடப்பட்டுக் கொண்டு நின்றார். இந்த நிலையை நீடித்து அவரை மேலும் சங்கடப்படுத்தாமல் விறு விறு என நடந்து அவரைத் தாண்டி வந்தாள். “மாமி உங்கட மகனை நல்ல விலைக்கு விக்க காலம் இருக்கேக்க ஏன் நமுவ விடுறீங்க” எனத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள் குழலி.

என் கண்ணீரில் அவள் கதை

இத்தோடு வேது தடவையாக மணி பார்த்தாகி விட்டது. இன்னமும் மணி 11.15லேயே தான் இருக்கிறது.

“சே அவசர அவசரமா விழுந்தடிச்சு வந்தது தான் மிச்சம், வயிறு வேற கொற கொற எண்டு கத்துது இண்டைக்கும் எப்பிடியும் வீட்ட போக 3 மணியாகி விடும், அது மட்டும் இந்த காந்தற வயித்தைச் சமாளித்தாக வேண்டும்.....”

ஒரு பெருமூச்சை விட்டுக் கொண்டே வலம் இடமாக இரு பக்கமும் பார்த்தேன் நிறையச்சனம் தான், சற்று ஒதுக்குப்புறமாக ஒரு பெண் வாங்கில இருந்தாள்.

அவள் அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு கண்ணில் இருந்து வழிந்த நீரைக் கைக்குட்டையால் கவனமாகத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் எடுப்பான பெண் தான், சுருண்ட ஓரளவான கூந்தல் அமைப்பான உதடுகள் இரட்டை நாடி முகத்திற்கு ஏற்ற அளவான மூக்கு கூர்மையான சோகம்நிரம்பிய கண்கள்.

என் மனதிற்குள் “குறுகுறு” என்று கொண்டிருந்தது.

“எப்படியாவது அவளுடன் பேசணும்” எழுந்து கொண்டேன். எழுந்து வாங்கிற்கும் பெல் பூட்டிய கதவிற்கும் ஒருமுறை நடந்தேன். திரும்பி அவள்

நிறங்கள் [redacted] சமுதானம்
இருந்த வாங்கில் பக்கத்திலேயே அமர்ந்து
கொண்டேன்.

அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.
நான் நிரம்பவே அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தேன்
அவளும் பதிலுக்கு சினேகமாகவே சிரித்தாள்.
எனக்கு மனதுள் சந்தோசம் கொஞ்சம் நெருங்கி
விட்டேன்

“ஐயம் இமா யூ” என்றேன்.

“நான்..... நான் காவேரி சோட்டா கவி” என்றாள்.

“நீங்க யாரைப்பார்க்க..... கவி உங்கட நிலேசன்ஸ்
யாரும் இருக்கிறாங்களா என்ன வருத்தம் ரொம்ப
நாளாவா?” என்று நான் கேள்விகளை அடுக்க அவள்
என்னை பார்த்துச் சோகமாகச் சிரித்தாள்.

ஆம் என்பது போல தலையை அசைத்தாள்
அவள்.

“கவி நான் இங்க யாரையும் பார்க்க வரவில்லை!
ஆனால் நான் நிறையப் பேரப் பாப்பன், நான் “மனித
புனர்வாழ்வு இல்லத்தில்” இருந்து வந்திருக்கிறன்
துன்புற்ற பாதிக்கப்பட்டவர்களைப்பார்த்து அவர்கட்கு
ஆறுதல் கூறி அவர்கட்டு தேவையான உதவி மற்றும்
நீற்றமன்ற எல்லாம் எங்கட நிறுவனம் செய்கிறது”.

“நீங்களும் ஏதும் கஸ்ரம் கவலை இருந்தால்
கூறலாம்” என்று சுயமாக விளம்பரப்படுத்தினேன்.

அவள் திரும்பி ஒரு மாதிரிப் பார்த்தாள்.

“வந்து... ஐ மீன்... இங்கே வைத்தியம்
பெறுகிறவரைக் கூறினேன் எங்களால் முடிந்த சிறிய
உதவி, வேண்டாம் என்றால் நோ பிறாப்ளம் அதை
இன்னுமொரு கஸ்ரப்பட்ட நபர் பெற்று சுகமடைவார்”

என்று நானே சமாதானமும் கூறிவிட்டு நேராகத்
திரும்பி அமர்ந்து கொண்டேன்.

“சீ” என்ன பெண் இவள் இவ்வளவு கூறியும்
நெருங்கி வாறாள் இல்லையே சரியான பிறவுட்கேள்”
நினைத்த படி மீண்டும் மணியைப் பார்த்தேன் 11.35.

“சே எவ்வளவு நேரம் இதிலிருந்து போறடிக்கிறது
இந்த கவியோ, கிவியோவும் இறங்க மாட்டாள்
எண்டுறாள் என்ன பண்ணலாம்” என்று
நினைத்தவாறே எழும்ப முயன்ற என்னை,

அந்த “எக்ஸ்கியூஸ்” என்ற வார்த்தை தடுத்தது.

அவள் என்னை பார்த்து சிரித்தாள்

“நீங்க இமா இவ்வளவு பெரிய சேவை
செய்யிறீங்க உங்களுக்குப் பிரச்சினை வாரது
இல்லையா?

எப்பிடி நீங்க இவ்வளவு பெரிய சேவையை
அதுவும் இளம் வயதா தெரியிறீங்க எப்பிடி
சமாளிக்கிறீங்க” என்று தட்டுத் தடுமாறி ஒருவாறு
கேட்டு முடித்தாள்.

அப்பா அரைக்கிணறு தாண்டியாயிற்று, என
நினைத்துக் கொண்டாள்.

“நீங்க நினைக்கிறது சரிதான் எனக்கு இப்பதான்
22 மைனஸ் எனக்கு அப்பா இல்லை ஓரளவு
வறுமைதான். இனவாதச்சிறையில அண்ணாவை
பிடிச்சுவைச்சிருக்கிறார்கள்.

வேலை செய்ய வேண்டிய நிலைமை, பிரச்சினை
இல்லை என்று சொல்ல முடியாது, இத்தோட
கொஞ்சம் லுக்கா இருந்தா பிரச்சனை தானாகவே
வரும் இல்லையா? கவி

எண் டாலும் ஸ்ரடியாவே மனத் தில உறுதியுடனேயே இருக்கிறன். அதால வாற பிரச்சினைகள் எனக்கு வெறும் பலூன் வெடிகளாகவே இருக்கிறது. இருந்தாலும் எனக்குத் துட்டுத்தேவையா இருக்குது அது இல்லாட்டா “துடுப்பில்லாத ஓடம் போல” எங்க கவிழுமோ தாழுமோ தெரியாது கவி எங்கட குடும்பம், ஆனாலும் எனக்கு இந்த தொழிலிலை மன அமைதியும் திருப்தியும் கிடைக்கிது. அதால முழு மனத்தோட விரும்பியே இத நான் செய்யிறேன்” என்று கூறினேன்.

“அப்பப்பா என்ற பிரச்சனை சிறிதாயிற்றே” என்று சின்னதாகவே கூறினாள்.

“என்ன?” என்று அவளை பார்த்து கேட்டேன்.

“இல்ல... வந்து... உங்களோட பார்க்கேக்க என்ற வட்டம் சின்னதாயிற்று அதத்தான்” என்றாள்.

“அவள் கையைப் பிடித்தேன்” verry nice fingers, ஏன் கவி நீங்க இன்னும் எட்டவே போறிங்க என்னை உங்க சகோதரியா அட்லீஸ்ட் பிரண்டாவாவது ஏற்று உங்கட அந்த கண்ணிற்குள் உள்ள சோகத்தை மடைதிறக்கிற சோகத்தை கூற முடியாதா?” என்றேன்.

அவள் என்னை சினேகத்தோடு பார்த்தாள்

“எல்லாமே... எல்லாமே... உங்களிட்ட கொட்ட வேணும் போல இருக்கு”

“நிங்...நிங்...நிங்.....” மணிச்சத்தம் மணியைப் பார்த்தேன் 12.00 மணி.

“சே.. இந்த நேரம்தானா மணியடிக்கணும்”.

எல்லோரும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு போனார்கள்.

இருவரும் எழுந்து கொண்டோம் தானாகவே அவள் என்கைகளைப் பிடித்து அழுத்தினாள்.

“நீங்க உங்கட வேலையை முடிச்சுக் கொண்டு 2ம் வாட்டுக்கு வாங்களன். அங்க என்வேதனைக்குரிய விடைகிடைக்கும் வந்து நீங்களே பாருங்களேன்” என பிரிந்து வேகமாகச்சென்று விட்டாள்.

எனக்கு ஒரே அவஸ்தையாக இருந்தது

“யாராக இருக்கும் அந்த கவி..... காவேரியின் சோகச் சின்னம் தாயாக இருக்குமோ சீ இருக்காது இருந்திருந்தாள் இவ்வளவு சாஸ்பென்சாக்கியிருக்க மாட்டாள் வேறு யாராக இருக்கும் கழுத்தில தாலி வேற இருந்ததே.

கணவராக இருக்கலாம் ம்..ம்..... நிச்சயமாக கணவனாகத்தான் இருக்க வேணும் வாழ்க்கையே வற்றி விட்டதைப் போல சோகமாக இருக்கிறாள் கணவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்

பாவம் என்வயது தான் இருக்கும் இந்த வயதிலேயே இப்பிடி வேதனையா? கடவுள் நல்வார்களைத் தான் சோதிப்பான்:

அப்போ அவள் நல்லவளா? என்னவா இருந்தால் எனக் கென்ன? அவளுடைய மனக் கலக்கம் என்னவெண்டு அறியவேணும் அதுதான் இல்லாட்டி எனக்குத் தலையே வெடிச்சிடும். சில நேரம் என்னால கூட அவளுக்கு உதவிசெய்யக்கூடியதா இருக்கலாம். எனக்கும் ஒருமன அமைதி தானே நல்லவளோ கெட்டவளோ அது எனக்கு அப்பாற்பட்டது.

எல்லாம் முடிச்சுக்கொண்டு விசிட் ரைம் முடிய முன்னம் கவியைப் பார்க்க அவள் கணவனின் துன்பம் என்னண்டு அறிஞ்ச ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டும்”

நினைத்தவாறே 4ம் வோர்ட்டிற்குள் நுழைகிறேன்.

அது ஆண்கள் வோர்ட்.

பலர் பலவிதமான கஸ்ரங்களை, துன்பங்களை கூறினார்கள். ஆறுதல் கூறினேன் குறிப்பு எடுத்தேன் என்ன செய்தாலும் மனம் நிலை கொள்ள வில்லை.

அப்படியே 6ம், 5ம் வோர்ட்டுகளையும் பார்த்து விட்டு 2ம் வோர்ட்டுக்குள் நுழைந்தேன்.

காட் வேகமாக அடித்தது கண்களை மேயவிட்டேன், லேசில் அகப்படவில்லை ஒவ்வொரு கட்டிலாக கவனமாகப் பார்த்தேன். சிலருக்கு உறவினர் வந்திருந்தனர் ஆனால் பலர் ஏக்கம் நிறைந்த கண்களுடன் என்னைப் பார்த்தனர். நானோ அவசரமாக கவியையும் அவளுடைய கணவனையும் தேடினேன்.

“ம்..... கூ..... காணவில்லையே திரும்பிப் போய்விட்டாளோ?

சீ அப்படி இருக்காது” மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

என் இதயம் நின்று மீண்டும் துடிக்க ஆரம்பித்தது.

பின் வாசல் வழியாக அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அருகில் ஒரு இளைஞன்.

கணவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் அவன் தட்டுத் தடுமாறி கையை இருபக்கமும் விட்டு தடவிப் பார்த்தவனாக நடந்து வந்தான்.

ஆம் அவனுக்கு இரண்டு கண்களும் பார்வை அற்றதாக இருந்தன. அவன் அருகில் இருந்த ஸ்ரூலில் தடுக்குப்பட்டு விழப்போனான். மின்னல் வேகத்தில் சென்று அவனைத் தாங்கி நிறுத்தினாள் கவி.

நான் என்கண்களை கட்டுப்படுத்தவில்லை அவள் எனைப் பார்த்து அதே சோகப் புன்னகையை

வீசினாள். அது என் இதயத்தில் கூரிய வாட்களாய்க் குத்தின.

அவனை அவள் தன்னுடைய கரத்தினால் அழைத்து கட்டிலில் அமர்த்திவிட்டு சாப்பாட்டுப் பார்சலை எடுத்து அவன் கையில் வைத்து “மீதி வைக்காமல் சாப்பிட்டு விட வேணும் டொக்ரர் என்ன ரவி சொல்லியிருக்கிறார்?”

“என்னத்தச் சொல்லுறது வழமையா சொல்லுறதத்தான் சொல்லுகினம்” என்றான் அவன்.

“வேறு ஏதாவது தேவை என்றால் என்னட்ட சொல், இப்ப நான் வாங்கித் தரமுடிஞ்சா வாங்கித்தந்திட்டுப்போறன். இனி நான் அடுத்த புதன் தான் வருவன்” என்றான் அவன்.

அவன் தட்டுத் தடுமாறி அவள் கையைப் பற்றி

“தாங்க்ஸ் அக்கா உங்களுக்கு என்னால மிகவும் சிரமமாக இருக்கு எல்லா, அக்கா இந்தக் கடனை எல்லாம் எப்போது தீர்ப்பேன்” என்றான்.

“ஸ்.....என்ன ரவி இதெல்லாம் மனதை அலட்டாமல் கடவுளை பிரே பண்ணு எல்லாம் சரியாகி விடும் வருகிறேன்” என்று விடை பெற்றாள்.

அப்போ இவன் அந்த ரவி அவளுடைய கணவன் இல்லை, அவன் “அக்கா” என்றானே அப்படியானால் தம்பி தான் என்று எண்ணும் போதே என் கரத்தைவேகமாக ஒரு கரம் பற்றியது அது அவள் தான்.

“சொறி இமா ரொம்பக்காக்க வைச்சிட்டன் அவுடல கன்ரினல் இருந்து கதைப்பம் வாங்களன்”

என்று என் அனுமதியைக் கூடப் பெறாமல் வேகமாக அழைத்துச் சென்றாள். அவளின்

உணர்வுகளின் ஓட்டமும் அப்படித்தானோ? என்று எண்ணிக் கொண்டேன். இருவரும் எதிர் எதிர் இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டோம் சோடாந்ஸ் வந்தது 2ரீ என அவளே ஓடர் பண்ணினாள் பின் என்னைப் பார்த்தாள்.

“தம்பியா?” என்று கேட்டேன்.

வேகமாக தலையை மறுப்பாக அசைத்தாள்.

“இல்லை, தம்பி மாதிரி என்னைப் பொறுத்தமட்டில் தம்பியே தான்” என்றாள்.

எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை எல்லாம் மர்மமாகவே இருந்தது. “கொஞ்சம் புரியும்படி பேசங்களேன்” என்றேன். கூறினாள் அவள் கூறினாள் எல்லாவற்றையும் என் கண்கள் புனிதமடைய அசுத்த நீரை வெளியேறுமளவிற்கு கூறினாள்.

“இளம் வயது முதலே எனக்கு யாரும் துன்பப் படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க முடியாது இதயத்தில் முள்ளெடுத்துக் குத்துவது போல் இருக்கும்.

ஒரு நாள் என்னோட ஸ்கூல் பிரண்டைப் பார்க்க ஹோஸ்பிட்டலுக்கு வந்தன் அப்பொழுது தான் இவனை கண்டேன். அவன் கட்டில் அருகில் ஒரு பெரிய பேப்பரில் இப்படி எழுதியிருந்தது.

“இரு கண்களையும் இனவாதம் இரையாக்கிவிட்டது. கருணை உள்ளவர்கள் எனக்கு உதவிக்கரம் கொடுங்கள்” என்று.

நான் அவனுடன் சென்று பேசினேன்.

அவன் ஒரு வறுமைக் கோட்டில் வரையப்பட்ட

குடும்பம். குடும்பத்தில் மொத்தம் 7 பேர் இவன் 2வது ஓர் ஆண்பிள்ளை தன் வீட்டுக் கஸ்ரத்தால் கஞ்சி ஊத்த பள்ளி வாழ்க்கையை பாதியில் நிறுத்தியவன் மண்ணைக் கொத்தி உயிர் பிழைக்க வழிகண்டு வந்தான் ஓரளவு குடும்பம் வயிற்றுப் பசியைப் போக்கி வாழ்ந்து வந்தது.

இலங்கை இனப்பிரச்சனை வன்னி மக்களை இடம் பெயர்ந்து சீரழிய வைத்தது. எத்தனை இக்கட்டுகள். எத்தனை தடவை தான் அகதியாய் ஓடுவது. அவர்களுக்கு ஓடிஓடி சலித்துப்போய் விட்டது. மீண்டும் திரும்பி வந்து தமது சொந்த இடமான கிளிநொச்சியில் தரைமட்டமாக்கப்பட்டிருந்த தமது காணியில் ஒரு குடிசையைப் போட்டுக் கொண்டு குடியிருந்தனர்.

பிழைப்புத் தொழிலான தோட்டவேலையைச் செய்யும் பொருட்டு மண்ணைக் கொத்திப் பண்படுத்தி தோட்டம் செய்து தம் வாழ்க்கைக்கு வருவாயைத் தேடினர்.

ஒருநாள் தோட்டப்புலவினுள் நிலத்தைக் கொத்திக் கொண்டிருக்கையில் அங்கே புதைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணி வெடி வெடித்துச் சிதறியதால் அவை கண்களைத் தாக்க கண்ணின் பார்வையை இழந்தான்.

அவனுடைய கண்களுக்கு வைத்தியம் செய்வதற்காக வவுனியா நகரிற்கு அழைத்து வந்த போது சோதனைச்சாவடியில், ரவியை புலிகள் என்று கூறி அவனின் தந்தையை பாதுகாப்பு படையினர் பிடித்துச் சித்திரவதை செய்து சிறையில் அடைத்தனர்.

அதன் பின் அவரைப் பற்றிய எந்தத் தகவலும் அவனுக்கோ, அவனுடைய குடும்பத்தினருக்கோ கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது வவுனியா வைத்திய சாலையில் ஒன்றரை வருடமாக இருக்கிறான். உற்றார் உறவினர் யாரும்வரமுடியாத நிலை, ஏன் தாய் சகோதரர்கள் கூட வந்து பார்க்க முடியாத நிலை,

யாரும் இல்லாத நிலையில் என்னிடம் உதவி கேட்டான் உடன் பிறவா சகோதரனா நினைத்தேன். ஆனால் அது என் திருமண வாழ்க்கையையே அழித்து விடும் என்று நான் ஒரு போதும் நினைக்கவில்லை. என்று கூறியவளின் கண்களில் கண்ணீர் கன்னத்தை தொட்டது. அதனை வழித் தெறிந்துவிட்டு சோகமாக புன்னகைத்தபடி மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

நான் காதலிச்சத் தான் கலியாணம் செய்து கொண்டனான். எட்டு வருடங்களாக ஒருவருக் கொருவர் உயிரா இருந்தோம் ஒரு முள்ளு எனை தீண்டினால் கூட நெஞ்சு வலிக்கிறது, என்கின்ற அன்பான காதல்க்கணவன்.

என்வீட்டில் பலத்த எதிர்ப்பு அவர் வீட்டிலும்சம்மதம் இல்லை தான். ஆனால் ஓரளவு ஆதரித்தும் பேசினர். எனது வீட்டைப்பகைச்சுக் கலியாணம் செய்து கொண்டேன் நான்.

ஆறே ஆறு மாதங்கள் தான் என் அன்பான கணவனுடன் வாழ்ந்தது அதன் பின் வறுமை எம்வாழ்விலும் தலையெடுத்தது அதனால் என் கணவர் வேலை தேடி வெளிநாடு சென்றார்.

அவர் சென்று ஆறுமாதங்கட்குப் பின்தான் நான் ரவியை பார்த்தேன். எனது அன்பான மாமியாரும் மைத்துனிமாரும் கூட என்னுடன் அவ்வளவாய் உறவு

கிடையாது. ஆனால் அண்ணனுக்குப் பயந்து எதிர்ப்புக் காட்டுவதும் இல்லை. அவருக்கும் எனக்கும் உறவு பலமாய் இருந்தவரை.

நான் ரவிக்கு உதவி செய்ததைத் தெரிந்து இதுதான் சந்தர்ப்பம் என என்னைப்பற்றி என் கணவனிடம் தப்பாக கூறினார். அவரிடம் நான் ரவியுடன் தவறான உறவு கொண்டுள்ளதாகவும், அவனுடன் ஓடிப் போய் கள்ளமாகத் திருமணம் செய்து வாழப்போவதாக பிளான் பண்ணியிருப்பதாகவும் கூறி இருக்கின்றனர்.

அவரும் அதை நம்பி கடிதம் போடுவதில்லை என நினைத்தேன். என்ன இருந்தாலும் எட்டு வருடம் உயிரோடு உயிராக இருந்தஅவருக்குக் கூட என்மேல் நம்பிக்கையில்லாமல் போய் விட்டது ஆனால் பின்பு தான் தெரிந்து கொண்டேன், வெளிநாட்டில் ஒரு வெள்ளைக் காறியக் கட்டியிருக்கிறாராம்.

என் வாழ்க்கையே பற்றில்லாமல் போய் விட்டது. இமா இனி நான் யாருக்காக வாழ வேணும் யாருக்காக என்னை நான் காக்க வேண்டும் என் வாழ்க்கையில் எல்லாம் முடிஞ்சு விட்டது

இப்பொழுதே என்னை மரணம் அழைத்துக் கொண்டாலும் நான்தயார் என்றவாறு என் கைகளைப் பிடித்து விம்மினாள்.

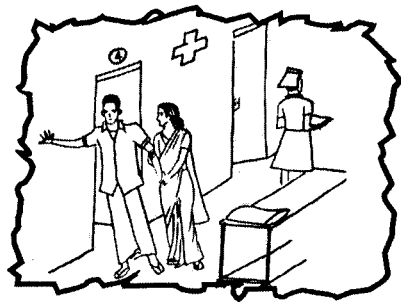
நான் எப்படி அவளைத் தேற்றுவது திகைத்து நின்றேன் அவளே மளமளவென இரண்டு கைகளாலும்தனது கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு மீண்டும் உறுதியுடன் கூறினாள்.

“இமா நான் முடிவு செய்திட்டன் நான் எடுக்கிற டான்ஸ் வகுப்பில் வரும் வருமானம் எனக்கு தாராளமா போதும்.

ரவிக்கு நடக்கப் போற சத்திர சிகிச்சை முடிந்ததும்,

ரவிக்கு நடக்கப் போற சத்திர சிகிச்சை முடிந்ததும், அவனை என்னுடன் அழைத்துப் போகப் போகிறேன். அவனை உலகிற்கே ஒரு ஒளியாக மாற்றப் போகிறேன் அவனை மட்டுமல்ல இனவாதப் போரின் பேரில் பாதிக்கப்படுகின்ற ஒவ்வொரு நபர்களையும் இணைத்து அவர்கட்காக ஓர் நல்ல சந்தோசமான ஒருவாழ்வை அமைத்து, என்னுடைய அன்பான மாமி மச்சினிமார், காதல் கணவன் ஏன் உலகிற்கே ஓர் செந்தாமரையாக வாழ்ந்து காட்டப் போகிறேன் என்றாள்.

என் கண்கள் அவளை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தது. உடல் சிலிர்த்துக் கொண்டது. இப்படிப்பட்டும் மீண்டும் துணிவுடன் புயல்ல சாய்ந்த நாணல் போல், எழும்பி உறுதியுடன் நிற்கிறா. இவளுடைய எண்ணம் நிறைவேற கடவுளே நீயும் அவளுக்குத் துணையாயிரு எனப் பிராத்தித்துக் கொண்டே மீண்டும் அலுவலகம் நோக்கிப் போகிறேன்.

தலைப்பொங்கல்

சூரியனைப் பிரசவிக் க வானத்திற்கு வலியெடுத்ததுபோல் அதிகாலை கிழக்குவானம் சிவக்கத் தொடங்கியது. சூயிலின மெல்லிசை அதிகாலை நாத ஒலியாய் பொங்கல் திருநாளை வரவேற்றது.

சுமி கோலத்தின் மேல் போடப்பட்டிருந்த மாவை எடுத்து இன்னுமொரு கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கைகால்களில் மா ஒட்டியிருந்தது, தனக்குள் ஏதோ பேசிக்கொண்டும் தலையை ஆட்டிக்கொண்டும் இருந்தவள் திடீரென “அம்மா பொங்கலுக்கு அப்பாவ வரச்சொன்னீங்களா?, வருவார் இல்லையா அப்பா!” என்றாள்.

அரிசியைக் களைந்து பொங்கிய பானைக்குள் போட்டுக்கொண்டிருந்த சுதாமதியின் கண்கள் திடீரென கருக்கொண்டு இருதுளி உப்புநீரை அரிசியுடன் கலந்தது. கலந்து அதுவும் பொங்கல்ப் பானைக்குள் சங்கமித்துக் கொண்டது.

“சொல்லும்மா அப்பா வருவாரா...?” என சுமி தாயருகில் வந்து சட்டையை இழுத்துப்பிடித்துக் கொண்டு மீண்டும் வினவினாள்.

தன்னை அசுவாசப்படுத்திக்கொண்ட சுதா “ம்... அப்பாட்ட சொல்லிவிட்டன் நான். அப்பா வந்திடுவார். இப்ப நீ கொஞ்சம் தள்ளிப்போய் விளையாடு கண்ணா.” என்றாள். பொங்கல் பானைக்குள் அரிசி போல் அவள் மனவலையில் கடந்த நிகழ்வலை மிதந்து வந்தது

1998ம் ஆண்டு ஜனவரி 14ம் திகதி

சுதாமதிக்கும் அமிர்தனுக்கும் தலைப்பொங்கல், 13ம் திகதி காலையிலேயே உடுப்பெல்லாம் எடுத்து அக் கம் பக் கத் தாருக் கொல்லாம் தமக்கு தலைப்பொங்கல் அனைவரையும் வரும்படியும் அழைத்தனர்.

அந்த ஏரியாவிற்கு சுதா அமிர்தன் தம்பதியினர் புதிது குடிவந்து இரண்டு மாதங்களேயாகின்றது.

பூந்தோட்டம் மாதா சுருவத்தடியில் கட்டப் பட்டிருந்த வீட்டிலேயே குடியமாந்திருந்தனர்.

சுதாமதியும் அமிர்தனும் காதலித்து மணந்தவர்கள் காதலென்றால் சாதாரண காதல் இல்லை சுற்றுவட்டத்தையே உலுக்கிச் சற்றும் சறுக்காமல் வெற்றிக்கொடி நாட்டிய காதல். பெற்றவர்கள் பெரிய ஆதரவு கொடுக்காவிட்டாலும் எதிர்ப்பு இல்லை. காரணம் படிப்பிலும் அந்தஸ்திலும் சாதியிலும் இருவருமே சமனானவர்கள் என்பதனால்.

இங்கு சாதிபற்றி யாரும் பரவலாகப் பேசாவிட்டாலும், காலம் மருவி நாகரீகம் வளர்ந்துவிட்டதாக கூறினாலும், சமமாக அனைவருடனும் பழகி உண்டு, உறவாடினாலும், திருமணம் சம்மந்தமென்று வந்துவிட்டால் எதைப் பார்க்கிறார்களோ இல்லையோ, சாதிபார்க்காத குடும்பங்களே குறைவு. வெளிப்படையாக பேசாவிட்டாலும் இதுதான் நிஜமும் கூட.

“சுதா நான் போய் தங்கச்சியை கூட்டிக்கொண்டு வாறன் அவளும் பொங்கலுக்கு வந்தால் நல்லாயிருக்கும், ரண்டுபேரும் முட்டுமுட்டெண்டு, அப்படியே அம்மா கூட வந்தாலும் பரவாயில்லை, ஆ... நீ ஒண்டும் தனிய இழுத்துப்போட்டு

கஸ் ரப்படாத, நானும் வந்திடுவன். பிறகு ரண்டுபேருமா வேலையளச் செய்வம் போட்டு வாறன்” என்று கிளம்பினான் அமிர்தன்.

அமிர்தன் ஓர் ஆசிரியன், சுதா ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் உயர் பதவியில் இருந்தாள். அவள் “ம்... கவனமாய் போய்ற்று நேரத்தோட வாங்கோ எனக்குப் பயம்” என்றாள்.

“பயமோ...?”

“ஓம்.. பேய்வந்திட்டால்” என்றாள்.

இருவருமே கலகலவென சிரித்தவண்ணம் பிரிந்து சென்றனர்.

சின்னச் சின்ன வேலைகளையெல்லாம் முடித்துவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தாள் சுதா. 7மணி.

இன்னும் அவன் வரவில்லை “சரி அவர் வரட்டுமே நான் வாசலக் கழுவுவம்” என்று முணுமுணுத்தபடி குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வாசலுக்கு வந்தாள், வாசலின் மேலே பல்லி “ச்ச்ச்ச்ச்ச...ச்ச்ச்ச” என தொடர்ந்து நச்சரித்தது.

“பல்லி, பிள்ளைக்கு பலமாய் பேசுதோ...?” என நினைத்து சிரித்துக்கொண்டே குடத்தில் நீரை எடுத்துக்கொண்டு வாசலைக் கழுவுவதற்காக நீரை ஊற்றினாள். குடம் கை நழுவிக்கீழே விழுந்து பட்டென்று உடைந்தது.

சுதாவின் மனம் படபடத்தது. “சீ... இதென்ன அபசகுனம் கடவுளே இதெல்லாம் நம்பாட்டியும் நெஞ்செல்லாம் அடைக்குதே, ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடக்கப்போகுதோ நல்ல நாளாமதுகுமா வாசல்ல

குடத்தை உடைச்சுப்போட்டனே பிள்ளையாரப்பா ஒண்டும் நடக்கக்கூடாது”.

கலங்கிய வண்ணம் சுதா வாசலிலேயே உட்கார்ந்துவிட்டாள் எல்லாம் போட்ட படியே கிடந்தது.

நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது 9மணி,10மணி.

சுதாவின் கலக்கம் அதிகமானது. உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது கண்ணை மூடி கணபதி தோத்திரம் படித்தாள், ஆனால் அதுகூட இடையிடையே குழம்பி நிம்மதியை மேலும் கெடுத்தது.

“சுதாக்கா... சுதாக்கா... சுதாக்கா...”

“ஆ... ஓம்... ஆர் கூப்பிட்டது, மதனே என்னடா...? என்னடா...? இந்தநேரத்தில... என்னடா நடந்தது?” என வாசலுக்கு ஓடிவந்தாள்.

மதன் அமிர்தனுக்கு நண்பன், சுதாவுக்கும் கூட ஆனால் அவன் டவுணில் இருப்பவன் இந்த நேரம் வருவதானால் ஏதோ அசம்பாவிதம் என ஊகித்தாள் சுதா.

“என்னடா... சொல்லன்டா என்னநடந்தது” எனத் துருவினாள்

“அக்கா... அக்கா... அமிர்தன்”

“என்னடா என்ட அமிர்துக்கு என்னடா?” என ஓடிவந்து அவனைப் பிடித்து உலுப்பினாள்.

“அமிர்தன ஆமி ரவுண்டப்பில பிடிச்சுப் போட்டாங்க, முகமூடி போட்ட தலையாட்டிகள் ஆரோ காட்டிக்குடுத்து பிடிச்சுப்போட்டாங்கன்.”

“அமிர்தன... அமிர்தன... ஆமி பிடிச்சிட...டோ...”

அப்படியே மயங்கிச் சாய்ந்தாள் சுதா

கானன், நேரம் சற்றுப் போய்விட்டதால் மோட்டார் வண்டியை சற்று வேகமாக ஓட்டினான்.

“அவன் தான் சேர், அவன் தான்” எனக்காட்டிவிட்டு ஜீப்புக்குள் தலையை இழுத்துக் கொண்டு தொப்பியை நன்றாக இழுத்து முகத்தை மறைத்துக்கொண்டான் றாகவன்.

வேகமாக வந்த கானனின் வண்டியை, வேகமாகச் சென்ற ஜீப் முட்டியது. இரண்டு வண்டிகளும் நின்றது. கானனின் வண்டி சரிந்து அருகில் விழுந்தது.

ஜீப்பினுள் இருந்த ஆமிப்படை குதித்து கானனை சுற்றிக்கொண்டார்கள். முன்னால் வந்த ஒருவன் அறம்புறமாய் சிங்களத்தில் கோபமாய் கத்தினான் மற்றவன் தமிழில் கூறினான்.

“ஏய் உனக்கு லைசன் இருக்கிறது, பைக்கை றொம்ப சரியா ஓட்டத் தெரியல்ல, லைசன் காட்டுது.” என்றான்

லைசன்சை கானன் எடுத்துக்கொடுத்தான்.

“பாசை எடுமான், ஐசியையும் காட்டுது நீ” என்றான் தமிழைக் கொன்று.

அவன் காட்ட “டோய் என்னடா இது? கள்ள பாஸ் செய்ததுதானே, ஓயா கொட்டித, நீ புலிதானே?, மெய்யா சொல்லு” என்றான்.

“இல்ல சேர், ஐஅம் ஏ ரீச்சர் புறம் பூந்தோட்டம்”

“யோவ் ரீச்சராவது மாஸ்டராவது ஏறுடா றக்கில்” என்றான்.

“இல்ல சேர் நான்... பைக்... வீடு...”

“டேய் ஏறுடா என்னா என்ன” எனக்கூறியதோடு விடாமல் ஒருவன் பின்னங்காலால் அவனை உதைந்தான்

கானனுக்கு பயத்தைவிட அவமானமும் வெறுப்புணர்ச்சியுமே அதிகமானது. கண்களில் அவனுக்கு தீப்பற்றியது. சனங்களெல்லாம் அப்படி அப்படியே ஸ்தம்பித்து ஒதுங்கிப் போயினர். தூரத்தில் ஒருவன் வேகமாக வந்தான் அவன் கானனின் நெருங்கிய நண்பன் மதன். அவன் வந்து தன்னுடன் பேசினால் என்ன நடக்கும் என்பதை ஒரே வினாடியில் ஊகித்தவன் தலையை ஆட்டி வரவேண்டாம் என சைகை செய்தான். மேலும் எதற்கும் இடைவெளியில்லாமல் கானனை இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு வேகமாய் போயினர்.

இது பலத்த பாதுகாப்புடைய அதிரடிப்படையினருடைய முகாம். இதைத்தான் யோசப் காம்ப் என்பார்கள்.

அது ஒரு இருட்டு உலகம் அங்கு சித்திரவதைகள் தான் தெய்வங்கள்.

ஆமிப்படைகள் தான் பூசாரிகள். பாவம் அப்பாவித்தமிழர்கள் பக்தராக விரும்பாவிட்டாலும் இருந்துதான் ஆகவேண்டிய கட்டாயம்.

கானனை இழுத்து வந்து ஒரு பெரிய வெளியை உடைய அறையில் தள்ளிவிட்டார்கள். அங்கு மனித உருவையுடைய மிருகங்கள் நிற்குகொண்டிருந்தன. கானனுக்கு அவர்களைப் பார்க்க சிங்கம், புலி, கரடி, நரியென மிருகங்களின் படம் மனதில் ஓடியது.

அருகில் சித்திரவதை செய்யும் புனிதமான ஆயுதங்கள் கொட்டான்கள், வயர், கரண்ட் வயர், பெற்றோல், கீற்றர், அயன்பொகஸ்...

இவற்றையெல்லாத்தையும் விட அவனை ஆச்சரியத்திற்கும் அதிர்ச்சிக்கும் உள்ளாக்கிய ஒன்று ராகவன் அங்கிருந்தது.

ஆம், ராகவனும் கானனும், மதியும் ஒன்றாக 1994ம் ஆண்டளவில் ஒரே வேலைத்தளத்தில் வேலை செய்தவர்கள். ஆரம்பத்தில் மதிக்கு கானனைக் கண்டால் இஞ்சியைக் கண்ட குரங்குபோல் சுழித்துக்கொள்வாள் எதற்கெடுத்தாலும் சண்டையும் மோதலுந்தான். ஆனால் மதியும், ராகவனும் ஆரம்பத்திலேயே நல்ல நண்பர் ஆனார்கள். இது கானனுக்குப் பிடிக்கவில்லை, அவர்கள் இருவரையும் கண்டால் ஏதாவது நக்கலாய் பேசுவான், பெரும்பாலும் மதி ராகவனுடன் கதைப்பது அவனுக்கு கோபத்தையே ஏற்படுத்தியது.

இப்படியிருக்க கானனுக்கும், மதிக்கும் இடையில் மோதல்கள் மாறி, நல்ல பலமான நட்பு ஏற்பட்டது. இதைப்பொறுக்காத ராகவன் பலவாறாக கதைகளைப் பரப்பினான்.

மதி தனக்கே என ஒருதலையாய் மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு இது விஷமாய் தலைக்கேறியது, மதியையும் தன்னையும் இணைத்து இருவருமே காதலிப்பதாகவும் பலரிடம் கூறி கதையை பெரிதுபடுத்தினான். இந்தப்பிரச்சனை மூவர் காதிற்கும் எட்டியது.

இதனை அறிந்த மதி ராகவனுடன் உணர்வுபூர்வமாகப் பேசினாள். அவன் பேசும் பொழுது தான் நல்லபிள்ளையாக நடித்து. தான் அப்படியில்லை எனக் கூறியவன். பின்னால் வேலைத்தள அலுவலர்கள் அனைவருக்கும் எனக்கும் மதிக்கும் இருக்கின்ற நெருக்கமான உறவை கானன் உடைக்கிறான் எனக் கொச்சைப்படுத்திக் கூறினான்.

கானன் அவனுடன் இதைப் பேசிப்பார்கலாமென பேசிப்பார்த்தான், நாகவன் மசியவில்லை. தடியைத் தூக்கினான் இருபக்கத்தாருக்கும் பெரும் எதிர்ப்பும் சண்டையும்...

இதைத் தொடர விடாமல் மதி நாகவனுடைய நட்பை கட்பண்ணினான். கானனும் தானும் காதலிப்பதாகவும் திருமணம் செய்துகொள்ளப்போவதாகவும் தெரிவித்தான்.

இந்த அறிவிப்பினால் அடங்கிப்போய் ஊரிலேயே இல்லாமல் தலைமறைவாகிப்போயிருந்தான் நாகவன் இரண்டு வருடங்களாக, “ஆனால் இங்கே எப்படி...”

கானனுக்கு கனவுலகில் கேட்பதுபோல் செவிப்பறையில் காற்றலையில் வந்த அவனுடைய பேச்சொலி அறைந்தது.

“இவன்தான் சேர் இவன்தான் என்ட மனிசியை கொண்டுபோய்ட்டான், இவன் புலி என்ட திமிரில கொண்டுபோயிற்றான் நாங்க ஒண்டும் செய்ய முடியாதெண்டு தூக்கிட்டுப்போய்ட்டான் சேர். என்ட மனிசியை கடத்திக் கொண்டு போய்ட்டான், கள்ளன் அடுத்தவன் மனுசியை கடத்திக் கொண்டுபோய் வைச்சிருக்கிறான் கள்ளன், இன்னும் எத்தனை பேரோட மனிசிமார கொண்டுபோய் வச்சிருக்கிறாயா” என கேவலமாய் பேசினான் நாகவன்.

“டே... ய் கள்ள ராஸ்கல் என்னையாடா சொன்னாய் யாரடா கள்ளன்? யாரடா மனிசியை கடத்திக்கொண்டுபோனது அவள் என்ட மனிசி எனப் பாய்ந்து சட்டையை பிடித்து இழுத்து கன்னத்தில் அறைந்தான்.

“ஆரடா கள்ளன் உன்னமாதிரி எட்டப்பனில்லையடா நான் அடுத்தவன்கூட சேர்ந்து அநியாயமாய் எங்கட தமிழ் பிள்ளையள் எத்தன பேரைக்காட்டிக் கொடுத்தாய், எட்டப்பன்... எட்டப்பன்.” என அவனைத் தள்ளிவிட்டான்.

“டோ நீ கொட்டிதானே அதுவா அடிக்கிறது” எனக்கூறியபடி ஒருவன் பெரிய கொட்டான் ஒன்றினால் ஒங்கி இடுப்புப்பகுதியில் அடித்தான் மற்றவன் கழுத்துப்பகுதியில் அடிக்க மீண்டும் மற்றவன் பிடரியில் (பின்தலையில்) ஒங்கி அடித்தான், பின்னந்தலை உடைந்து இரத்தம் குபுகுபுவெனப் பாய்ந்தது.

கண்கள் இருட்ட தலை சுற்ற, தன்னிலை இழந்து கானன் கீழே சரிந்தான்.

காலை பொலபொலவென விடிந்து விட்டது. தலைப்பொங்கல் சுதாவிற்கு தலைகீழாக மாறியது.

மணி 9ஆகிக்கொண்டிருந்தது. சுதா சாமியறை வாசலிலே எதையோ பறிகொடுத்தவள் போல் இருந்தாள், அவளின் பெற்றோர், உறவுகள் அமிர்தனின் பெற்றோர், நெருங்கிய உறவுகளென அனைவரும் கூடி என்ன செய்யலாம் என மந்திர ஆலோசனை நடத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு ஜீப் வேகமாக வந்து சறார் என்று நின்றது.

அதிலிருந்து பொலிஸ் இறங்கிவர அதன்பின்னால் சிலர் ஒரு வானில் இருந்து ஒரு இறந்த உடலை காவிக்கொண்டுவர முன்னால் வந்த பொலிஸ் அமிர்தனின் தந்தையிடம்.

“அமிர்தகானன் உங்கள் பிள்ளை தானே?

இந்த பொடியை நாங்க குளக்கரையில் கிடந்து எடுத்தம் யாரோ சித்திரவதை செய்து கொண்டு தூக்கிப்போட்டிருக்கிறாங்க. இவரோட மனைவி தானே சுதாமதி (மதி) அவங்க ஒரு நிப்போட் எழுதி தரச்சொல்லுங்க. நாங்க இந்த கேச விசாரிக்கிறோம்” என்றான்.

“அமி...ர்...த...ன்...”

எனக்கூவியபடி சுதாமதி அவனின் மேல் வந்து விழுந்து கதறினாள், துடித்தாள், மயங்கிச் சரிந்தாள், சுற்றமெல்லாம் கூடி ஒப்பாரி வைத்தார்கள்.

சுதாமதிக்கு அங்கு நடப்பதெல்லாம் ஏதோ கனவில் நடப்பதுபோல் இருந்தது ஒரு பொம்மை போல் உட்காந்திருந்தாள், ஏன் அமிர்தகானனை (கானன்) இறுதியாக எடுத்துச் செல்லும்போது கூட பிரமை பிடித்தவள்போல உட்காந்திருந்தாள்.

அந்த தலைப்பொங்கல் அவன் தலைவன் வாழ்க்கையை மறைத்து அவளுக்கொரு புதிய தலைவிதியை எழுதியது.

அம்மா... அம்மா... மாமா வாறார்” என சுமி கூவினாள்.

அவர் வேறு யாரும்ல்ல அமிர்தகானனின் உயிர் நண்பன் மதன்.

“அக்கா இன்னும் என்ன பொங்கி முடியல்லயா சுமி, அமார்களாமா இருக்கிறாளே” என அவன் அவள் பக்கம் திரும்பிப் போனான்.

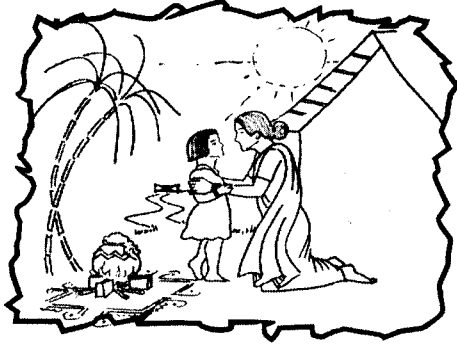
சுமி அவளுடைய 6 வயதுக் குழந்தை. தந்தை இறக்கும் பொழுது அவள் வயிற்றிலையே இருந்ததினால் தந்தை தனக்கு இல்லை என்பது அவளுக்கு தெரியாது.

அவர் எங்கோ பெரிய நாட்டில் இருப்பதாக சுதாமதி கூறியதை அவள் நம்பிக்கொண்டே இன்றுவரை இருக்கின்றாள்.

சூரியன் தன்னை வானவயிற்றில் இருந்து வெளியே வருவித்து அரைவட்ட வடிவில் கதிர்களை பரப்பி பொன்னொளியை கொடுக்க பொங்கல் பானையிலிருந்து பால் பொங்கி வடிந்தது.

சுதாமதியின் மனதில் இனம்புரியாத ஒரு அமைதி அருகில் நின்ற சுமியை அணைத்தாள், அவள் கண்களில் இருந்து அவளை அறியாமலே கண்ணீர் வந்தது.

அவள் கண்ணீருக்கு கனமான சக்தி இருந்தது - சுமிதான் இனி வாழ்க்கையின் ஆதாரமும் பிரகாசமும் என நினைத்துக் கொண்டாள் போலும். ஆம் அவள் வாழ்வின் விழுது ஆறேவயதான சுமிதான். இந்தப் பொங்கல் அவள் வாழ்க்கைக்கு அமைதியையும் அர்த்தத்தையும் கொடுத்தது. முற்றும்.

கடலை நோக்கிய கன்னி

ஆடும் அலைகள் கரையைத் தாவித் தாவி அணைத்தன. கரையோர அலையைத் தள்ளி விழுத்தியபடி ஒரு புதிய அலை, எவ்வளவு ரம்மியமான காட்சி.

தாவும் அலைகளைத் தாண்டி இடுப்பளவு நீருக்குள் வந்ததும் மேரி மூன்றுமுறை “மாதாவே போற்றி” என்று பிரார்த்தித்தாள் “மாதாவே இவ்வுலகமே எனக்கு நரகமாகி விட்டது உன் காலடியிலாவது எனக்கு அமைதியைத்தா” எனக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

உலக வாழ்வை முடிக்க என எண்ணி தன்னை நோக்கி வந்த அலையோடு சங்கமிக்க நீரிற்குள் அமிழ்ந்தாள்.

அதிசயம், அமிழ்ந்த அவள் கடலோடு போகாமல் மேல் நோக்கி இழுக்கப்பட்டாள், கண்களைத் திருப்பிப் பார்த்தாள் வெள்ளை உடையில் சமாதானப் புறா போன்று சிஸ்ரர் (அருட்கன்னி) ஒருவர் நின்று அவளின் தலை முடியில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சீ... என்ன இந்த மனுசி என்ன நிம்மதியாச் சாகக் கூட விடாது போல” என மனதுள் திட்டித்தீர்த்தாள் தொடுகடலைக் கவலையோடு வெறித்தாள் சற்று முன் அலை பாய்ந்த கடல் கூட இப்போது அமைதியாக இருந்தது சிஸ்ரர் அவளை அன்பாய் அணைத்து ஆதரவாய் பார்த்தார் “அநியாயமாய் இறைவன்

படைத்த ஓர் உயிரை மாய்க்கப் பார்த்தாயே, ஏன் சகோதரி அப்படி என்ன உன்னையே உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?, துன்பத்தைப் பார்த்து நீ துவண்டாயானால் அது உன்னைத் துரத்திக் கொண்டே இருக்கும். அதை நீ வெல்ல வேண்டும் கடவுள் உன்னை மன்னித்து ஆசீர்வதிப்பார் வா போகலாம்” என்று அழைத்தார்.

மேரி சிஸ்ரரை பிடித்துக்கதறி விட்டாள்.

“நான் யாரிடம் போவது சிஸ்ரர், யாரிடம் ஆறுதல் தேடுவது, யார் எனக்குத்துணை” என விம்மி விம்மி அழுதாள். “அழாதே அம்மா கடவுள் உனக்குத் துணை நீ என்னுடன் வா, உனக்கு அங்கே ஆறுதல் கிடைக்கும்” என அன்பாய் அழைத்தார். அது அவளுக்குப் பாலையவனத்துப் பசுஞ்சோலையாய் உள்ளம் குளிர்ந்தது சிஸ்ரரை பின் தொடர்ந்தாள்

அது தாழ்வுபாட்டு கடல் வாழ் மக்கள் மீன்பிடிக்கின்ற கடற்கரை, மீன்தலைகள் ஒருபுறம், காயப் போட்ட கருவாடுகள் ஒருபுறமாய் சிதறிக்கிடந்தன, கருவாட்டு மணம் நாசியை அடைத்தது. அங்கு வாழும் குப்பத்து மக்களின் வீடுகள் மிகவும் அமைதியாகக் காணப்பட்டன. விளக்குகளின் வெளிச்சம் மங்கி மங்கித் தெரிந்தது.

சிஸ்ரர் கூறினார் “நான் இங்கு குப்பத்தில் வாழும் மக்களை கண்டு போக வந்திருந்தேன் நானும் இந்தத் தாழ்வுபாட்டுக் குப்பத்தில் இருந்து எடுத்து வளர்க்கப்பட்டு இப்போது அருட்கன்னி யாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அதனால் தான் ஒவ்வொரு முறை வரும் பொழுதும் வந்து பார்ப்பேன் வந்து பார்த்து இவர்களின் குறை நிறைகளைக் கேட்பதில்

மனதிற்குத் திருப்தியாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கும். அப்படி வந்து நம்மை எல்லாம் உருவாக்கிய இந்தக் கடலம்மாவையும் பார்த்து ரசிப்பதில் எனக்கு அளவில்லாத சந்தோசம், அப்படி நான் வந்த போது தான் உன்னைக் கண்டேன்” என்று சிஸ்ரர் கூறினார்.

மீன் முட்களும் சிப்பிகளும் பெருமணற்கற்களும் பாதத்தை உறுத்தியது தென்னம் தோப்பிற்குள் புகுந்து வானுயர அடைத்து நின்ற பனங்காட்டையும் தாண்டி, அருகில் இருந்த சூசையப்பர் கோவிலுக்குள் இருவரும் நுழைந்தனர்.

“இங்கு கடவுளை வேண்டிக் கொள்” எனக் கூறி சிஸ்ரர் பாதரின் விடுதிக்குட் சென்று ஏதோ அவருடன் கதைத்தார்.

பின் மேரியிடம் வந்து “உன் வீட்டிற்கு போகிறாயா?” எனக் கேட்டார். அவள் திடுக்கிட்டு விழித்தாள் அவளுடைய கண்கள் குளமாயின “சிஸ்ரர் அதவிட நீங்க என்ன திருப்பி கடலுக்கேயே தள்ளி விடலாம்” என்று கண்ணீர் வடித்தாள்.

“அமைதி - அம்மா அமைதியாக இரு” என மேரியின் தலையைத் தடவி அமைதிப்படுத்தினார். “நான் ஒரு கதைக்குத் தான் உன்னிடம் அப்படிக் கேட்டேன், நான் கண்டியில் ஒரு சிறுவர் இல்லத்திற்குப் பொறுப்பாய் இருக்கிறேன். நீ என்னுடன் அங்கு வரலாம், அங்கு உனக்கு அந்த சிறுவர்களும், மலைநாட்டுக் குளிர்ச்சியும் மனதிற்கு ஒரு ஆறுதலைத் தரும். இன்று இங்கு தங்கி விட்டு காலை 6.00 மணிக்கெல்லாம் நாம் புறப்படுகிறோம், மீண்டும் கோழைத் தனமான முதுகெலும்பில்லாத

முடிவைத் தேடாதே” எனக் கூறி அவள் தங்குவதற்கான ஓர் அறையைக் காட்டினார்.

நேரம் இரவு 11.00 மணி மேரி புரண்டு புரண்டு படுத்தும் உறக்கம் அவளை அணைக்க மறுத்தது. அவளுடைய நினைவலைகள், கடல் அலையைப் போல் பொங்கிப் பொங்கி ஆர்ப்பரித்தன. மறக்கத்தான் அவள் போராடினாள், முடியவில்லை அவளால் அதன் போக்கிலேயே விட்டு விட்டாள்.

ஆம் அந்த இறந்த சுந்தர நாட்கள், சுவையான காதல், கைவிட்ட பெற்றோர், கடலை நாடிய நேரம், எல்லாம் எல்லாமே அணையை உடைத்துப் பாய்ந்தது....

மேரி ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்துப் பிள்ளை.

மேரி ஒவ்வொரு நாளும் கடலை அண்டி இருக்கும் பனங்காட்டிற்கு பனம்பழம் பொறுக்க அதிகாலையில் செல்வாள். அவளுடன் அவளின் கடைசித் தம்பியும் செல்வதுண்டு. அதிகாலையில் வெளிச்சம் வருவதற்கு முன்பாகப் பொறுக்க வேண்டும். பனம்பழங்களைப் பொறுக்கி கும்பலாகக் குவித்து உரைப்பையில் போட்டு இருவருமாக தூக்கிச் செல்வார்கள். அவளுடைய தந்தை மீன்பிடி தொழிலை செய்பவர் அத்துடன் பனம்பழக் களியை எடுத்து பனாட்டு செய்து, பனாட்டு வியாபாரமும் செய்து வந்தார்.

கடலுக்கு சென்று மீன் பிடித்து விட்டு மீனவர்கள் அந்த வழியாகவே செல்வார்கள் அப்படி மீன் பிடித்துவிட்டு வரும் மீனவர் கூட்டத்தில் தான் மேரி அவனைக் கண்டாள் அவனுடைய பெயர் “அலக்ஸ்” பார்க்க சிவப்பாய் வாட்ட சாட்டமாய் இருப்பான்.

இருவரும் பார்வைகளை மாற்றிக் கொண்டனர், பின்பு வார்த்தைகளை பரிமாறி, தம் இதயங்களையும் மாற்றிக் கொண்டனர். அந்த இரு உள்ளங்களும் ஒரு உயிராக மாறி பனங்காட்டுக் கிளிகளாக பாடிப் பறந்து திரிந்தனர். கடற்கரைகளில் தங்கள் பாதங்களை பதித்து தென்னம் தோப்புகளில் பெயர்களைப் பொறித்து பனங்காட்டில் காதலைப் பாடினர்.

கடலுக்கு சென்ற அலக்ஸ் வர சிறிது தாமதமானாலும் நெய்தல் நிலத் தலைவி போல் மேரியும், தன் தலைவனை நினைத்து இரங்கத் தொடங்கி விடுவாள். அலக்ஸ் வந்து சிரித்தால் தான் அந்த கடல் புறாவின் கண்களும் சிரிக்கும். இவ்வண்ணம் இரண்டு ஆண்டு ஓடிவிட்டது. பனங்காட்டுக் கிளிகள் காதல் கதையும் ஊருக்குள் கசிய ஆரம்பித்தது.

ஒரு நாள் அலக்ஸ்சை மீனவர் கூட்டத்தில் காணவில்லை, மேரி கலங்கினாள் நீண்ட நேரமாகியும் அவன் வரவில்லை மிகுந்த துக்கத்தோடு வீடு சென்றாள்.

அன்று மாலை சூசையப்பர் ஆலயத்திற்குப் பூசைக்குச் சென்றிருந்தாள். பூசை முடிந்து சனம் கலைந்து சென்றும் இவள் மட்டும் தனியாக தன் தலைவனை நினைத்து வேண்டினாள், அதிசயம் அவன் அவள் முன்னே வேர்க்க விறுவிறுக்க வேகமாக வந்தான், அவள் “அலக்ஸ்” என அழைத்தவாறு அவன் அருகில் வந்தான் “அப்பா இப்பத்தான் உசிரு வந்திச்சு” என்றாள். “ஏன் மேரி எனக்கு ஒண்ணுமில்லையே” என்ற அலக்ஸ் தான் இனிமேல் கடலுக்கு மீன் பிடிக்கப் போக மாட்டான் என்றும், தன்னுடைய பெரியம்மாவின் மகன்

(அண்ணன் முறை) பஸ் ஒன்று புதிதாக எடுத்திருப்பதாகவும், தான் கிளிநொக வேலை செய்யப் போவதாகவும் கூறினான். அத்தோடு தாம் முன்பு போல தினமும் பார்த்து பேசமுடியாது எனவும் கூறினான். உடனே மேரியின் தங்க முகம் கறுத்துவிட்டது. “அப்ப இனிமேல என்ன பார்க்கவே பேசவே வரமாட்டியா?” என்றான். “அப்பிடி இல்லே மேரி நா திங்கள் அந்திக்கு உன்ன பார்க்க நிசமா வருவேன் மத்த நேரத்தில எனக்கு வேலையே மேரி” என்று கவலையுடன் உரைத்தான். அவனுடைய முன்னேற்றத்தில் அவளுக்கு அக்கறை இருந்தமையால் சந்தோசத்துடன் வாழ்த்துக்கள் கூறி அவனுக்கு விடை கொடுத்தாள். அவனும் அன்பான பார்வையுடன் விடை பெற்றான்.

மேரியின் வீட்டில் திருமண ஏற்பாடுகள் தடல்புடலாக நடைபெற்றன, மேரியும் ஸ்டெல்லாவும் இரட்டைப் பெண்கள், ஸ்டெல்லாவே மூத்தவள் போன்ற தோற்றம், மேரி துருதுருப்பும் குழப்படியும் கூடிய துடிப்பான பெண். ஸ்டெல்லாவுக்கே பதிவுத் திருமணம் செய்ய என ஏற்பாடுகள் இடம் பெற்றன, அன்றைய நாளும் வந்தது. மேரி மிகுந்த உற்சாகத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் வேலைகளில் ஈடுபட்டாள், தன் வாழ்வு தலை கீழாக மாறப் போவதை அறியாமல் இருவரும் நீராடினர், மேரிதன் தம்பிமார் இருவரையும் அடித்து விரட்டி தோயவார்த்தாள். அவர்கட்கு புதிய ஆடைகள் அணிவித்து தானும் உடுத்த தயாரானாள். அப்போது மேரியின் தாய் அங்கே வந்து, மேரியை வேறு ஒரு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே

ஸ்டெல்லாவிற்கு எனக் கூறி வாங்கிய ஆடை, அணிமணிகள் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. அவற்றை காட்டி அதை மேரியை அணியும்படி கூறினார்.

“அம்மா என்னம்மா நீ என்ன மறந்திட்டியா, நா இல்ல ஸ்டெல்லா, இரு அவள கூப்பிற்றன்” என்று கூறி திரும்பி நடக்க முயன்றாள், மேரி என அழுத்தமாக அழைத்தாள் தாய் “நில்ல இண்டைக்கு உனக்குத் தான் பதிவுத் திருமணம் ஸ்டெல்லாவுக்கு இல்லை” என்றார் “அம்மா நீ என்ன என்னம்மா நீ சும்மா தானே அம்மா நா” என மேரி தடுமாறினாள் “சும்மா வாயை மூடிட்டு எல்லாத்தையும் எடுத்து போட்டுகிட்டு பெண்ணா லட்சணமா வந்து இரு” என கூறிய தாய் திரும்பி நடந்தார் “அம்மா நில்ல நீ சொல்லுறது உண்மையென்டா நா சொல்லுறதயும் கேள் நா இதுக்கு சம்மதிக்க மாட்டன் நா அலக்ஸ உசிருக்குசிரா நேசிக்கிறன் அவனத் தான் நான் கட்டுவேன்” என திடமாகக் கூறினாள்.

தாய் அவளின் தோள் பட்டையை பிய்யும் அளவிற்குப் பிடித்துத் திருப்பினாள் “இதில்லடி நீ இன்னும் பேசவே, திமிரடி உனக்கு உன்ன தனியா சுத்த விட்டன் பாரு, என்னச் சொல்லணும், எல்லாம் என் தல விதி, இஞ்ச பாரு மேரி, நீயும் அந்த அலக்ஸம் பண்ணின தெல்லாம்எனக்கு மட்டுமில்லடி ஒன்னோட அப்பாக்கும் தெரியும் நெனச்சுக்கோ, இப்ப நீ ஒழுங்கா சொன்னத கேக்கல்ல ரெண்டு பிணம் விழும், கத்தரிக்கு வாங்கின நஞ்சு இருக்கு நினைச்சுக்கோ” என கூறினாள். மேரி தாயின் கால்களில் விழுந்து அழுதாள்.

“அம்மா அம்மா நானும் ஒன்னோட வயித்தில தானே புறந்தன் ஏம்மா நா காதலிச்சது குத்தமெண்டா நா அலக்ஸ மறந்திறன், நெசமா தா அம்மா, ஆனா எனக்கு இப்ப கலியாணம் வேணாம்மா, அம்மா நா நீ பத்து மாசம் சுமந்து பெத்த பிள்ளை எண்டா என்ன விட்டிரும்மா, என அழுதழுது கெஞ்சினாள்.” “சீ சும்மா கால விடு, நீ நா பெத்த பிள்ளை எண்ட படியாத்தா இப்ப இதப் பண்ணறன், ஒழுங்கா நடந்துக்க இல்ல, ரெண்டு பேருக்கும் ஒண்ணா மாலை போடுற அபாக்கிய வதியா தா நீ இருப்பே “என கூறியவர் விறு விறு என வெளியேறி விட்டார்.

மேரி செய்வதறியாது அங்கும் இங்கும் பார்த்தாள். நெருப்பில் பட்ட புறா போல் மேரியின் உள்ளம் வெந்தது. மேரி ஓடிப்போய் தன் சகோதரியாவது உதவக் கூடும் என எண்ணி அவளை கட்டிப்பிடித்து கண்ணீர் விட்டாள் “ஸ்ரெல்லா நீயாவது புரிஞ்சுக்க” என்றாள். ஆனால் ஸ்ரெல்லாவோ வேறு புறம் தலையை திருப்பிக் கொண்டு போய் விட்டாள், மேரி கதறினாள், விம்மினாள், சிறகுகள் உடைந்த பறவை போல அவள் துடித்தாள்.

ஒரு முடிவுடன் மேரி எழுந்து மட மட வென சேலையைச் சுற்றினாள், நகைகளையும் போட்டுக் கொண்டாள், அந்த நேரமும் நெருங்கியது மேரிக்கு மாப்பிள்ளையாம், அவர் கூட வந்து விட்டார் திருமணப் பதிவாளரும் வந்து விட்டார் மேரியை அழைத்துப் போய் அந்த புதியவன் அருகில் அமர வைத்தனர். விருந்தினர்களுக்கு பலகாரங்கள் பரிமாறப்பட்டன, இதோ திருமணப் பதிவாளர் தன்னுடைய வேலையை ஆரம்பித்தார்.

அவர் மேரியைப் பார்த்து “உமக்கு இந்தத் திருமணத்தில் பூரண சம்மதம் தானே” எனக் கேட்டார். மேரி தூக்கத்தில் இருந்து விழித்தவள் போல் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள் மனம் “விடாதே பிடி இது தான் உன் கயிறு “என்றது, தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தாள் வரிசையாய் அனைவரும் (அம்மா அப்பா.....) தன்னை எச்சரித்து உறுத்து விழிப்பது போல் இருந்தது. அவளுக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் பொலிடோல் போத்தலும் மாறி மாறி அவள் கண்முன் நிழலிட்டன கண்களை இறுக மூடித் திறந்தாள் பாரதியின் புதுமைப் பெண் பாடல் அவளுடைய செவிகளில் ரீங்காரம் செய்தன திருமணப் பதிவாளர் மீண்டும் கேட்டார் “உமக்கு இந்த திருமணத்தில் சம்மதம் தானே” என “எனக்கு இந்த திருமணத்தில் துளி கூட விருப்பமில்லே” என்றாள் “மேரி என்னம்மா” என மீண்டும் பதிவாளர் கேட்டார் மேரி தன் கதிரையை விட்டு எழுந்தாள் எனக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் சொட்டும் விருப்பமில்லே நா ஒருத்தர மனசார விரும்புறன் அவரு பெயரு அலக்ஸ் அவரத்தான் நா கட்டிக்குவேன் தவிர நா வேற யாரையும் கட்டிக்க மாட்டன் என்றாள். மிக அழுத்த திருத்தமாக. (பாரதி இருந்திருந்தால் உள்ளம் பூரித்திருப்பான் போலும்).

எல்லோரும் எழுந்து கொண்டார்கள் பதிவாளர் அப்பாவுடன் ஏதோ கதைத்தார், அம்மாவும் அப்பாவும் குனிந்த தலை நிமிர்வில்லை. அந்த மாப்பிள்ளைப் புதியவர் சுடு தண்ணிபட்ட நாய் போல குலைத்தார், வந்த சனங்களுக்கு அவல் கிடைத்தாற்

போல் வெறும் வாயால் மேரியை வைதனர். மண வீடு பிண வீடு போலானது மேரி தன்னுடைய துணிச்சலை தானே மெச்சிக் கொண்டு வரவிருக்கும் பலத்த புயலை எதிர் கொள்ள தன்னை தயார் படுத்திக் கொண்டாள்.

ஒரு மூலையில் இருந்து ஓலமிடும் அம்மாவின் குரல் மட்டும் கேட்டது சிறிது நேரத்தில் மேரியினுடைய சாமான்கள் எடுத்து வெளியே வீசப்பட்டன மேரியின் தந்தை அவளின் தலை முடியைப் பிடித்து தரதர என இழுத்துக் கொண்டு போய் அவளை வெளியே தள்ளி விட்டு வாசல் கதவை பூர் என அடித்துச் சாத்தினார். “இனி ஆரும் அந்த ஓடு காலியை பார்க்கவோ கதைக்கவோ போனால் வீட்டில கொல விழும்” என அப்பா கத்துவது பெரிய சத்தமாக கேட்டது அண்டை வீட்டு தலைகள் எட்டி நோக்குவது தெரிந்தது மேரிக்கு பலத்த அவமானமாய் இருந்தது ஒரு பொருட்களையும் எடுக்காமல் வீதியில் இறங்கி மட மட என நடந்தாள்.

அலக்ஸ் மேரியைக் கண்டதும் திகைத்தான் “இவள் எங்கே இங்க வர்றாள் இவளுக்கு தா கலியாணம் எண்டு எபனேஸ் அண்ண சொன்னார் என எண்ணி “மே.....ரி மேரி நீ நீ எங்க இப்ப என தடுமாறினான் “அலக்ஸ்.....” என கூவியபடி அவன் கரத்தைப் பற்றி அழுதாள் மேரி. ஏன் என்ன மேரி சொல்லிவிட்டு அழுதாத்தா நா ஏதும் செய்ய முடியும், அழாதே மேரி இப்போ என்ன ஆச்சின்னு அழறே அழாதே மேரி என அவளை அலக்ஸ் தேற்றினான்

மேரி சிறிது நேரத்தில் தனது அழுகையை நிறுத்தினாள் ஆனால் விம்மலை நிறுத்த முடியவில்லை “அல.....க்.....ஸ் நா வந்திட்டன் உன்னோட.... உன்னோட நா இனிமே போக மாட்டன் உன்னை விட்டு “என கண்களைப் பொத்திக் கொண்டு அழுதாள் “ஏன் மேரி என்ன சொன்னே வீட்ட விட்டே வந்துட்டியா?” எனக் கேட்டான் “ம் கூம்” என தலையாட்டினாள் “என்னை வேற ஒருத்தனுக்கு முடிக்க போனாங்க நா எல்லார் முன்னாலும் உன்னத்தான் நா கட்டிக்குவேன் என்கிட்டு வந்துட்டன்” என்றாள்.

அலக்ஸ் அதிர்ந்து போனான் இவள் இப்படிச் செய்வாள் என்று கனவிலும் நினைக்க வில்லை. ஏம்மேரி நீ இப்பிடிச் செய்திருக்கவே வேணா அவசரப் பட்டிட்டியே என்ன புள்ள இப்போ பன்றது என்றான். அங்கு மௌனம் நிலவியது மீண்டும் தொடர்ந்தான் “நீ இம்புட்டு அவசரப் பட்டிருக்கவே கூடாது புள்ள நா இப்போ என்ன புள்ள பன்றது நீ அமைதியா எடுத்து நம்ம காதல சொல்லியி ருக்கலாமில்ல இப்ப நா ஒண்ணோட வீட்டபோனா, என்ன அப்பாவு வெட்டிப் போட்டிருவாரு அவருக்கு நம்ம காதல் ஏக்கனவே பிடிக்கல மேல இப்பிடி ஓடிப் போயிட்டா அவ்வளவு தா” என்றான்.

“அலக்ஸ் நீயுமா என்ன கைவிட்டிட்ட நா என்ன பண்ண ஒன்ன விரும்பி அவனயா கட்டிக்கிறது” என்றாள் உணர்ச்சி பொங்க “இப்போ நீ வீட்டுக்கு போ மேரி, நம்ம ஆறுதலா யோசிப்பம் எதுக்கும் விடிஞ்சுட்டா தெளிவா இருப்பா அம்மா அப்பாவ மீறி என்னால ஒண்ணும் செய்ய முடியாதுள்ளது” என்றான்.

“ஏய் என்னய்யா சொன்னே உன்னால என்ன கட்டிக்க முடியாதுன்னா, ஏன்யா என்ன காதலிச்சோ உன்ன நம்பித்தானேய்யா என்ன இருபத்தோரு வருசமா உயிரா வளத்த அம்மா அப்பாவக் கூட உதறிப்போட்டு வந்தே ஏய்யா என்ன நீ உம்மையாவே நேசிச்சியா இல்ல அது கூட ஒனக்கு பொய் வெளயாட்டா ஓ... சீர் செனத்தி ஒண்ணும் வராதே எண்ணு பார்க்கிறியா? ஏ அலக்ஸ் நாம ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் உசிர் வேறு ஒண்ணுமே வேணா எண்டு தானே முன்ன சொன்னாய்.

“ஸ் ஏன் மேரி கத்தறே இப்ப என்ன உன்ன கட்ட மாட்டே எண்டா சொன்ன புள்ள இப்ப இந்த நேரத்தில முடியாது எண்டு தானே நா சென்னன், இப்பத்தா கொஞ்ச உழைக்கிறே தங்கச்சிய முடிக்கணும் அதுக்கு சீர் சேக்கணும், உனக்கு விளங்க மாட்டே எங்குதே புள்ள இப்ப நம்ம முடிச்சகிட்டா என் மனக் கோட்டை எல்லா மண்கோட்டையாயிரும் புள்ள” என்றான் அலக்ஸ்.

“அலக்ஸ் என்ன விளங்கிக்கே நா இனி எங்கே போவன் எல்லார் முன்னிலும் கலியாணம் வேணாம் எண்டு அம்மா அப்பாவ அவமானப்படவச்சு நீதா எனக்கென்னு ஊரறிய பறைசாற்றி இதெல்லாம் எதனால் எண்ணு யோசிச்சியா எல்லாம் உனக்காக தானே அலக்ஸ்” என்றாள் கண்கள் பொழிய “மேரி ஒன்ன நா மாட்டன் என்டா சென்ன இப்ப வீட்டுக்குப் போ புள்ள உன்னத்தா நா கட்டிக்குவே நம்புள்ள” என்றான்.

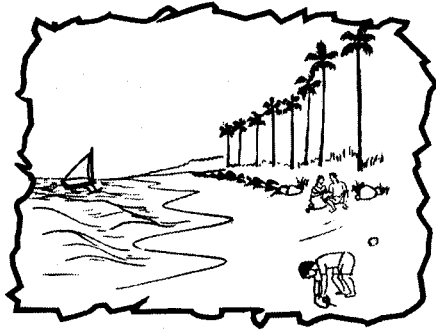
தலையை சிலிர்த்துக் கொண்டாள் கண்களில் பொறி பறந்தது “இப்ப என்ன உன்னோட அழைச்சுப் போக முடியுமா முடியாதா?” என்றாள் “என்ன மேரி திரும்ப திரும்ப சொன்னாலும் புரியமாட்டேன் என்றியேள்” என்றான் அலக்ஸ். “ம் புரிஞ்சுகிட்டன் என்ன மட்டுமில்லே உலகத்தையே நல்லாப் புரிஞ்சுகிட்டேன்” என்றவள் விரக்தியுடன் விரைந்தாள்

காதலித்தவனை நம்பி வந்த அந்த மங்கை கைவிடப்பட்டவளாக பெற்றோரை உதறி உயிராய் நினைத்தவனும் தன்னை முடியாதென சிந்தித்தாள் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது. வீடும் இல்ல புகப்போன வீடும் புரியாமல் அவளை மறுத்து கடைசியாய் மண்ணின் மடியில் தன்னை மரணிக்க எண்ணி தமக்கு காதல் மலர்த்திய அந்தக் கடல் மாதாவின் மடியிலேயே கடைசி மூச்சையும் காணிக்கையாக்க அவள் மலர் பாதங்கள் நடந்தன புதையப் புதைய மணல் மேட்டில், போய் நீரில் காலை நனைத்தாள்

“மேரி மேரி ...மே...ரீ...” உரத்து சத்தமிட்டு எழுப்பினார் சிஸ்ரர் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் மேரி நேரம் 5.50 என்ன மேரி நல்லாத் தூங்கினியா என்றார் சிஸ்ரர் சரி சரி ஆயத்தமாகு 6.00 மணிக் கெல்லாம் போக வேணும் என்று கூறி விலகினார், ஆண்டவன் சித்தத்தை நினைத்து வியந்தாள் மேரி, சூரியன் தன்

கதிர்களை சிறிது சிறிதாக நீட்டி பூமியை புதுப்பித்தான் ஆம் அன்றைய நாளில் மேரியும் புது மனுசியாய் புதுப்பிக்கப்பட்டாள் புதிய கதிர்களை போல் ஒளிவீசப்போகும் தன் புதிய வாழ்க்கைக்குள் நுழைய மேரி ஆயத்தமானாள்.

முற்றும்

காதலர் தினம்

குணேஸ் கால்கள் புதையப் புதைய மணற்பரப்பில் நடந்தான். பகல் தூங்குவதற்கு இரவுப்பாயைத் தேடிக் கொண்டிருக்க, சூரியன் மலை வீட்டுக்குள் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருக்கிறான் எனத் தெரிந்தது.

பொன் கதிர் சில கடல் மேற்பரப்பில் பட்டு தொடுகடலை பொன்பூமியாக்கிக் கொண்டிருக்க நீலத்துகிலை உறிந்து எறிந்து விளையாடுவதைப்போல அலைமகள் எழும்பி எழும்பி கரைக் காதலனை முத்தமிட்டு, மீண்டும் விழுந்து, எழும்பி மீண்டும் முத்தமிட்டு....

காதலர் தினம்

ஆம் கடலும் கரையும் கூட எப்படி சந்தோசிக்கின்றன அவைக்குக் கூட தெரியுமோ தமக்கும் - இன்று காதலர் தினம் என.

இவ்வளவு அழகு பொங்கி வழிந்து கொண்டிருக்க, குணேஸ் பொறுமையின்றி நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இதெல்லாம் ரசிக்க பொறுமை இருக்கவில்லை. இடையிடையே கண்ட மனிதர்கள் அவனை மேலும் இடைஞ்சல் படுத்தினர், அவர்கள் தங்கள் சந்தோசங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மனதில் சட்டென பல சந்தோச உணர்வுகள் அவனைத் தாண்டிச் சென்றன. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தீபாவுடன் தானும் இப்படித்தானே மகிழப் போகிறேன் என -

பூத்த புன்னகையுடன் வந்தவன், முன்னே வருகிறவர்களுக்கு வழிவிட்டு நிமிர்ந்தவனை 40 வோல்ட் கரண்ட் தாக்கியது போல் திரும்பிக் கொண்டான்.

அவள் சுமதி.

பாடசாலையில் O/L படிக்கும் போது அவனின் காதலி, காத்திருந்து பாடசாலை விட்டவுடன் வீடு செல்லும் போது 4 மைல் தூரம் காவலாய் சென்று திரும்பி, தவமாய் கிடைத்த காதல்... கன்னிக்காதல்...

அப்பொழுது காதலர் தினம் பற்றி இப்படிப் பேசியதில்லை, ஆனால் பத்திரிகையில் பார்த்து தமக்குள் நினைத்து பயபக்தியாய் பிள்ளையார் கோவிலில் சந்தித்து, பிரசாதம் மாற்றிப் பொட்டு வைத்துவிட்டு தலைக் காதலின் முதலாவது காதலர் தினத்தை வெற்றிகரமாக மாமாங்கப் பிள்ளையார் சன்னதியில் கொண்டாடியவன். பின் பல்கலைக்கழகம் அவன் செல்ல, அவள் தகுதியற்றவளாய் கருதி கழற்றிவிடப்பட்டாள்.

இப்பொழுது சந்தோசமாய் கழுத்தில் தாலியுடன் கணவனோடு முகமெல்லாம் பூரிப்போடு போகிறாள்.

மணியைத் திருப்பிப்பார்த்தான் குணேஸ். 6.30, அவசர அவசரமாய்த் தேடி கண்களை அலைபாய விட்டான். சீ என்ன தீபாவை இன்னும் காணல்ல, இல்ல என்ட கண்ணில விழாம மறைஞ்சிட்டு நிக்கிறாவோ.? சரி இன்னொரு தடவையும் பாத்திருவம்' என மீண்டும் அந்தக் கடற் கரையில் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அவன் மனசு அவனுடன் பேசியது.

“எண்ட தீபா எனக்கு நல்ல பொருத்தம் அவாவோட குணமும் அதுமாதிரிதான் எண்ட

குணத்தோட நல்லா பொருந்தும். தீபாவ நா எண்ட கிளாசில எப்ப முதல் தடவையா பாத்தனோ அப்பேக்கையே எண்ட மனசு சொல்லிட்டு இவ தா உண்ட மனுசி எண்டு”

எப்படியாச்சும் அவள வளைச்சப் போடணும்னு, கஸ்ரப்ட்டு எண்ட திறமையைக் காட்டி அதப் பெரிசா படம் போட்டு, எண்ட கம்பீரமான தோற்றத்தையும் காட்டி மடக்கிப் போட்டன், அதோட நா லெக்ஸ்சர்பண்ண ஸ்ரைல்ல அவவுக்கு கொஞ்சம் இது அதுலயும் பட்டெண்டு விழுந்திட்டா. இனி என்ன,

கலியாணத் துக்கு எப்படியும் ஏற்பாடு பண்ணிடனும். அவள் ஒரு சூப்பர் குட்டி, இரண்டு அண்ணங்களுக்கு ஒருத்தி, செல்வத்தில மிதக்கிறா,

மட்டகளப்பு ரவுணில நல்ல பெரிய வீடு, வான் நிகுது, ஸ்கூட்டரில தா கம்பசுக்கு வாறா. ஆனாலும் அவன் மனசு சொல்லியது ‘நீ கெட்டிக்காரண்டா எத்தின பேரப் பாத்து கடசில புளியங் கொப்பா ஒண்ட மடக்கிட்டியே’ என்று குணேஸ் பெருமையோடு கூடிய கர்வத்துடன் நிமிர்ந்து நடந்தான். இடையில் அவன்

பகிரதி

கம்பஸ் படிக்கும் போது அவன் தனக்காய் தேடிக் கொண்ட காதலி. அவள் சாதுவான பெண், ஒரே வருட மாணவர்கள் அவள் ஆண்களுடன் அதிகம் பேசாத கூச்ச சுபாவமுடையவள். வலிய வலிய அவளை இழுத்துப் பேசி லைப்பிறியில அடிக்கடி புத்தகத்தோடு கடிதங்களையும் மாற்றிக் காதலித்தவர்கள். கம்பஸ் தகவல் பலகையில் எழுதப்படாமல் மாணவர்கள் அனைவரும் பரபரப்பாக பேசி அறிந்து கொண்ட தகவல்.

நகத்தை சதை பிரிந்தாலும்
கருமை இரவைப் பிரிந்தாலும்
நீலம் வாளைப் பிரிந்தாலும்
பேனா மையைப் பிரிந்தாலும்

யாராலும் பிரிக்க முடியாத தேனும் சுவையுமாய்
இணைந்த காதலர் என - நான்கு வருடங்கள் காதலர்
தினத்தை முத்தங்களால் மூழ்கடித்து முத்துக்கள் தேட
முயன்றவர்கள். திருமணப் பேச்சின் போது சீதனம்
போதாதென தூக்கி எறியப்பட்டாள் அவள்
குணேசால்.

அவள் புதிய காதலனுடன் வந்திருந்தாள் போலும்.
ஒரு கூட்டமே இருந்தது. அவளைச் சுற்றி இவனைக்
கண்டதும் ஏளனமாய் புன்னகைத் தவள்,
அருகிருந்தவர்களிடம் ஏதோ கூற, அவர்களும்
இவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, கலகலவென் நகைக்க,
அது காற்றலையில் மிதந்து போய் அவனின்
செவிப்பறையை அடைந்தது.

அவமானத்தால் அவன் முகம் கன்றியது.
இருந்தாலும் மீண்டும் கம்பீரத்துடன் நிமிர்ந்து
நின்றான். 'இன்னொரு சில நிமிஷத்தால் தீபா
வந்திடுவாள். அவளையும் என்னையும் பாத்து
கொஞ்சத்தில பொறாமைப்படத் தானே போறீங்க' என
கறுவிக் கொண்டு மணிக்கட்டைத் திருப்பிப் பார்த்தான்.
மணி 7.30,

பதறிப் போனான் அவன். 'ஏன் தீபா வரல்ல, வாற
எண்டுதானே என்னட்ட சொன்னா'

அவன் எவ்வளவு கனவுகளுடனும்
ஆசைகளுடனும் வந்திருந்தான் அத்தனையையும்
தாங்கிக் கொண்டு இன்னும் அவனால் பொறுமையாய்
இருக்க முடியவில்லை, செல்போனை எடுத்தவன்.

தீபாவின் எண்களை அழுத்தினான். தொடர்பில்
வந்தவர் தீபாவின் மாமி

'ஆரு கலோ'

'அன்ரி நா குணேஸ்'

'ஆரு தம்பி குணேஸே, சொல்லும் ஆரிட்ட
பேசணும்'

'தீபா'

'தீபாவே தம்பி, அவ போயிற்றா, உமக்குச்
சொல்லலையா. அண்ணனும் அண்ணியும் மதியம்
தான் கிளம்பிப் போயினம்'

'எங்க அன்ரி போயினம்'

'தீபாவுக்கு கலியாணம் 24ம் திகதி, அவவ
லண்டனுக்கு அனுப்ப கொழும்புக்கு போயிற்றினம்.
காலையில 4 மணிக்காம் பிளையிட்ட, வேற என்ன தம்பி
வைக்கட்டுமா'

குணேஸ் வானம் இடிந்து விழுந்ததைப் போல்
உணர்ந்தான்.

'சீ... என்ன ஏமாத்திட்டாளே ராட்சசி, ராட்சசி
அவள..... அவள விடமாட்டன்.. எண்ட கனவுகளில
மண்ணப் போட்டவள் நா... விடமாட்டன்'

என்று ஆத்திரத்தோட அமர்ந்தவன். இரு
கைகளிலும் மணலை அள்ளி ஆத்திரத்துடன்
வீசினான்.

அருகில் சிரித்தபடி ஒரு காதல் ஜோடிகள்
கொஞ்சிக் குலாவி காதலர் தினத்தை களித்திருக்க
சுயநினைவு வந்தவனாய் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்தி
எழும்ப முயன்றான் அவனால் முடியவில்லை
அப்படியே அமர்ந்தான்.

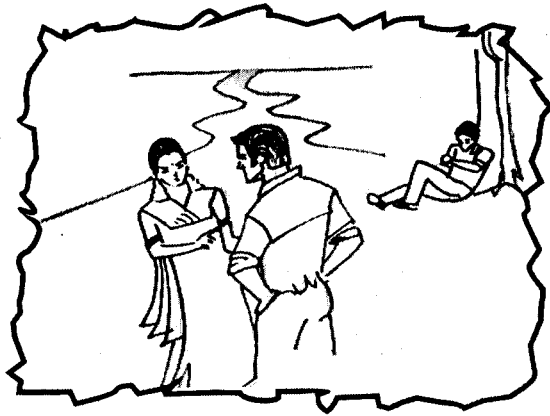
அந்தக் கடற்கரையில் இருப்பவர்களெல்லாம் தன்னைப் பார்த்து சிரிப்பதைப் போல் உணர்ந்தான்.

முழங்கால்களில் கைகளை மடித்து வைத்து தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான். அவன் கண்களில் ஈரம் எட்டிப் பார்த்து கன்னம் வழியே இறங்கி மணலை நனைத்தது.

அவனுடைய மனச்சாட்சி முதல் முறையாக குரல் கொடுத்தது.

‘காதலுக்கு தினமெல்லாம் முக்கியமில்லையடா தம்பி, சத்தியம் வேணுமடா, சத்தியக் காதலுக்கு எத்தினமும் காதலர் தினம்தான், சகதிக்குள் விழுந்துவிட்டால் அதைக் கழுவ கண்ணீரால் மட்டும் முடியாது. நீ மாற்றிக் கொள், இன்று உனக்கு கண்ணீர் தினமென நீ காதலை ஏமாத்த நினைச்ச காதல் உன்ன ஏமாத்திட்டு’ என்று ஓங்கி ஒலித்தது.

முற்றும்

ஒரு சுதிர் சுருகிறது

நி றைந்த ஜனநடமாட்டமாய் இருந்தது மன்னார் வீதி உள்ளது அதில் இருந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் நானும் தீபாவும் இருந்தோம். அதற்கு முன்பாக அரசினர் ஆதார வைத்தியசாலை. வீதி மிகவும் பிசியாக இருந்தது. ஜனங்கள் இருமருங்கிலும் இருந்தும் அவசர நடையுடன் சென்றனர். வாகனங்கள் தென்றலை விரட்டும் புயலினைப் போல் வைத்திய சாலைக்குள் போய் வரும் மனிதர்களை விரட்டியடித்து கொண்டிருந்தன. இப்படி வீதி பிஸி வாகனங்கள் அறம்புறமாக விரைந்து கொண்டிருந்தன. இடையே ஒரு ஜோடிகள் சூசைட் பண்ண நினைத்தனரோ என்னமோ மிகவும் ஆறுதலாக இருவரும் கைப்பற்றிய வண்ணம் நடந்து வந்தனர். ஆம்அவர்கள் இருவரும் கிட்ட தட்ட தலை முறையை கடந்து இருப்பார்கள் எதிர் காலத்தில் நானும் தீபாவும் கூட இப்படித்தான் இருப்போம் என நினைத்து எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன் “என்ன பிரவீன்” என்று என்னைப் பார்த்து தீபா கேட்டாள் அவளுடைய கண்கள் சிவந்திருந்தது. மிகவும் அழகிய அவள் முகம் வெயிலில் விழுந்த ரோஜா போல் இருந்தது அவள் மெல்ல என் தோள்களில் சாய்ந்து கண்ணை மூடிக் கொண்டாள் பிரவீன் மீண்டும் சாலையில் கண்ணை ஓடவிட்டான் வவுனியாவில் தற்போது மிகவும் பெரிய கட்டிடமாக கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள் வைத்தியசாலையை 4

மாடிக் கட்டிடம் ஒரு வேளை ஒரு காலத்தில் தீபா என்னை வெறுத்து விட்டால் என்னால் தாங்க முடியுமா? ம் கூ..... ஒரு போதும் முடியாது ஓடிப் போய் அந்த நாலாவது மாடியில் இருந்து குதித்து இறந்து விடு வேன் என்று நினைத்தவன் தலையை சிலிர்த்துக் கொண்டாது சீ. ஒரு போதும் அப்படி நடக்காது என்று தன் அபசகுனக் கற்பனைகட்கு அணை போட்டுக் கொண்டான் பிரவீனுடைய அசைவினை அறிந்து “என்ன பிரவீன் என்ன உனக்கும் கஸ்ரமாய் இருக்கிறதா? என்று கேட்டான் சீச்சீய்.... என்ன தீபா உன்னோட இருக்க வெறுக்குமா என்ன என்ன நீ என்னை உன்னில் இருந்து வேறுபடுத்தி ஒருபுறத்தி மனிதரைப் போலவே நோக்கிராய் யூ அண்டர் ஸ்டாண்ட் மீ பிளீஸ் என்றான் பிரவீன் அதில்ல பிரவீன் உன்னோட எல்லா வேலையையும் போட்டு என்னோட அலையிறியே ஒரு யூசும் இல்லையே என்னை நினைக்க எனக்கே பெருமையா இருக்கு பிரவீன் உன்னை மாதிரி ஒரு நல்ல கணவன் என் எதிர் கால துணையா வாரதில.

“தைங்யூ மெடம்” என நகைச் சுவையாக கூறி விட்டு “அது சரி தீபா பொடியன் பிழைச்சிடுவானா எனக் கெண்டா நம்பிக்கையில்லை” “சீ என்ன பிரவீன் இப்படி அபசகுனமாய் பேசிராய் என்னால் நினைச்சுக் கூட பார்க்க முடியேல்ல கதிர் செத்துப் போய் விடுவான் எண்டு பிரவீன் நான் வீரபுரம் ஸ்கூலுக்குப் போய் 6 மாதம் தான் ஆனால் அவனுடன் பழகிய நாட்கள் ஆண்டிற்கு மேல் போல் என் மனதில் நிழலாடுகிறது. வயதிற்கு மிஞ்சிய வளர்ச்சி உயர்ந்து சிவப்பான அழகிய உடலமைப்பு

அழுத்தமான உதடு சிரித்தால் நீட்டி நிற்கும் சிங்கப் பற்கள் எதிர் காலத்தில் ஆளப்பிறந்தவன் என நான் எனக்குள் நினைப்பதுண்டு தமிழ் சொட்டும் அழுத்தமான பேச்சு சுருண்ட தலை முடியை அடிக்கடி கோதிக் கொண்டு நிற்கும் அவன் கைகள் எல்லாம் கண்ணுக்குள்ளேயே நின்றன.

ஒரு நாள் என்னோட P.T பாடத்திற்கு வரவில்லை சில போய்ஸ் கிளாசில கட்டடிப்பது எங்கேயும் வழக்கம் தானே நானும் அதைக்கருத்தில் கொண்டு கதிரைக் கூப்பிட்டேன் அவன் நொண்டி நொண்டி வந்தான் அவனைப் பார்த்ததுமே என் கோபம் எல்லாம் மறைந்து விட்டது.

“என்ன கதிர் காலில் கட்டை ஏதும் குத்தி விட்டதா” என்றதற்கு ம் என்பது போல் தலை அசைத்தான்

பாப்பம் என்று கேட்டு காலைப் பார்த்தேன் அதிர்ந்து போனேன் உள்ளங்காலிலே கம்பிக் கட்டையால் நீட்டிற்குக் கோடு கிழிக்கப்பட்டிருந்தது.

என்ன கதிர் என்று அவனை கேட்க நிமிர்ந்தேன். அவனுடைய கண்களில் இருந்து கண்ணீர் முத்து டன் என்று விழுந்தது.

சரி நீ கிளாஸ்க்கு போ என அனுப்பி விட்டு அவனுக்கு முதலுதவி பெட்டியுடன் போய் மருந்து கட்டி விட்டேன். ஸ்கூல் முடிந்ததும் சிறிது நேரம் நின்று போ என கூறினேன்.

“என்ன விஷயம் கதிர் இப்படி கம்பிக் கட்டை கிழிப்பதற்கு சந்தேகமே இல்லை. உன்னை யார் இப்படி அடித்தது. அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். கதிர் என்ன உன்ர அக்காவா நினைச்சு சொல்லுறது எண்டா சொல்லு கஸ்ரம் எண்டா விடு நீ

உன்ர கஸ்ரம் என்னெண்டு சொன்னா நானும் உதவி செய்ய முடியுமா என்று பார்ப்பேன் என்றேன். அவ்வளவு தான் அவன் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான் பின்பு கூறினான்

ரீச்சர் என்ற கதை பெரிய கதை ரீச்சர் உங்களிடம் சொல்லி உங்களையும் கவலப்படுத்த நான் விரும்பேல்ல ரீச்சர் அதுதான்...என இழுத்தான்.

கதிர் எங்களை விட உனக்கு என்ன சோகம் பரஸ்பரம் யாருடனாவது பகிர்ந்து கொள்ளாவிடில் தான் தலை வெடித்து விடும் உன் மனசுக்கு கூட ஆறுதலாய் இருக்கும் கதிர், என்று அன்பாய் கூறினேன். அவன் கூறினான். பிரவீன் என் வாழ்க்கையில் அப்படி ஒருவரை நான் சந்தித்ததே இல்லை.” “நிலாக்ஸ் தீபா மனசு திடப்படுத்திக் கொள் உலகம் இப்படித்தான் பலவிதமான மனிதர்களை சந்திக்க நேரும் அதையெல்லாம் பார்த்து மயங்கி நின்றால் நாங்கள் சந்தோசமாய் எப்படி வாழமுடியும்” என்றான் பிரவீன்.

தீபா தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“கதிர் என்னிடம் கூறினான் ரீச்சர் எங்கள் அம்மா அப்பாக்கு நான் ஒரு பிள்ளை தான் எங்கடை அப்பா என்னோட அன்பாகப் பேசி நான் அறிந்ததே. இல்லை. எந்த நேரமும் குடித்து விட்டு தான் அவர் வருவார் அப்படி அப்பா குடித்து விட்டு வந்து சத்தம் போடும் போதெல்லாம் அம்மா பூனையைக் கண்ட எலியாகப் பதுங்கிக் கொள்வாள்.

உழைக்கும் காசை எல்லாம் இப்படி நாசம் பண்ணி விடுவார். சாப்பாட்டுக்கே திண்டாட்டம் தான் ஒரு நேரம் கூட ஒழுங்காக சாப்பிடுவதில்லை.

அம்மா ஐந்தும் பத்தும் என ஒளித்து வைத்து எனக்குத் தருவார் கடையில் ஏதாவது வாங்கி சாப்பிடச் சொல்லி கொப்பி பேனை வாங்குவதற்கு கூட எனக்கு காசு தருவது இல்லை.

முன்பு அப்பா எப்படி அன்பா இருந்தாரோ தெரியவில்லை. ரீச்சர் ஆனா நான் அறிந்த மட்டில்விபரம் தெரிந்த நான் முதல் என்னோடு அன்பான வார்த்தைகள் பேசியதே இல்லை.

ரீச்சர் நீங்கள் என்னநினைக்கிறீங்களோ தெரியாது ஆனா நான் இவர்களின் சொந்தப் பிள்ளையோ எனக் கூட சில நேரத்தில் சந்தேகப்படுவேன் என்னுள்ளம் அப்பாவின் அன்புக்காய் ஒரு பாசமான வார்த்தைக்காய் எவ்வளவு ஏங்கும் தெரியுமா? நான் எத்தனை தடவை மனக்காயங்களோடு கண்ணீர் விட்டிருப்பேன்.

ரீச்சர் நான் வீரபுரத்தி பிள்ளையார் கோவிலுக்கு பக்கத்தில இருக்கிற அந்த பெரிய தோட்டத்தில பள்ளிக் கூடம் முடிய போய் வேலை செய்வேன். சனி ஞாயிறு கூட அங்க தான் வேலை செய்வேன்.

பிஞ்சு மிளகாய், மிளகாய் பழம் பிடுங்குவேன், களை பிடுங்குவேன், போன திங்கக்கிழமை கடலை பிடுங்கினேன்.

கூலிக்காசை வாங்கித்தான் நான் படிக்க கொப்பி பேனை வாங்குவேன். மீதியை அம்மாவிடம் கொடுப்பேன் அம்மா என்னோட அன்பாகத்தான் இருப்பா ஆனா அப்பாவின் முன் கடுமையாக நடப்பது போலத்தான் பாவித்துக் கொள்வா ஏனோ தெரியாது. நான் வைத்திருந்த காசைத் தரும்படி அப்பா கேட்டார். நான்கொடுக்கவில்லை ரீச்சர் நான் ரெஸ்ந் காசு கட்ட வேணும் அத்தோட முன்பு எனக்கு உடுப்பு (சீருடை) தைத்த காசும் கடன் கொடுக்க வேண்டும்.

காசு தரமாட்டன் என்று சொன்னதற்கு இங்கே இருந்து தின்னுறாயே அதற்கெல்லாம் நான் தானே தாறன் காசத் தராட்டி வீட்டை விட்டுப் போ இனிமேல இங்க இருக்கக் கூடாது என்று எனக்கு கிணத்துக்க வாளி விழுந்தா எடுக்க வைத்திருந்த கம்பியை எடுத்து விசக்கி விட்டிட்டார்.

அது தான் இந்தக் காயம் ரீச்சர். என்று கூறியவனின் கண்களில் பொல பொல என கண்ணீர் வடிந்தது என்ன கதிர் இது சின்னப்பிள்ளை மாதிரி நீ அழக் கூடாது திடமா இருக்கவேணும் வீரனா வாழவேணும் நல்லாப் படிக்கவேணும். கதிர் கடவுள் எல்லாத்தையும் எல்லோருக்கும் கொடுப்பதில்லை சிலதை கொடுத்து பலதை பறித்து விடுவான்

பார் கதிர் நீ நல்லாப் படிப்பாய் நல்ல பிள்ளையும் தானே. உனக்கு நல்ல பெற்றோரையும் சகோதரரையும் தர மறுத்திட்டான். ஆனா நீ தளரக் கூடாது நல்ல பிள்ளையா கெட்டிக் காரனா வரவேணும் என்றேன்.

ஓம் ரீச்சர் அது தான் என்னோட ஆசையும் நான் நல்லா படித்து பெரிய ஆளா வரவேணும் வந்து என்ற அம்மாவ நல்ல வசதியா வைச்சிருக்கவேணும் என்னப் போல துன்பப்படும் மாணவர்களுக்கு உதவியா இருக்கோணும். அதோட இந்த ஊரிலேயே வேலை செய்யோணும். அது மட்டுமில்லை எனக்கு எப்பொழுதுமே ஆதரவுதரும் என்ற சினேகிதன் கண்ணனுக்கும் உதவி செய்யோணும் ரீச்சர். என்ற ஆசை எல்லாம் இது தான். எனக்கும் சகோதரர் இருந்தால் அன்பாய் ஆதரவாய் இருந்திரப்பினம் தானே. கடவுள் அதக் கூட எனக்குத் தரமாட்டன் எண்டிட்டான். ஆனா நல்ல சினேகிதனைத் தந்திருக்கான் அதுக்கு நன்றி சொல்லோணும்.

கண்ணன் அவன் உண்மையிலேயே மிகவும் நல்லவன் எனக்கு எப்பமே ஆறுதலாயும் அன்பாயும் இருப்பான். இப்ப நான் கண்ணன் வீட்டில தான் இருக்கிறன் அப்பா என்ன வீட்ட வரவேணாம் என்டிட்டார் ரீச்சர். நான் படிப்பை விட்டிட்டு எங்கயாவது போய் கண்காணாத தூரத்துக்கு போகப் போகிறன். ஊரில எல்லாருக்கும் தெரியும் இந்த நிலைமையில் இருக்க என்னால தாங்க முடியவில்லை ரீச்சர் என்றான்.

கதிர் அப்படி சொல்லாத நீ நல்ல கெட்டிக்காரன் நல்லா படிக்க வேணும். இப்படி கோழைத்தனமா செயல்படாத. உனக்கு ஏதும் கஸ்டம் எண்டா என்னட்டச் சொல்லு புத்தகம் கொப்பி வாங்கவேணும் எண்டா என்னட்ட கேள் என்ன உன்ர சொந்த அக்காவா நினை என்று எவ்வளவு புத்தி கூறி அனுப்பினேன்.

நேற்று பின்னேரம் விளையாட்டுப் போட்டி பயிற்சிகள் செய்து கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது தான் கண்ணனிடம் ஒரு பொடியன் வந்து கூறினான் கதிர் நெல்லுக்கடிக்க வாங்கி வச்ச மருந்த குடிச்சிட்டான் என.

அப்ப கண்ணன் கத்தின கத்து என்னால மறக்கவே முடியேல்ல பிரவீன் நீ அப்ப பாத்திருந்தால் உனக்குப் புரியும். கண்ணன் ஓடிப் போனான் அவனுக்குப் பின்னால் மாணவர்களும் போனார்கள். நானும் போனேன் நாங்கள் போன போது கதிரை கொஸ்பிட்டலுக்கு கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

கதிர் கண்ணனின் வீட்டில் தான் நின்றவனாம் அவனுடைய அப்பா அவனை அங்கே போய் அடித்துக் கூட்டி கொண்டு வந்தாராம்

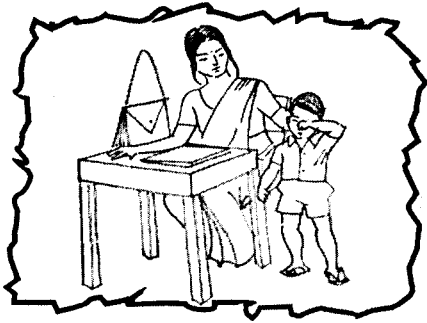
குடித்துவிட்டு அவர் அங்கு வந்து எல்லோரையும் பேசி அசிங்கமாக அவர்களையும் அவமானப் படுத்தி விட்டாராம் வீட்டிற்கு வந்த பிறகு இருக்க கூடாது, வீரபுரத்திலே இருக்கக் கூடாது நீ ஒரு அனாதை எங்கேயாவது போய் தொலை இனி இங்கு வரக் கூடாது என அவனை அடித்து ஏசினாராம்.

அந்தச் சின்ன உள்ளம் வேதனையால் வெதும்பியது விடுதலை வேண்டி துடித்தது போலும் தாய்ப் பறவையின் அரவணைப்பை தேடியது அதுவும் மறுத்ததுவிட்டது மருந்தை குடித்து விட்டான் அவன் நஞ்சை அருந்தி நீண்ட ரேநமாகியும் ஒருவரும் அவனை கவனிக்கவில்லை கதிர் எடுத்த சத்தியினை கோழி சாப்பிட்டு செத்துப் போய் விட்டது. கோழி செத்துக் கிடந்ததைப் பார்த்த போது தான், கதிர் வாயில் நுரை தள்ள மயக்க நிலையில் வீட்டின்கோடிப் புறத்தில் கிடந்த அவனை கொஸ்பிட்டலுக்கு கொண்டு போனார்கள். கண்ணன் ஓடி வந்தான் அந்த பஸ்தரிப்பிடத்திற்குள் ரீச்சர் கதிர்..... கதிர்..... என்று தான் கூறினான் வாயில் இருந்து வார்தைகள் வரவில்லை. ஆனால் கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் வந்தது பிரவீன் கதிர் எங்களை எங்களை விட்டிட்டு போய்ட்டான் என, அவன் தோள்களில் அவள் புதைந்து அழுதாள் நிறைந்தொழுகியது ஜனம் திருவிழாப் பார்க்க வந்த சனம் போல கதிரை பார்க்க எங்கெங்கோ இருந்து சனங்கள் வந்தனர் வெண் புறாக்காளாக மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள்.மலர் வளையம் அஞ்சலி செய்தனர்.

தீபா கதிரையே பார்த்த வண்ணம் இருந்தாள். அவனோ அவள் எண்ணத்தில் வட்டமிட்டான்.

இறந்த பின்பு கூட அவனது முகம் எவ்வளவு சாந்தமாக இருந்தது. அந்த சாந்தமான முகத்தில் கூட ஏக்கம் நிறைந்திருந்தது. அன்பான அப்பாவுக்காய் ஆறுதலாய் அரவணைக்கும் அம்மாவுக்காய் உரிமையோடு உறவாட மகிழ்ச்சியாய் பேச சகோதரர் கட்காய் இந்த சின்ன உள்ளத்தில் எத்தனை எத்தனை ஏக்கங்கள் “அய்யோ தம்பி பாரடா அக்காவை எழும்படா உன்னை நான் இப்படித் தானாடா பார்க்கோணும் கடவுள் கூட ஏமாத்திட்டானே தொட்டில்ல பார்த்த உன்னை பெட்டியில தான் பாக்க வைச்சிட்டானே டேய்..... எழும்படா அக்கா வந்திருக்கனடா கண்ண முழிச்சு பாரன்டா” என கத்திய குரல் கேட்டு திரும்பினாள் தீபா அவன் தலை மாட்டில் ஒரு பெண் தலையிலும் மார்பிலும் மாறிமாறி அடித்துக் கத்திய வண்ணம் இருந்தாள் அவள் பக்கத்தில் ஒரு தாயும் இன்னும் ஐந்தாறு ஆண்பிள்ளைகளும் நின்று கத்தினார்கள் அந்தத் தாய் “என் மகனே எழும்படா கண்ணா என் செல்வமே கண்ணை மூடி நான் உன்னை கொடுத்தேனே, அதற்காக இப்படியாடா நான் நீ கண்மூடிப் பாக்க வரோனும் அம்மாவப் பாரடா உன்னை பெத்த அம்மாவந்திருக்கிறன் டேய் பாரடா உன்னை பத்து மாதம் சுமந்து பெத்த அம்மா வந்திருக்கிறன் பாரடா எனக்கதறினார்” தீபா அதிசயித்தாள். எத்தனை வினோதமாக உள்ளது தீபாக்கு அருகில் இருந்த பாட்டி தனக்கு அருகில் இருந்தவரிடம் வெற்றிலையை குதப்பிக்குதப்பிக் கூறிக்

கொண்டிருந்தாள் இந்தம்மாக்கு ஏழு பிள்ளையாம் ஒரு பொண்ணும் ஆறு பொடியளுமாம் அந்த அம்மாவுக்கு புள்ளைய வளக்கேலாது எண்டு பொடியன் ஒண்டை அதான் இந்த கதிர் பையனை காசுக்கு வித்துட்டாளாம் பாவம் கதிர் எவ்வளவு கொடுமைப்பட்டான் காதைப் பொத்திக் கொண்டாள் இனியும் கேட்க சகிக்கவில்லை. அவளின் உள்ளம் கொத்தித்தது. என்ன தாயிவள் பெத்த பிள்ளையை காசுக்கு வித்திட்டு பாசமாம் பாசம் அழுகிறாள். ஒழுங்கா புள்ளைய வளக்க ஏலாதவருக்கெல்லாம் ஏன் புள்ளையன். பத்துமாதம் சுமந்து பெத்தாளாம் பதறும் என் உள்ளம். பாரதி இருந்திருந்தால் பதைத்திருப்பான் இச்சிறுவனைப் பார்த்து. சீறி இருப்பான் இந்தத் தாயைப் பார்த்து. என எண்ணியவாறு, இந்த பாச வேசங்கள் கேட்க பிடிக்காது அங்கிருந்து எழுந்து விறு விறு என நடந்தாள்.

பார்கவியின் கதை

குளிர், பற்களிடையே சண்டையை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தாலும் சுவேற்றரை கவனமாக இழுத்துப் போட்டு தலைக்குத் தொப்பியையும் மாட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்து. அருகில் இருந்த கொட்டிலினுற் சென்ற பார்கவி, பனியில் ஊறி குளிரில் விறைத்துப் போயிருந்த விறகை எடுத்து, ஏற்கனவே தகரத்தின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த கல் அடுப்பில் வைத்து சிறு சிறு சுள்ளி விறகையும் மேலால் அடுக்கி மண்ணெண்ணையை ஊற்றி பத்த வைத்தாள், பின் சிறிய உறுளை நம்மை எடுத்து தண்ணீரை நிரப்பி அடுப்பில் தூக்கி வைத்தாள். நம்மில் இருந்த கரி கவியின் கைகளில் அப்பிக் கொண்டது.

“ சீ.. இதென்ன கழுவியும் கரி போகல்லயே, மண்போட்டுத் தேச்சுக் கழுவுவம் எண்டா பயமாக்கிடக்கு, ஓட்டையாய்ப் போனால், இதின்ற கண்டிசன் அப்பிடித்தான் இப்ப கிடக்கு, கிடக்கட்டும் பரவாயில்ல. கழுவினால் போயிடும் தானே, இதத் தேய்க்கப் போய் -- ஒழுங்கா இருக்கிறதும் ஓட்டையாப் போனா என்ன செய்யிறது, இது ஒண்டு தான் இப்போதைக்குத் தண்ணி வைக்கக்கிடக்கு”

என மனசுக்குள் நினைத்தபடி கையைத் தண்ணீரில் அலசினாள். சில் என்றிருந்த அந்தத் தண்ணீர் கலையாமல் இருந்த அவளின் தூக்கத்தை முற்றாக கலைத்துவிட்டது. அவள் வெளியே வந்து நின்று பார்த்தாள்,

பணி வழமைக்கு மாறாக அதிகமாகவே கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. தலையைத் திருப்பி இருபக்கமாகவும் பார்த்தாள். எந்த ஆரவாரமுமின்றி அமைதியாக இருந்தது அந்தச் சூழல். எங்கும் கரியிருட்டு. அருகிருந்த எந்த வீட்டிலும் மின்மினி வெளிச்சத்தைக் கூட காணவில்லை. ஆங்காங்கே பேயின் கண்கள் போல் வெள்ளை வெளையாய்த் தெரிந்தது. அது வெள்ளை நிறத்தில் பூத்திருக்கும் அல்லியாகவோ அல்லது மலைச் செவ்வந்தியாகவோ இருக்கலாம். இருள் விலகவேண்டிய அந்த நேரம் காலை 5.30 ஆக இருக்கலாம்.

அப்படியே தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் எந்த ஆரவாரங்களும் இன்னும் கிளம்பவில்லை.

இந்த அழகிய காலை வேளையின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு மலையில் இருந்து விழும் அருவியின் சத்தம், காலைநாதமாய் கவியின் செவிகளில் பாய்ந்து, ஒரு இருநூறு மீற்றர் தொலைவில் இருக்கும் இந்த நீர்வீழ்ச்சி, ஆனால் தெளிவாய் கேட்டது. பெரிய நீர்வீழ்ச்சி இல் லாவிட்டாலும் ஆழமானது வேகமாக பாய்ந்தோடும் அந்தப் நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் கவியின் மனதில் அமைதியும் நிம்மதியும் ஏற்படுவதைப் போன்ற உணர்வு ஏற்படும். ஒவ்வொருநாள் காலையிலும் அவள் காதுகளில் அந்த ஒலி கேட்கும் போதெல்லாம் அன்னை துயிலெழுப்புவதான இறந்தகால சந்தோசத்தில் லயிப்பது வழக்கம்.

தலையிலிருந்து நீர்த்துளி முகத்தில் வடிந்தது. பார்கவிக்கு சட்டெனத் தன்னை உணர்ந்தவளாக எவ்வளவு நேரம் பணியில் நின்றிருக்கிறேன், என

அவள் எண்ணிய போதே கைகால்கள் பட்டபவென நடுங்கத் தொடங்கி விட்டது. மேற்பல்லும் கீழ்ப்பல்லும் சண்டை போடத் தொடங்கின.

ஒடிச் சென்று மூட்டிய அடுப்பின்முன் உட்கார்ந்து கைகளை நெருப்பில் காச்சினாள், சிறிது நேரத்தின் பின் குளிர் குறையத் தொடங்கியது.

இன்றைக்கு அவள் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை மனசிற்குள் வரிசைப் படுத்தினாள். “தண்ணி வச்சாச்சு, கொஞ்சத்தில, தேத்தண்ணி குடிச்சாத்தான் சுறுசுறுப்பா வேலையளச் செய்ய ஏலும்”, தேத்தண்ணியக் குடிச்சுப் போட்டு, வீட்டக் கூட்டி ஒதுக்கி வைக்கவேணும் அதுக்குப் பிறகு மாவக்குழைச்சு வைச்சிட்டு சம்பல் இடிக்க வேணும், இண்டைக்கு ரொட்டிதான் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் பார்த்திக்கு குடுத்துவிடவேணும், ஆச்சி இண்டைக்கு ஊருக்குப் போறா, அதால எங்கள் ரெண்டு பேருக்கும் தான் இதெல்லாம் செய்து முடிக்க தண்ணி கொதிச்சிடும், தண்ணியைக் கலந்து பார்த்திக்கு குடுத்திட்டு மற்ற வேலையளச் செய்யக் கணக்கா இருக்கும்.

கடவுளே.... இண்டைக்கு 30திகதியே, சிறுவர் காப்பகத்திற்கு இண்டைக்கு காசுகட்ட வேணுமே என்ன செய்யிறது. பாப்பம்.... இண்டைக்கு ரியூசன் சேரிட்ட, இல்லாட்டி தோட்ட பொஸ்கிட்ட 3000/= வையாவது அட்வான்சா தரச் சொல்லி கேக்கோணும்.

1000/= வை காப்பகத்துக்கு கட்டினா, மிச்சம் 2000/= ரூபா வில உடனடித்தேவை அவளுக்குப் பலதும் இருந்தது. பார்த்திக்கு யூனிபோம் தச்சது 150/=

குடுக்க வேணும். கரண்ட்காசு அவசரமாய்க் கட்ட வேணும் விறகுக்காசு 250/= கடன்றிகு உதயன்கடையில சாமான் வாங்கின காசு1923/= எக்கவுண்டில் இருக்கு. இன்னும் வீட்டுச் சாமான் வாற மாசத்துக்கு வாங்கோணும். கடவுளே மிச்ச 2000/= யில என்னத்தச் செய்யப் போறனோ தெரியாது. என்று சலித்த வண்ணமே மண்ணெண்ணை அடுப்பை மூட்டி தேத்தண்ணிக்கு தண்ணி வைத்தாள்.

“அம்மா இன்னைக்கு அந்திக்கு நீயே வந்துடுவியாம்மா” என்றாள் பார்த்தி

“ஏன்”

“பாட்டித்தர் பஸ்குக்கு போகுதே. நா வரப் பயம், நீயே வாம்மா” முகத்தில் பயத்தை தேக்கியவாறே அவள் கூற

“ஓம் நான் மறந்திட்டன். இல்ல பாத்தி நீ அங்கேயே இரு ஆறு மணிக்கு வரமாட்டன், ஆச்சி இல்லத்தானே, நான் ரியூசன் முடிச்ச 7.30 வந்து உன்ன கூட்டிட்டுப் போறன் சரியாம்மா” எனக்கூறி அவளை பள்ளிக் கூடத்தில விட்டிட்டு மெயின் றோட்ல இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

இந்த சுற்று வட்டாரத்துக்கும் கிட்டத்தட்ட இன்னும் ஏழு கிராமங்களுக்கும் இதுதான் பள்ளி, எட்டாம் ஆண்டு வரைதான் இந்த “பொஸ்னி காமன் பாடசாலையில” இருக்கு, மேலே படிக்க வெண்டால் 15 மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் பலாங்கொட டவுனுக்குத் தான் போக வேண்டும்.

பார்கவிக்கு ஆச்சியின் நினைவு வந்து “ஏன் இந்த ஆச்சிக்கிழவி, திடீரெண்டு வீட்டுக்குப் போவது. நேற்று ஏதோ மனசு சரியில்ல எண்டு விடியச் சொல்லிச்சு நேற்று மத்தியானம் பேத்திய பாத்துப்புட்டு வந்திடுறன், சுறுக்கா ஒருக்கா பேசிக்கணும் போல மனசிக்கு சொல்லிக்கிறிச்சு நாளைக்கு உதயத்தோட கிளம்பிக்கிட்டா, அடுத்த நாளு மதியத்தில வந்திரிச்சுவே புள்ள” என்றாள்.

ஆச்சிக்கு வயசு அறுபது. அவளின் சொந்த ஊர் கற்றன், இந்தியாவிலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களை கொணர்ந்த போது வந்து சேர்ந்தவளே இந்த வெள்ளை ஆச்சி. அவளின் சொந்தப் பெயர் வெள்ளையம்மா. கட்டனில் முதலில் தோட்ட வேலை செய்தவள்.

இவனின் புருசன் பலாங்கொட பிரிவில் 15 மயில்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் இந்த குறிஞ்சிப் பள்ளத்தில தோட்ட பண்ணை வீட்டில சமயல்காறரா இருந்தவர், அவர் இறந்து போக அவள் அந்த வேலையைத் தொடர்ந்தாள், இப்படியாகவே இவள் குறிஞ்சிப் பள்ளத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

ஆச்சியை போயிட்டு வாங்கோ என 500/= யைக் குடுத்துவிட்டு அனுப்பினாள் பார்கவி இருந்தாலும் மனசுக்குள்ள சஞ்சலம் ஆச்சி ஒழுங்காய் வீட்ட போய்ச் சேர்ந்திடுவாளா?

இந்த வயசு போன நேரத்தில பாவம் தனியாப் போறாளே.

கவிக்கு இன்று வேலை குறைவாகவே இருந்தது. முதலில் அவசரமாகச் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் என்ன இருக்கிறது என்று பார்த்தாள்.

நேற்றுக் கொழுந்து பறித்தவர்களைப் பற்றிய விபரத்தைச் சரிபார்த்தாள் பின் ஆலைக்கு அனுப்பவேண்டிய தேயிலைக் கொழுந்துகள் மீதி உள்ளதா என செக் பண்ணினாள்.

பக்கத்து அறையினுள் பேச்சுச் சத்தம் கேட்டது. கவி உசாரடைந்து மிகவும் கவனமாக வேலைகளைக் கவனித்தாள்.

அந்தக் காலடி சத்தமும் பேச்சொலியும் மிகவும் அண்மையில் வர அதைத் தொடர்ந்து

“மனோ சி ஸ் கிளார்க், இந்த எஸ்ரேற் கணக்கு வழக் கு க ளை எ ல் லா ம் இ வ ங் க தா ன் பார்த்திக்கிடுவாங்க, இவங்க வேலத் திறமையால என்னோட வேல சிம்பிளா மாறிப் போச்சு, பேரு பார்க்கலி” என்று கூற கவி அவர்களுக்கு எழும்பி கும்புடு போட்டவள் அருகில் இருந்தவனைக் கண்டதும் திகைத்துப் போனாள்.

“இவன் எப்படி முதலாளி மகனுடன் இத்தனை நாளா வெளியில் நின்று ரோச்சர் பண்ணினவன் உள்ளேயும் வந்திட்டானா.....” பார்கவியின் எண்ணம் அவன் பற்றிய ஆராச்சியில் இருக்கும் போதே

“என்ன பார்க்கலி ரொம்ப யோசனையில் இருந்திட்டிருக்கிங்க போலயோ, இவர் எனக்கு பிரண்ட், மனோத, ரட்ணபுரயில தான் இவனுக்கு ஊர், இப்ப எதோ நிச்ச பண்ணவாம் நம்மட எஸ்ரேட் பற்றியும் கொஞ்சத் தகவல் வேணுமாம்” என்றான்.

தொடர்ந்து “மனோ உனக்கு ஏதாவது தகவல் தேவை வந்தா இனி பார்கவிகிட்ட நேரடியாவே எடுத்துக்கலாம். சீ ஸ் பிரீலியன் கேள், எனக் கூறிக் கொண்டே அடுத்த பக்கத்திற்கு சென்றான் சந்திரா

சென்று கொண்டே மனோ பின்னால் திரும்பி பார்கவியைப் பார்த்து வெற்றிப் புன்னகை ஒன்றை வீசி விட்டுப் போனான்.

சந்திரா அந்த எஸ்ரேட் உரிமையாளரான சந்திரபோலின் மகன். சந்திரபோல் மிகவும் மரியாதையான மனிதர், பார்கவி கைக்குழந்தையோடு அல்லல் பட்டுக் கொண்டு நின்றவேளை, ஆச்சியின் உதவியோடு அவனின் சிபார்சிலேயே வேலை தேடிச் சென்ற வேளை அவளின் குடும்பப் பின்னணி அது இது என்று பார்க்காமல் அவளுடைய தகுதியையும் திறமையும் பார்த்து வேலை கொடுத்த புண்ணியவான்.

இவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். ஒன்று பெண் பிள்ளை சந்திரமதி, இவன் பலாங்கொட ரவுனில் திருமணம் செய்து கணவனோடு வாழ்கிறாள்.

அடுத்தவனே சந்திரா, சந்திரகுமார். இவன் முகாமைத்துவம் படித்துவிட்டு இப்பொழுது எஸ்ரேற்றைப் பொறுப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். இளம் வயதாக இருந்தாலும் கண்ணியம் நிறைந்தவன். அங்கு வேலை செய்யும் பெண்களை மிகவும் கண்ணியமாகவே நடாத்துவான். அதனால் எஸ்ரேற்றில் வேலை செய்யும் பெரியவர் முதல் சிறியவர்கள் வரை அவர்களுக்கு நல்ல மரியாதை இருந்து வருகிறது.

“ஆனால் இந்த மனோத எப்படி சந்திராசேறோட பழக்கம் புடிச்சான். கடவுளே இனி என்னவெல்லாம் செய்வானோ, ஏன் தான் என்ன இப்படி தொடர்ச்சியா சோதிக்கிறாயோ தெரியாது.

அவளுக்கு அப்பொழுதுதான் சட்டென ஒரு விடயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. மனோதயக் கூட்டிற்று

வந்து சேர் அறிமுகம் செய்து வைக்கக்குள்ள என்னத் தெரிஞ்சதா அவன் காட்டிக் கொள்ளவே இல்லையே. ஏன் இதுக்குப் பின்னால பெரிய திட்டமே வைச்சிருப்பான் மிகக் கவனமா இருக்க வேணும். இவ்வளவு நாளும், ரோட்டில தான் நிண்டு தொல்லைப்படுத்தினான் என்டால். இண்டைக்கு ஒப்பிசுக்குள்ளேயே வந்துட்டானே?

“என்னவா இருந்தாலும் புதுசா எனக்குத் தலயிடி புடிச்சிருக்கு. உள்ளுக்கேயும் வந்திட்டு, கண்ணில வெண்ணையவிட்டு விழிப்பா இருக்கோணும். என நினைத்தபடியே வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

3ம் திகதி கொடுக்கவேண்டிய சம்பளப் படிவங்களை எடுத்து, அதற்கான கணக்குகளைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

வேலையாட்களின் லீவுகளை கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தவனின் நினைவில் அடிக் கடி மனோதயின் வெற்றிப் புன்னகையும், நக்கல்ப் பார்வையும் நினைவில் வந்து அவளை சஞ்சலப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தது. ஒரு முறை கண்களை அழுந்த மூடித் திறந்தான் மனதை ஒருமுகப்படுத்த முயன்றான். ம் கூ... அவளால் முடியவில்லை. கண்கள் தன் பங்கிற்கு கண்ணீரைப் பிரசவிக்க, அவள் எதை மீண்டும் நினைக்கக்கூடாது என அடக்கி வைத்திருந்தாளே அந்த நினைவுகள் கட்டை உடைத்துக் கொண்டு நினைவில் புரளத் தொடங்கின.

அது ஓர் அழகிய கிராமம். பச்சைப் பசேல் என்ற வயல் வெளிகளையும் தோட்டப் புலவுகளையும் கொண்டது. என்றுமே செழிப்பாகவும் மனசிற்கு குளிர்சியையும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும் சூழல்தான். கிராமத்துக்குநடுவே அழகிய தாமரைக்குளம் அருகில் பசேல் என்ற புல்வெளி. அதில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் பசுக்களைப் பார்த்தாலே அந்தக் கிராமத்தின் செழிப்புத் தெரியும்.

அதுமட்டுமா அங்கு அமைந்திருக்கும் ஒவ்வொரு வீட்டின் காணிவேலிகளின் வரிசையிலும் பனைமரங்கள் நெடித்து உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும். தென்னகமுகு இல்லாத வீடுகளே இல்லை என்றே கூறலாம்.

காலையிலும் மாலையிலும் குளக்கரையில் கும்மாளமும் சிரிப்பொலியும் தான் கேட்கும். காலை இளம் வெயிலிலும், மாலை மஞ்சள் வெயிலிலும் பெண்கள் தமை மஞ்சள் பூசி நீராடிக் காய வைப்பார்கள். அப்படிக்காய வைப்பதோ என்னமோ அங்கிருக்கும் பெண்கலெல்லாம் பளபள என்ற ஒரு மங்களரமான பிரகாசத்துடனும் கொழு கொழு கன்னங்களுடனும் திரிவார்கள்.

மதிய வெயிலைக்கூடக் கணக்கெடுக்காமல் குளக்கட்டுப்புளியமரம், கூழாமரம் என எல்லாம் தாவி, காய்கள் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டு தாமரைக் கொட்டைபொறுக்கி, நனைந்த ஆடைகளை அங்கேயே பெற்றோர் அறியாமல் கழற்றிக் காயவைத்து, குளத்தில் தூண்டில் போட்டு மீன்பிடித்து அதை பொய் அடுப்பு மூட்டிச் சுட்டுப் சாப்பிட்டு.

இப்படி தாம் உண்ணத்தேடும் பொருட்களை எல்லாம் அங்கே குளக்கட்டின் மேல் கூழாமரத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்டிருக்கும் காளி அம்மனுக்கும் படைத்து, அங்கு அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் பற்றைக்குள் ஒளிந்தும், கரையில் உயரமாக வளர்ந்திருக்கும், பிரம்புப் புல்களில் மறைந்தும் ஒளித்துப் பிடித்து விளையாடும் சிறுவர்களென ஒரே அட்டகாசமாகவே எப்பொழுதும் அந்தக் கிராமம் இருக்கும்.

அது நெடுங்கேணிப் பிரதேசத்தில் உள்ள பள்ளமடு என்ற சிறிய கிராமமேயாகும். அந்தக் குளக்கரையில் வாண்டுகளோடு பாடித் திரிந்த ஒரு வண்ணப் பட்டாம் பூச்சியே பார்க்கவி.

கார்வண்ணன் பவித்ரா தம்பதிகளுக்கு செல்வம் நிறை ஏக புத்திரியாக பார்க்கவி பிறந்தாள்.

1977ம் ஆண்டு தைமாதம் முதலாம் திகதி பிறந்து அவர்களுடைய குடும்பக் விளக்கை ஏற்றி வைத்தது மட்டுமல்லாமல், அவர்களுடைய வாழ்விலும் வசந்தத்தை வீச வைத்தவள் அவளே.

நடந்து கொண்டிருந்த இனவாத யுத்தத்தின் எல்லைகள் விரிந்து கொண்டிருந்தது. வான்மாரியைப் பொய்க்க வைத்து குண்டு மழை பொழிந்தது, செழித்து உயர்ந்து நின்ற அந்தக் கிராமம், அழிந்து சாம்பலானது அகதி என்ற வெகுமதியில் ஆயிரக்கணக்கான சனங்களோடு சனங்களாக இடம் பெயர்ந்து,

வவுனியா நகர் தாண்டி அகதிகளை ஒரு இடத்தில் விட்டார்கள் 1996ம் ஆண்டில். முகாம்கள் அமைத்து பிரிவு பிரிவாக ஒவ்வொரு இடத்தில் விடப்பட்டார்கள். அப்படி விடப்பட்டபோது பார்க்கவியின் குடும்பம் சிதம்பரபுரம் நலன்புரி

நிலையத்தில் அமர்த்தப்பட்டனர். அகதிகளாக விரட்டப்பட்டபோது அதிகமாக மக்கள் தமது சொத்து சகங்களை இழந்து பொடிநடையாகவே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கார்வண்ணன் குடும்பத்தின் நிலை மிகவும் வேதனைக்குரியதாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. பார்க்கவியின் தாய்க்கு முகாம் சூழல் ஒத்துவரவில்லை. நோய் தொற்றத் தொடங்கியது. ஊரில் மிகவும் வசதியாக இருந்து விட்டு, இங்கு வந்து இப்படி கேவலமாகி விட்டோமே என பார்க்கவியின் தந்தைக்கு மனக் கவலை, இருவருக்கும் பதினாறு வயதுப்பருவத்தில் இருக்கும் பார்க்கவியை எப்படி காப்பாற்றி காலாகாலத்தில் திருமணம் செய்து வைப்பதென்று கவலை.

முகாமிற்குள் பல நிறுவனங்கள் உள்ளே புகுந்து பல உதவிகளைச் செய்தன. அப்படி வந்த நிறுவனங்களுக்குள் இளைஞர் சேவைகள் மன்றமும் ஒன்று. அங்கு வந்து மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி, விழிப்புணர்வு பயிற்சிப் பட்டறைகள், சமாதான தேவை பற்றிய கருத்தரங்குகள் என வைத்ததோடு, அங்கு பயிற்சி பெற்ற மாணவர்களில் மிகவும் திறமையான 5 பேரைத் தெரிவு செய்து தொழில் பயிற்சி கொடுத்தனர். இவ்வாறு சென்று இணைந்து கண்ணிப் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்தில் தான் பலரின் பார்வை பார்க்கவியின் மேல் விழுந்தது.

அவளின் திறமையினையும் ஊக்கத்தினையும் பார்த்து, முகாம் இளைஞர்களை ஒரு கழகமாக்கி அந்தக் கழகத்திற்கு தலைவியாக பார்க்கவியும் நியமிக்கப்பட்டாள்.

“ என்னா மேடம் ரொம்ப உசரத்துக்குப் போகிறதோ யோசனை” என சொடுக்குப் போட்டு வினவினான் மனோத, திடுக்கிட்டு சுயநினைவுக்கு வந்த கவிக்கு அவனைக் கண்டதும் முகத்தில் கடுகு பொரித்தது.

அதைவிட அவன் நின்ற நிலை மேலும் அவளுக்கு எரிச்சலூட்டியது.

அவளுடைய மேசையின் இடப்பக்கம் வந்து நின்று மேசையில் கையூன்றிச் சாய்ந்தபடி அவள் முகத்திற்கு நேராய்க் குனிந்து நின்றான். “சீ...” என்றபடி எழுந்து விலகி நின்றான் அவன்.

“ஓ...ரொம்ம பத்தினியாக்கும், பக்கத்தில இருக்கிறதும் பாவமோ? என்றான் நக்கலாக, கவிக்கு கோபம் அடக்க முடியாமல் வந்தது. “சீ” உனக்கு ரோசம் எண்டதே கிடையாதா? மானம் கெட்டவனே நீ ஒழுங்கான குடும்பத்தில பிறந்திருந்தா இப்படி நீ வெக்கங்கெட்டு கேவலமாய் அலைவியா உன்னை எல்லாம் யார் உள்ளுக்க சேத்தாங்களோ தெரியாது, என்ன சதி செய்ய வந்திருக்கிறாய் வெளியே போடா நாயே எனக் கண்டபடி ஏசினான்.

ஆனால் அவன் அதையெல்லாம் சட்டை செய்வதாக தெரியவில்லை.

“ கலோ ரொம்பத்தான் சலுச்சுக்காதங்க நா ஒண்ணோட பொஸ்சின்ர கெஸ்ட், மறந்திட்டியா”, என்றவன் தொடர்ந்து

“ ஏய் கவி என்னோட கோபிக்கிறாய் நான் தானே உன்ன முதல்ல லவ் பண்ணினன், அவன் பிரண்ட் எங்க குறுப்பிலேயே ஹீரோ அவ

என்டதால் தான் நான் பேசாம விட்டனான், ஆனா இப்பத்தான், அவன் உன்ர வாழ்க்கேல இல்ல, எனக்கும் பிரண்ட் இல்லயே. நீ சரி எண்டு ஒரு வார்த்த சொல்லு.

உன்ர பிள்ளைக்கு, உனக்கு எல்லோரும் ஒகோண்டு வசதியா வாழ நான் வழி செய்து தருவன், கவி நல்லபடியா வாழலாம். நீ இப்படி கஸ்ரப்படத் தேவையில்லை” என்றான்.

“நாயே நீ எல்லாம் மனுசனா உனக் கெல்லாம் எதுக்கடா மனுசி பிள்ளையள்,

ஏய் வடிவா கேள் இன்னொரு தரம் வந்து இப்படியெல்லாம் பேசினாய் எண்டு வை இனி உன்னோட நான் பேச மாட்டன், என்ர செருப்புத்தான் பேசும், அப்படியும் இல்ல எண்டு வை, இங்க வேல செய்யிற எல்லோரையும் கூப்பிட்டு உன்ன அவமானப்படுத்தி அடிச்சுப் போட்டிருவன்” என்றவன் தனது கான்பாக்கில் இருந்த சாப்பாட்டுப் பார்சலை எடுத்துக் கொண்டு லஞ்சோலுக்குள் செல்லச் சூயத்தமானான்.

வாசலில் பாதையை மறித்தபடி நின்ற மனோத “கலோ மிஸ்சிஸ் நுவான் நீங்க சொல்லுறதைச் சொல்லிட்டிங்க, நா சொல்லுறதையும் கேட்டிட்டுப் போங்க.

இன்னும் ஐஞ்சு நாள்ல உன்ன என்ர காலடியில விழ வைக்கலைண்ணாப் பார்” என ஆவேசமாய்க் கூறியவன் விரைந்து சென்றுவிட,

கவியின் இதயத்துள் பய நரம்பொன்று எட்டிப் பார்த்தது.

தன் மனம் தன்னையறியாமலே பயப்பிடுவதை உணர்ந்தவன். தன்னை நின்று ஒருமுறை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டான்.

ம்..பெரிய கண்டங்களை எல்லாம் தாண்டி வந்திட்டன், ஆகத் தலைக்கு மேல் போனால் அவன் விதியைத்தான் நோக வேணும் என நினைத்தவன்.

திரும்பி வந்து தனது மேசையிலேயே அமர்ந்து சாப்பாட்டைக் பிரிக்க முயன்றான். ஆனால் அவளுடைய கை என்றுமில்லாதவாறு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு முயன்றாலும் ரென்சனை அடக்க முடியாமல் போக கண்களை மூடியபடி அண்ணாந்து கதிரையில் சாய்ந்தான்.

தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றத்தில் பாராட்டும் இளைஞர்களுள் ஒருத்தியாக பார்கவியும் திகழ்ந்தாள். விளையாட்டு, கலைநிகழ்ச்சிகள், கருத்தாடல், என எல்லாத்திலேயும் அவள் முன்னணியில் நின்றாள்.

அது இனப்பிரச்சனை மிகவும் கொடூரமான அழிவுகளையும், அக்கிரமங்களையும், விளைவித்துக் கொண்டிருந்த நேரம்.

ஒவ்வொருவருடமும் இளைஞர் சேவைகள் மன்றம், சிங்களத் தமிழ் முஸ்லிம் இளைஞர்களை இணைத்து “சமாதான இளைஞர் முகாம்” என்று சமாதானம் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகள் கருத்தரங்குகள் விளையாட்டுக்கள் என நடத்துவார்கள்.

முக்கியமாக தமிழ் சிங்களக் கிராமங்களில் தமிழ் சிங்கள இளைஞர்களிடம் ஒரு புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தி பரஸ்பர உணர்வினை உண்டாக்குவதாகும்.

1998ம் ஆண்டு நடைபெற்ற “இளைஞர் சமாதான முகாமிற்கு” பார்கவி இளைஞர் மன்றத் தலைவி என்ற வகையில் தெரிவு செய்யப்பட்டாள்.

மொத்தமாக 30 பேர் இளைஞர் முகாமிற்காகச் சென்றனர்.7 நாள் முகாம்.

ஒரு நாள் பயணமுடிவாக இரவு 7 மணிக்கு இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் உள்ள எம்பிலிப்பிட்டிய என்னும் கிராமத்திற்கு சென்றடைந்தனர்.

அந்த இடத்தைப் பார்த்ததும் பெரிய பிரமிப்பு அவளுக்கு.

அது எம்பிலிப்பிட்டிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றத்திற்குரிய இடம். தங்குமிட வசதி, பெரிய ஒன்றுகூடல் மண்டபங்கள், சாப்பாட்டு மண்டபம், 3 ஏக்கரில் விளையாட்டு மைதானம் என, மொத்தமாக 10 ஏக்கர் அளவில் இளைஞர் மன்றத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

பார்கவியின் மனசிற்குள் தமது தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றக் கட்டிடமும் காணிப்பரப்பும் நினைவில் வந்து போனது.

இப்பொழுதுதான் தமிழன் ஏன் உரிமை வேண்டும் எனப் போராடுகிறான் என்பது அவளுக்குச் சிறிதாவது புரிந்தது.

“கொடுத்து வைத்தவர்கள் சிங்கள இளைஞர்கள்” என எண்ணிக் கொண்டாள்.

“கலகல என்ற சத்தம் செவிப்பறைகளை அடைத்தது. இளைஞர்கள் எல்லோரும் தமது சந்தோசத்தை வெளிப்படுத்தி ஆரவாரமாக ஆளையாள் அறிமுகப்படுத்தி நடப்பினை ஏற்படுத்தினர்.

கவியும் எல்லோரிடமும் அறிமுகமானான் அவளுக்கு அதிகமானோர் நட்பாகி விட 2வது நாளாகியும், அவளுடன் பேசவில்லை, அவன் மட்டும். ஆனால் அவனும், அவன் கண்களும் அவளையே சுற்றின.

எப்பொழுதும் கலகலவென எல்லோருடனும் பேசிக் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டு திரிந்தவன் இவளுடன் மட்டும் வந்து பேசவில்லை ஆனால் சிரித்திருக்கும் அவன் முகம் இவளைப் பார்த்தால் மாறிவிடும்.

மிகவும் அழகு என்று கூறமுடியாது ஆனால் அழகன் தான், நல்ல உடல்கட்டும் கம்பீரமும், புன்னகை வடியும் உதடுகளும் அவனுக்கு அழகைக் கொடுத்து மெருகூட்டின அவன் பெயர் நுவான்.

கவியும் சென்று அவனுடன் பேசவில்லை, ஆனால் அவளுடன் கூடிய நண்பிகள் எல்லாம் அவனுடன் வழிந்து வழிந்து பேசும் போதும், அவனைப் பார் அசப்பில் அப்படியே மாதவன் போலிருக்கிறான் என்று கூறும் போதும் அவளுக்கு எரிச்சலாய் இருக்கும்.

“வால்” என்று கூறிப் பேச்சை மாற்றிவிடுவான்.

அவள் மனசிற்குள் “பெரிய மன்மதன் அவராக் கதைச்சா குறைஞ்சுவிடுவாராக்கும்” என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

கவியுடன் எல்லோரும் வலிய வந்து பேசினார்கள் அவள் பேரழகியில்லை, எப்பொழுதும் சிரித்த முகம், செல்லப் பேச்சு அவள் விட்டுவிட்டுப் பேசும் சிங்களப் பாசை, உற்சாகம், துடிதுடிப்பு என அவளைப் பார்த்த, பேசிய எல்லோருக்கும் அவளைப் பிடித்து விட்டது.

அங்கு தமிழ் சிங்களப் பேதமின்றி அனைவரும் பேசிப்பழகினார்கள்.

நுவானுக்கும் ஒருதவிப்பு அவளுடன் எப்படியாவது பேசிவிட வேண்டும் என்று ஆனால் அவனுள் ஒரு பிடிவாதம், எல்லாக் கேள்கம் என்னோட நல்லப் பேசியினம், எப்படியடா விழுத்தலாம் எண்டு சுத்திச் சுத்தி வாறாளுகள், இவளுக்கு மட்டும் என்ன திமிர், வந்து பேசினாக் குறைஞ்சா போய்யிடுவான், என்று எண்ணினான் அந்தச் சிங்கள வாலிபன்.

நுவானுடன் சேர்ந்து 6 பேர் அவர்களின் குறுப்பில், அவர்களில் ஒருவன் தான் மனோத -

கவியைக் கண்ட நாள் முதலாய் காலையிலேயே உடற்பயிற்சி செய்யும் போது ரீ குடிக்கும் போது, உணவின் போது என எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஐ லவ் யூ மயம் தான்.

சாதாரணமாய் ஆண்கள் பெண்கள் என அடிப்பட்டு, சண்டைபிடித்து, கட்டிப்பிடித்து, ஒன்றாய் கூடி விளையாடுவார்கள்.

சிங்களப் பிள்ளைகளுக்கு இது சகஜம்.

உடற்பயிற்சி செய்யும் போது கட்டிப் புரளுவது ஓராளுக்கு மேல் ஓராள் ஏறி நின்று உழக்குவது,

இரண்டு நாள் பழக்கத்தில் மற்றத் தமிழ் பிள்ளைகளும் பழகிக் கொண்டார்கள்.

மற்றத் தமிழ் பிள்ளைகள் என்றால் யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, மட்டகளப்பு போன்ற மாவட்டங்களில் இருந்து வந்தவர்கள்.

இந்தப் பழக்க வழக்கத்தில் 2வது தினம் மாலை தேசிய கொடியிறக்கி மரியாதை செலுத்தி விட்டுத்

திரும்பும் பொழுது நுவான் குறுப்பில் ஆறு பேரும் ஓடி வந்து கவி மேல் விழுந்தார்கள்.

தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட கவி, அவர்களை ஏசினான். “ஏய் டோன்ட் டச் மீ, ஆ யு இடியற்ஸ், எப்படி பிகேவ் பண்ணுற எண்டு தெரியாதா பிளடி பூள்ஸ்”.

அவர்கள் எல்லோரும் அவளைச் சுற்றி வளைத்து “ ஏன் ஏன் எங்களுடைய பிரன்சிப் உங்களுக்கு பிடிக்கவில்லையா, எங்களைப் பார்த்தா மிருகம் மாதிரி தெரியுதா - அது தான் உங்கள் புலி, எங்கள் விரட்டி விரட்டி சுடுறாங்க,என சம்மந்தம் இல்லாம பேசினார்கள்.

அந்த நிலையில் ஒரு மாதிரி சமாளித்து சமாதானப்படுத்தி தப்பிவிட்டாள்.

தமிழ் பிள்ளையன் எல்லாம் ஒரே அட்வைஸ், இவனுக்கள் இப்பிடித்தான் நம்பவேண்டாம் கனக்க கதைச்சால் கடத்தியும் போடுவாங்கள் கவனம்.

எல்லாற்றையும் கேட்டுக் கொண்டாள் அவள்.

நுவானுக்கு அவளுடன் கதைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அதிகமானது. அன்று இரவு சாப்பிடும் போது, சாப்பாட்டுக் கோப்பைகளுடன் லைனில் நின்ற கவியின் அருகில் சென்றவன். ஐ லவ் யூ என்றான்.

கவி சிரித்தே விட்டாள். “ஆ யூ ஜோக்கிங் நவ்” என்றவள். சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஒரு மேசையில் அமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினாள். நிமிர்ந்து பார்த்தவள் அதிர்ந்தே விட்டாள். ஆறு படை அவளைச் சுற்றி வட்டமிட்டிருந்தது.

நுவான் “கவி ஐ லவ் யூ பிளீஸ், அண்டஸ் ரான்ட்மீ” என்றான். ஏனைய ஐந்து பேரும் காராசாரமான விவாதத்தில் ஈடுபட்டனர்.

ஏன் மாட்டன் எண்டுறாய். சிங்களவர் எண்டா, அப்படி எண்டா இந்த உறவுப் பாலம் எதுக்கு. இப்படி ஒருவர் ஒருவர் புரிந்து கொண்டு சேர்ந்து வாழ்ந்தால் தான் நாட்டில சமாதானம் வரும்.

அவனுக்கு என்ன குறை. அழகில்லையா உன்ன மாதிரியே A/L படிச்சிருக்கிறான். இரத்தினக்கல் வியாபாரம் செய்யிறான். (இது பின்புதான் தெரிந்தது புளுகு என்று)

எதற்கும் அவள் தன்னை விட்டுக் கொடுக்க வில்லை.

பின்வந்த நாட்களில் அவனுடைய துடிதுடிப்பும் சிரிப்பும், கலகலப்பும் குறையத் தொடங்கியது. எப்பொழுதும் சிறுப்பிள்ளைபோல் துள்ளித் திரிந்து யாரையாவது வம்பிற்கிழுத்து ஏதாவது சண்டை போட்ட நுவான், எல்லோருக்கும் ஹீரோவாக இருந்த நுவான், சோகத்தில் துவண்டு, சாப்பாட்டைக் கூடப் புறக்கணித்தான்.

அவனுடைய நண்பர்களின் நச்சரிப்பு தாங்கமுடியவில்லை, எல்லோருக்கும் கவியின் மீது கோபம். “ஏன் இப்படி அவனை வாட்டுகிறாள் என்ன பெரிய அழகியோ அவ -” என்று பல விதமாக.

மகியங்கணைக்கு அடுத்த நாள் அழைத்துச் சென்றிருந்தார்கள். முன்னைய காலத்தில் வேட்கள் வாழ்ந்த இடம் அது குகைகளைப் பார்த்தனர். பின் அருகில் இருந்த நீர்வீழ்ச்சியை பார்க்கச் சென்றார்கள்.

சென்றவர்கள் எல்லோரும் வந்து விட நுவான் மட்டும் வரவில்லை. அவன் அங்கிருந்த குன்று ஒன்றிலே உட்கார்ந்து விட்டான்.

யார் அழைத்தும் அவன் வரவில்லை. எல்லோர் கோபமும் இவன் பக்கம் திரும்ப, எல்லோரும் வாய்க்கு வந்ததை கண்டபடி திட்டினர்.

மளமளவென அவனருகில் சென்றாள்.

அவனைப் பிடித்து தள்ளுவதைப் போல் பாவனை செய்தாள். “சாவண்டா விழுந்து சா, ஏண்டா இப்படி இருந்து எண்ட உயிர வாங்குறா” என கண்டபடி அவனை மனம் நோகப் பேசினாள்.

பேசாமல் இருந்த அவன் பேசி முடிந்ததும் சிரித்தான்.

“ஏன் நான் செத்தா உனக்கு சந்தோசமா, அப்ப நீ கவலப்படவேண்டியது தான் ஏன் தெரியுமா நான் சாகமாட்டன்”. “அங்க பார் துள்ளி விழுந்து சந்தோசிக்கிற தண்ணிய, அப்படியிருந்த என்ன, அதுக்குள்ள விழுந்து தவிக்கிற அந்த சருகப் போல ஆக்குகின்றாய் நீ”

“காதல் எனக்கு வேணும் அதுக்காக என்ன வளர்த்து எதிர்பார்ப்போட கஸ்ரப்பட்டு ஆளாக்கின அம்மா அப்பாக்கு நான் முகத்தில கரி பூச மாட்டன். உன்னக் கவர் அளவுக்கு, நீ என்ன விரும்புற அளவுக்கு என்னட்ட தகுதியில்ல-

கவி இது சத்தியமான காதல் நீ நினைக்கிற மாதிரி பொழுது போக்கில்ல, என்ற காதலுக்கு சக்தியிருந்தா அது உன்ன என்னிட்டத்தரும்.”

“நான் உன்ன ஆக இடைஞ்சல் படுத்தியிருந்தா ஐம் வெறி சொறி வாங்க போவம்” எனக் கூறி நடந்தவனை

கவியின் கைகள் பிடித்துத் தடுத்தன.

ஐ லவ் யூ நுவான். ஐ லவ் சோமச் என்றான்.

“ஏ” என துள்ளிக் குதித்தான்.

திடீரென நின்று, “நவ் ஆ யூ ஜோக்கிங் வித் மீ” என்றான்.

இருவரும் கலகல எனச் சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பில் சில இதயங்கள் சந்தோசப்பட, பல இதயங்கள் எரிச்சல் பட்டன. நுவான் கவி காதல் கதை இளைஞர் முகாமில் பரபரப்பாக எல்லோராலும் பேசப்பட்டது.

நுவானுக்குச் சொல்ல முடியாத பெருமை, எத்தனை பேர் கவியை தம் கைக்குள் போடத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் யாரிடமும் விழாத கவி தனக்கு கிடைத்து விட்டமை அவன் பெரும் பொக்கிசமாக நினைத்தான்.

நுவானுக்கு “ஐ லவ் யூ” சொன்ன பின், மனோத அவளிடம் “ஐ லவ் யூ” சொல்வதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

கவிக்கு பலத்த பாதுகாப்பு, மற்றவர்கள் கண்டபடி வம்பு பண்ண முடியாது. இவள் எள் என்றால் அவர்கள் எண்ணையாக நிற்பார்கள்.

அவளை ஏமாற்றி அவனுடன் வைத்துப் புகைப்படம் பிடித்ததும், அவனுக்காய் அவள் டான்ஸ் ஆடியதும், அவன் இவளைப்பார்ப்பதும், அவள் இவனைப் பார்ப்பதும், அவள் உண்டால் தான்

அவனும் உண்பது என அந்தச் ஜோடியின் செயல்கள் அனைவரையும் திரும்ப வைத்தது.

“நீ போனா வருவியா கவி, நீ இப்படியே எங்களோட வந்திரன். அங்க போனா உன்ன, உன்னோட அப்பா விடமாட்டார், சிங்கள ஜாதிய திருமணம் செய்ய வேண்டாம் எண்டு சொல்லிடுவார்” என்றான் அவன்.

“இல்ல நான் வீட்ட போய் அப்பாட்டக் கதைச்சு உன்னத்தான் கட்டுவேன்” என்றாள். கடைசி நாள் எல்லோரும் பிரியாவிடை நிகழ்வில் கலந்து கொண்டிருந்தனர்.

எல்லோரும் ஆளையாள் பார்த்து அழுது கொண்டு நின்றார்கள் கவிக்கே சிரிப்புத்தான் வந்தது.

மனோத வந்து “கவி நுவான் வரவாம்” என அவளை டைனிங் கோலுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கு ஆறுபடை மட்டுமே நின்றது.

நுவான் “கவி சோடாக் குடிப்பம் வாரும் எல்லோரும் பிரியப் போறம் எல்லோரும் சேர்ந்து சந்தோசமா இருக்கிற இந்த நேரம் எப்பவும் ரூபகத்தில நிக்க வேணும்” என்றான்.

கவிக்கு ஒரு போத்தலை கொடுத்தான். அதை அவள் வாங்கிய போது ஆறுபடை “சியேஸ்” சொல்லிக் குடித்தார்கள். கவியின் மனதிற்குள் சொல்ல வொண்ணாத மகிழ்ச்சியும் ஒருவித படபடப்பும் இருந்தது.

அவள் சோடாவை மிகவும் உற்சாகமாகக் குடிக்கத் தொடங்கினாள்.

அவள் அப்போது நினைக்கவில்லை இந்த

சோடாவால் தன் தலைவிதியே மாறப் போகிறது என்று குடித்தவள் சற்று நேரத்தில் தலையைச் சுற்றுகிறதென்று உட்கார்ந்தாள். அதன் பின் என்ன நடந்தது என்று அவளுக்கே தெரிய வில்லை.

அவள்கண்வழித்த போது இரவு 2 மணி இருக்கும்.

அருகில் நுவான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். எழும்ப முயன்றவள் முடியவில்லை. அப்படியே திரும்பக் கட்டிலிலேயே விழுந்தாள்.

இரண்டாவது நாளே அவளுக்கு எழுந்து நடக்கக் கூடிய அளவிற்கு, பேசுவதற்கு முடிந்தது.

தன்னை சோடாவில் மருந்து போட்டுத் தூக்கி வந்து விட்டார்கள் என்பது அப்பொழுதான் அவளுக்குப் புரிந்தது. நுவானுடன் அதைப்பற்றிப் பேசினாள். சண்டையிட்டாள், கண்ணீர் வடித்தாள், கதறினாள், ஆனால் எதையுமே அவன் சட்டை பண்ணுவதாக இல்லை.

அவனிடம் தான் வென்று விட்டேன் என்று இறுமாப்பு தெரிந்தது.

தந்தை அவள் கண்முன் தோன்றினார். “ஐயோ அப்பா பதறிப் போவாரே என்னக் காணேல்ல எண்டு” என நினைத்தவள் அவனின் அனுமதியுடன் அவனின் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு படுத்தினாள்.

அது சிதம்பர புர முகாமிற்கு அருகில் உள்ள கொமினிக்கேசன். “யார் கார்வண்ணன் ஐயாவா அவர 2 நாளா முகாமில் காணேல்ல எண்டு தேடுறினம் என்று கூறி கொமினிக்கேசன் பிள்ளை போனை வைத்து விட்டார்.

வானம் இடிந்து தலைமேல் விழுந்தது போல் இருந்தது அவளுக்கு. தன்னைக் காணவில்லை என்ற தவிப்பிலும் அவமானத்திலும் தான் அப்பா எங்கேயோ போய் விட்டார் என நினைத்தாள்.

“எல்லாம் என் காதலால் வந்தது. இவனுக்களால் வந்தது, தமிழ் சிங்கள உறவாம் உறவு, இப்ப என்ற அப்பாவ நான் இழந்திட்டன். இனிநான் எங்க போவன், யாரிருக்கா எனக்கு கடவுளே நான் பாவியாகிட்டேனே” என அழுதாள்.

இரண்டு கிழமையா ஒரு வருடனும் பேசவில்லை, ஒழுங்கான சாப்பாடு தண்ணி கூட இல்லை. நுவான் எவ்வளவு முயன்றும் அவளைத் தேற்ற முடியவில்லை.

நாட்கள் நகர அவர்களுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது.

அதன் பின் ஓரளவு ஈடுபாட்டோடு அவனுடன் வாழ்ந்தாள். ஆனால் நுவானின் தாய் தந்தை சகோதரர்கள் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. இவர்கள் இரத்தினப்பூரியில் நிவித்திக்கல என்னும் சிறுகிராமத்தில் மனோதையின் உறவினர்கள் வீடு ஒன்று இருந்தது. அங்கேயே இருந்தனர்.

நுவானுக்கு ஒழுங்கான வேலையில்லை, அன்றாடம் வேலைக்கு போய் உழைத்தே குடும்பத்தை நடத்தினான். வயறிங்வேலை செய்வான். சில வேளைகளில் மலைப்பகுதிகளில் மண் வெட்டக் கூடச் செல்வான். தன் மனைவி பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டும் அவர்களை நல்லா வைத்திருக்க

காப்பாற்ற வேண்டும் அவர்களை நல்லா வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனிடம் இருந்தது. அதைவிட கவியிடம் நிறைய அன்பிருந்தது அவனுக்கு.

ஒரு நாள் இப்படித்தான் மலைக்கு மண் வெட்டச் சென்றவன், ஒரு கிழமையாகியும் திரும்பி வரவில்லை.

இரண்டு கிழமை கழித்து வந்த மனோத நுவான் மலையில் மண் வெட்டும் போது தவறிப் பள்ளத்தில் விழுந்து இறந்து விட்டதாகவும் அவனுடைய உடலைக் கூட எடுக்க முடியவில்லை எனவும் தகவல் சொன்னான்.

இப்படி உள்ளே நுழைந்த மனோத அடிக்கடி வந்து ஆறுதல் சொல்வான் பின் தொடர்ச்சியாக எதையாவது வாங்கிக் கொண்டு வரத் தொடங்கினான். நாட்கள் போக தன்னுடன் சேர்ந்து வாழும்படியும், தான் அவளுக்கு எல்லா உதவிகளையும் பிள்ளைக்கு வேண்டியதையும் செய்வதாக கூறினான்.

அவள் மறுத்தும் கேட்காமல், இரவு பகல் எனப்பாராமல் வந்து தொல்லை கொடுத்தான்.

கவி தன்னையும் தன் பிள்ளையும் காப்பாற்ற ஒருநாள் அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டு யாருக்கும் தெரியாமல் பலாங்கொடைக்கு இப்பொழுது வசிக்கும் இந்தக் கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

ஆனால் நான்கு வருடங்களின் பின்பும்

நிறங்கள் [redacted] ஈழவாணி
விட்டான்.இரண்டு கிழமையாக முன்னும் பின்னுமாக
திரிகிறான்.

“பார்க்கவி உங்கள் பொஸ் ஒருக்கா வரட்டாம்”
என்றாள் கிளாக் சுமதி.சுமதியின் அழைப்பால்
நிகழ்காலத்திற்கு வந்தாள் பார்க்கவி.

பிள்ளையிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் கவி,
அன்று என்ன நடந்தது, என்ன படிச்சது, என்றெல்லாம்
கேட்டு விட்டு, அவளுடைய வீட்டுப் பாடத்தை
சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“டொக் டொக் டொக்” கதவு தட்டிச் சத்தம்
கேட்டது.

“ஆர் ஆரது” எனக் கேட்டபடி கதவைத்
திறந்தவள் திகைத்தாள்.

வாசலில் நின்றவன் மனோத.

அவளுக்கு வயிற்றினுள் புளி கரைத்தது.
மனதில் பல கேள்விகள். எப்படி இவனுக்கு வீடு
தெரியும்? பாட்டியும் இல்லையே இப்ப என்ன
செய்யிறது.

அவள் மனதில் இப்படி எண்ணங்கள் ஓடும்
போதே அவன் அவளை விலக்கி வீட்டினுள்
நுழைந்தான். “ஓகோ இதுதான் யூனியர் கவியோ
உன்ன மாதிரியே கொழு கொழு எண்டு
இருக்கிறாளே” என்றவன் அவள் கன்னத்தை
தட்டிவிட்டு கதிரையில் அமர்ந்தான்.

“என்ன அழையா விருந்தாளி எண்டு
பார்க்கிறாயா நாம எல்லாம் ஒண்டுக்க ஒண்டு தானே”

ஈழவாணி [redacted] நிறங்கள்
பார்க்கிறாயா நாம எல்லாம் ஒண்டுக்க ஒண்டு தானே”
என்று கண் சிமிட்டினான்.

ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்த கவி உள்ளே
சென்றாள். பாலைக் கலந்து அதனுள் இரண்டு
தூக்கமாத்திரையைப் போட்டாள்.

அப்படியே அவனுக்கும் கலந்து 4 தூக்க
மாத்திரைகளைப் போட்டாள்.முதலில் குழந்தைக்கு
கொடுத்துவிட்டு அவனுக்கும் கொடுத்து குடிக்கச்
சொன்னாள்.

“குழந்தையை தூங்க வைத்து விட்டு வாறதாகக்
கூறி அவளை தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.”

மனோதைக்கு மனசிற்குள் குதுகலிப்பு, பலநாள்
போட்ட திட்டம் இன்று நிறைவேறப் போகிறது.
நுவானை மலையில் இருந்து தள்ளி விட்டது கூட
வீண் போகல்ல, பாவம் கவி நுவான் தவறி விழுந்து
செத்திட்டான் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறான்.
அவன், உன்ன அனுபவிக்க நான் தான் கொண்டனடி
பார்க்கவி, எப்படி என் திட்டம்” என தன்
மனதிற்குள்ளேயே நினைத்து சந்தோஷப்பட்டான்.

“பிள்ள தூங்கீட்டான்” என்று கூறியபடி கவி
அறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

மனோதைக்கு சற்று சோர்வாய் இருந்தது.

“மனோ” என அழைத்தாள்.

குளிரவானம் முட்டியது போல் அவன் நிமிர்ந்து
பார்த்தான். “நான் ஜோசிக்கப் பாத்தன் தனியாக்

நிறங்கள் [redacted] ஈழவாண்
கிடந்து கஸ்ரப்படுறதை விட, உம்மோட சேர்ந்து
சந்தோசமா கஸ்ரமில்லாம வாழலாம் என்று” என
கூறினாள்.

வாசந் கதவைத் சென்று பூட்டினாள்.
திரும்பியவளின் அருகில் மனோத நின்றிருந்தான்.

அவன் அவள் தோள்களில் கைவத்து
அரையக்கத்தில் நின்றிருந்தான். அவனைப் பார்த்து
மந்த காசமாகப் புன்னகைதவள் இடுப்புப்
பகுதியினுள் வைத்திருந்த கிறீஸ்கத்தியால்
கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவன் வயிற்றினுள்
சொருகினாள்.

“ஆ... எனக் கத்தியவாறு அவன் மல்லாக்காய்
சாய்ந்தான். சரிந்தவன் எழும்ப முயற்சித்தான்.
கத்தினான். நொடிப் பொழுதில் அவனின் ஒரு கையின்
மேல் ஏறி நின்றாள், மற்றக் கையைப் பிடித்துக்
கொண்டு அருகில் கிடந்த கைதுடைக்கும் துண்டை
எடுத்து அவன் வாயினுள் அடைத்தாள்.

பத்து நிமிடங்கள் கழித்து அவன் பேச்சு
மூச்சின்றிக் கிடந்தான். வயிற்றிலிருந்து இன்னும்
இரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

அந்த நிலை மயக்க நிலையா? அல்லது இறந்து
விட்டானா? என்று அவளால் சரியாகக் கண்டுபிடிக்க
முடியவில்லை.

துரிதமாகச் செயற்பட்டாள். வயிற்றுப்பகுதியை
ஒரு பொலித்தீனால் சுற்றிக் கட்டினாள். ஆயத்தமாக
வைத்திருந்த சாக்கினுள் போட்டுக் கட்டினாள்.

ஈழவாண் [redacted] நிறங்கள்
அவனை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே
வந்தவள் கதவை பூட்டி சாவியை இடுப்பில்
சொருகினாள்.

பின் அவனை தூக்கித் தலையில் வைத்தாள்.
பிணப்பாரம் என்றால் என்ன என்பதை அவள்
இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தாள்.

அவள் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க
பின்வழியாக ஏறி அருவியை நோக்கி நடந்தாள்.

இழுத்துக் கொண்டு போகலாம். ஆனால் பெரிய
அடையாளம் தெரியுமே என எண்ணினாள்.
அருவிக்கு அருகில் சென்றதும் அவனை கீழே
போட்டு இழுத்துச் சென்றாள். அங்கு சென்று ஒரு
குன்றின் மேல் தட்டுத்தடுமாறி அவனையும் இழுத்துக்
கொண்டு ஏறினாள்.

அதிலிருந்து அவனை அருவியினுள்
தள்ளிவிட்டாள். அருவி வெண்மை நிறம் மாறாமல்
சலசல வென ஒரு சருகை போல் அவனையும்
இழுத்துக் கொண்டு சென்றது.

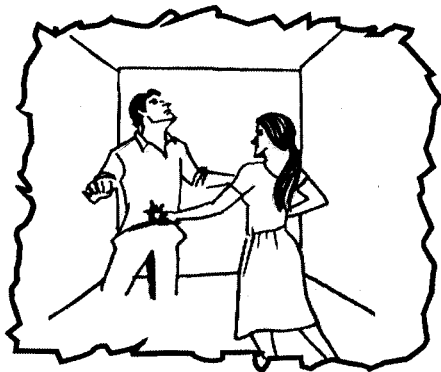
அவள் திரும்பி நடந்தாள்.

அந்த இரவுப்பொழுதில் உறைய வைக்கும்
குளிர் நீரில் மளமளவென அள்ளித் தலையில் ஊற்றி
முழுகினாள். உள்ளே சென்றவள். பிள்ளை மாறாத
புன்னகையுடன் மாத்திரையின் உதவியுடன் ஆழ்ந்து
உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

முழந்தாள் படியிட்டு குனிந்து பார்த்தவள், அப்படியே அவளைக் கட்டியணைத்து அழத் தொடங்கினாள்.

அவள் தான் செய்த பாவங்களை கண்ணீரால் கழுவ முடியும் என்று நினைத்தாளோ என்னமோ அழுது கொண்டேயிருந்தாள்.

- முற்றும் -

திருமண அழைப்பு

தி எசி மீண்டும் அந்த திருமண அழைப்பிதழைத் திருப்பித் திருப்பி பார்த்தாள். "சுமிதா ஜெகன்" தம்பதிகளை வாழ்த்தி.... எனத் தொடர்ந்தது. மீண்டும் மீண்டும் துளசிக்கு அவள் கூறியதே நினைவில் வந்தது

"துளசி நீ கட்டாயம் வரவேணும்" என சுமிதா கூற

"நான் வராம உனக்குக் கலியாணமா?..." துளசி அழைப்பிதழை மீண்டும் பார்த்தாள் "ஜெகன்" என்ற பெயரில் கை வைத்தவள், தீ சுட்டாற்போல் கையை எடுத்துக் கொண்டாள்.

துளசி புதிதாக ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றிருந்தாள் A/L புள்ளி அடிப்படையில் தெரிவுசெய்யப் பட்டபோது உள்வாங்கப்பட்டவள். ஜெகனும் அதே பாடசாலைக்கு புதிதாக நியமனம் பெற்று வந்தான். ஜெகன் கல்வியல்கல்லூரியில் பயின்று வந்தவன். மிகவும் கலகலப்பான சுபாவம் உடையவன். துளசியின் வகுப்பிற்கு அருகிலேயே அவனுக்கும் வகுப்பறை. துளசி எல்லோருடனும் அதிகம் பேசமாட்டாள். அமைதியான சுபாவம். ஜெகன் துளசியை வம்பிற்கு இழுத்து அதிகமாகக் கதைத்துப் பழகுவான். காரணம் அவளின் சுபாவத்தை மாற்ற எண்ணியே. ஆனால் வகுப்பில் துளசிக்கு மாணவர்களின் ஆதரவு நிறையவே இருந்தது. எப்பவும் அவளைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் இருக்கும்.

ஜெகன் "என்ன ரீசர் உங்களச்சுத்தி ஒரே பிள்ளகுட்டிகள் தான் ம்.... அதுக்கும் ஒரு முகராசி வேணும் என்பான்.

பின்பு ஒரு முறை "ரீச்சர் நீங்க நல்ல வடிவா இருக்கீங்க அது தான் உங்களை சுத்தி ஒரே கூட்டம்" என்றான்.

துளசிக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. இருந்தும் சிரித்து விட்டு மௌனமாகி விடுவாள். ஜெகனும் விடுவதாக இல்லை.

"ரீச்சர் நீங்க என்ன சாப்பிற்றீங்க உங்கட குரலக்கேட்டா காதில தேன் சொட்டுது" என்றான். துளசிக்கு கள்ளுண்ட மயக்கமே வந்து விட்டது. அவனுடைய புகழ்ச்சியால் இப்படி அவன் அவளை வம்புக் கிழுத்து எப்பொழுதும் புகழ்மாலை சூட்டிக் கொண்டே இருந்தமையால் துளசிக்கு அவளை அறியாமலே ஜெகன் மேல் பிரிக்க முடியாத அன்பு ஏற்பட்டது.

ஜெகன் துளசி வீட்டாருடனும் நெருங்கிப் பழக முற்பட்டான்.

"துளசி இவ்வளவு பெரிய...ய வீட்ட எப்பவுமே எப்பிடி சுத்தமா வைச்சிருக்க முடியுது"

"உங்கட வீட்ட அழகாவும் பெரிசாவும் கட்டியிருக்கிறீங்க" என்றான். துளசிக்கு அவன் அருகிலிருப்பதே சொர்க்கம் என இருந்தது. அவன் பேசியதெல்லாம் புரிந்ததோ புரியவில்லையோ தெரியாது. ஆனால் அவன் உதட்டில் மட்டும் எப்பொழுதும் மயக்கமான ஒரு புன்னகை மட்டும் இருக்கும். அவன் கேள்விகட்கு கூட அதுதான் பதில்.

"ஜெகன் இல்லையெனில் இந்த ஜெகத்தில் நானில்லை" என்னும் அளவிற்கு துளசி தன்வசம் அற்று காதல்மயக்கத்தில் கலந்திருந்தான்.

அன்று புதன் கிழமை

ஜெகனின் தாயும் தந்தையும் திருமணம் பேசி துளசி வீட்டிற்கு வந்திருந்தனர். துளசியும் அவள்தாயும் மட்டுமே தந்தை சிறுவயதிலேயே இறந்து விட்டார்.

"பெண்ணை நிறைய பிடிச்சிருக்கு எங்களுக்கு நல்ல லட்சணமா குடும்பப் பெண்ணா இருக்கா"

"எங்கட புள்ள குடுத்துவைச்சவன்" என வர்ணித்தாள் ஜெகனின் தாய்.

"சரி உங்கட புள்ள தான் வாழப்போறா நீங்க குடுக்கிறத குடுங்க இனி என்ன துளசி மட்டும் தானே உங்களுக்கு" என்றாள் ஜெகனின் தாய். மேலும் "என்ன நாங்க சொல்லியா தெரியோணும் உங்களுக்கு பெண்ணைப் பெத்தவர் நீங்க உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் தானே" என்றாள்.

"10 பவுண் நகையிருக்குது உடுப்பெல்லாம் நாங்க எடுக்கிறம். வீட்டுச்சாமான் எல்லாம் அவளுக்குத் தானே வேலையும் பார்க்கிறா அதுவும் இனி அவளுக்கு மட்டும் தானே" என்றாள் துளசியின் தாய்.

இடையில் மறித்து ஜெகன் கேட்டான்

"அப்ப வீடு துளசிக்கு இல்லையே?" என.

துளசியின் தாய் சிரித்துக் கொண்டே "இந்த வீடு எங்கட இல்லை. என்ற தம்பியின்ர அவன் இப்பிடி மாளிகை மாதிரி வீட்ட கட்டிப் போட்டு இப்ப 3 பிள்ளையளோட கொழும்பில இருக்கிறான். எங்களுக்கு வாடகை இல்லை நல்ல வசதியா இருக்கிறம் அவனுக்கும் பிள்ளையள் இருக்கினம் தானே" என்றாள்.

ஜெகனிற்கு திக்கென்றது அவளுடைய வீட்டைக் கணவைத்து சுகமாகவும் பெருமையாகவும் வாழலாம் என நினைத்தவன் இப்பொழுது இப்படியென்றால், திடீரென என்ன நினைத்தானோ

"அம்மா இந்த சம்மந்தம் வேணாம்" என்றவன் மளமளவென வெளியேறினான்.

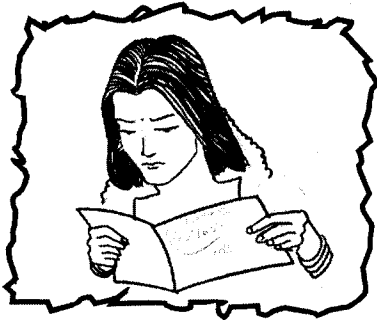
“தம்பி கொஞ்சம் பொறப்பா என்னடா.. நீதானே... கொஞ்சம் பொறப்பா...” அவன் தாய் அழைத்தும் கேளாமலே போய்விட்டான்.

போனவன் 6 மாதங்கள் வரை கண்ணிலே படவில்லை துளசியின் தாய் கவலையால் மாரடைப்பு வந்து இறந்து விட துளசி மாமாவுடன் கொழும்பு சென்றாள்.

அங்கே கிடைத்த நட்பே சுமிதா.

“மனசே இல்லாத மரம் காசுக்காக காதல காலால் போட்டு மிதிச்சவன் மனிதத் தன்மைகட்கு அப்பாற்பட்டவன் கொடிய மிருகம் இவன் பேர் கூட என்ர கண்ணில படக்கூடாது” என நினைத்தவள் மளமளவென எழுந்து அந்த திருமண அழைப்பிதழை சுக்குநீறாகக்கிழித்து வோஸ்பேசினில் போட்டுத் தண்ணீரை ஊற்றினாள்

பின் தன் கனவுகளோடு கடந்த கால நினைவுகளையும் கழுவ எண்ணி முகத்தை நன்றாக தண்ணீரை எத்திக்கழுவினாள் துளசி மறந்துவிடலாம் என்ற மனப்பிரமையுடன்.

அதே மனிதர்

பால் நிலவு பட்டுத் தெறித்துக் கொண்டிருந்தது. பளிங்கு நீரில் சல சலத்த நீரோடை சருகுகளை அள்ளிச் செல்வது போல், இயற்கையின் வனப்பிலும் அதன் போக்கிலும் மனதை ஆறுதல்படுத்த அந்த ஆற்றங்கரைக்கு வந்திருந்தாள், ஆனால் அது. கோதினியின் மனசை இழுத்துச் சென்றது பதினாறு வருடங்கள் பின்னோக்கி.

கோதினிக்கு இப்பொழுது வயது பதினாறு, சலசலவென ஓடும் நீரோடை மனதில் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தாது ஓர் அபூர்வமான மனநிலையினை ஏற்படுத்தியது, நிலவும் நீரும் ஊடல் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் வெட்கப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. திடீரென நிலவின் பால் ஒளி அதிகரித்துச் சட்டென மங்கிவிட்டது. பறவைகள் கலைந்து படபடவென பரந்து விரிந்து உலகினிற்குள் மறைந்து விட்டன.

கோதினிக்கு நறுக்கென்று பயநரம்பொன்று அறுந்து உடலெங்கும் பயரத்தம் பரவியது. யாரும் இல்லாத குன்றுகள் நிறைந்த நீரோடையில் தான் பொழுது சாய்ந்த பின்னும் தனித்திருக்கிறேன். என்ற உணர்வு, முதன் முதலாய் அவளுள் எழுந்தது.

கோதினி வவுனியா நகரில் இருந்து இப்பொழுது முல்லைத்தீவிற்குச் சென்றிருக்கிறாள். 16 ஆண்டுகளிற்கு பின். ஊர் என்ன, உறவென்ன, என நினைவுகளை அறியாதவள் அவள். இதற்கு இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நடந்து கொண்டிருந்த யுத்தம் கூட ஒரு காரணம், கோதினி பெற்றோரை அறியாதவள். பெற்றோரின் அரவணைப்பின்றி இருந்த தன்னை ஒரு குறையுமின்றிப் பதினாறு வருடங்கள் வளர்த்தாளாக்கிய அந்தப் பெற்றோருக்காய் இவள் தன்னை ஈன்ற தாயிடம் வேண்டினாள்.

மௌனமாகக் கண்கள் மூடி மலர்களை நீரோடையில் கரைத்தவளின் உள்ளம் ஊமையாக அழுத்தது.

“அம்மா நீயும் அப்பாவும் நிலாவில் ஏறி என்னிடம் வருவீர்கள் என நான் எத்தனை முறை நேரம்கூடப் பாராமல் பனியில் நனைந்து அப்படியே உறங்கிப் போயிருப்பேன்.”

“நீ ஏன் என்னை மட்டும் தனியாக விட்டுப் போனாய் என்னையும் கூட்டிச் சென்றிருக்கலாம் தானே?”

உன் உயிராக இருந்த என்னை உதறி விட்டு ஏன் நீ மட்டும் போனாய் அம்மா. எனக்கு இந்த பகட்டான வாழ்வு பாசாங்கான உறவுகள் எதுவுமே

பிடிக்கவில்லை. அப்பா நீ கூட மூன்றாம் பட்சம் தானா? எனச் சத்தமாக கத்தி அழுதாள் அவள்.

“ஆனால் உன்னைப் பற்றியும், அம்மாவைப் பற்றியும் ஊராரும் உறவுகளும் பேசும் போது இந்த உலகமே அழுக்காய்த் தெரிகிறதப்பா, ஏன் நீ என் கண்ணில் படாமல் மறைந்தே வாழ்கிறாய் என் உறவு உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” என அழுதாள் நிமிடங்கள் நகர விம்மல் பெரிதானது. கோதினியின் எண்ணங்கள் கடந்த காலத்தை நோக்கி நகர்ந்தன.

மாலினி முல்லை நிலத்தில் பெரிய நிலப்பரப்பிற்குச் சொந்தமான தனவந்தர் ஒருவரின் மூத்த பெண் ஊரில் மிகவும் வசதியாக வாழ்ந்தவர்கள். மாலினிக்குத் தேவிகா என ஒரு தங்கையும் உண்டு.

மாலினி தன்னோடு கூடப்பயின்ற ஒருவனைக் காதலித்தாள். அவனுடைய ஜாதி, குறைந்த ஜாதியாம். என அவளின் பெற்றோர் வீட்டில் பலத்த எதிர்ப்பு இதனால் அவசர அவசரமாக அவளுக்கு வெளிநாட்டில் மாப்பிள்ளை பேசினர்.

திருமணத்தை முற்றாக்குவதற்கு உள்ளூரிற்கு அவரும் வந்து விட்டார். ஆனால் துளி கூட வெளிநாட்டு திருமணத்தை விரும்பாத அவள் தனக்கு இத்திருமணத்தில் விருப்பமில்லை எனக் கூறினாள். ஆனால் பெற்றோர் அதைச் சாட்டை செய்யவில்லை. இதனால் காதலித்த இளைஞனுடன் சென்று விட்டாள்.

ஊரையே அடக்கியாண்ட தனவந்தரின் குடும்பம் இப்பொழுது ஊரைப்பாத்து அடங்கி ஒடுங்கி வாய்பொத்தித் தலைகுனிந்து நின்றது.

தொடர்ச்சியாக மாலினிக்கு ஒரே பிரச்சனைகள் உறவுகள் அவளை ஒதுக்கி வைத்தன. சுற்றம் வெறுத்தது அவர்களை வறுமை வந்து விரட்டியது. தட்டுத்தடுமாறி ஒரு வருடத்தை ஓட்டி விட்டார்கள்.

மாலினியின் வயிற்றில் கருவாகி உருவானவளே கோதினி. கோதினி பிறந்து முப்பதாம் நாள் மாலினியின் உடல் குன்றுகள் நிறைந்த நீரோடையில் இருந்து சிதைந்த நிலையில் பிணமாக மீட்டெடுக்கப்பட்டாள். முப்பது நாள் சிசுவான கோதினியை மாலினியின் தங்கை தேவிகா தான் பெற்ற குழந்தை போலத் தாங்கினாள்.

கோதினியின் தந்தை இறுதிச்சடங்கை முடித்து ஆற்றில் சாம்பல் கரைத்துச் சென்றவர் தான் இதுவரை எந்தத் தகவலும் இல்லை. தந்தையின் முகம் கூடத் தெரியாமல், அவர் அன்பிற்காய் ஏங்கி, ஏங்கி எத்தனை முறை அழுதிருக்கிறாள் அவள்.

ஆனால் பணம் மட்டும் செலவிற்கு அதிகமாக மாதம் தவறாமல் அனுப்பி வைப்பார் அவள் தந்தை.

"சடக்க" என்று யாரோ நடந்து செல்லும் சத்தம் கேட்டு கோதினி சுயநினைவு வந்து திரும்பிப் பார்த்தாள்.

வழமையாகக் காணும் அதே இடத்தில் அந்த மனிதர், முகம் நிறைய காடுபோல் தாடி, உதட்டில் துடிதுடிக்கும் சோகப் புன்னகை, கண்களில் ஆர்வம் நிறைந்த பார்வை, ஆயிரம் கேள்விகளுடன் இவளைத் துருவித் துருவி கேட்பது போல இருந்தது. அந்த மனிதருடைய பார்வை. அதையும் தாண்டி ஏக்கம் நிறைந்த பாசமும் தெரிந்தது. அவள் திரும்பிக் கொண்டாள்.

பாவம் இந்த மனிதர் எதையோ தொலைத்து விட்டுத் தேடுவது போல் தெரிகிறதே. இரண்டு மணி நேரங்களாகத் தேடுகிறாரே, நான் என்ன தான் செய்ய முடியும் என எண்ணிக் கொண்டாள். ஆனால் அவளுக்குத் தெரியவில்லை அவர் தேடும் பொருளே தான் தான் என்பது.

கோதினியின் தோளில் ஒருகை, திகைத்துப் போய் திரும்பிப் பார்த்தாள் "அட நீயா சசி, நான் பயந்தே போயிற்றேன்" என்றவள்.

"நீ எப்ப வந்தாய்"

"நீ அந்தமனிதரை முறைத்து முறைத்துப் பார்க்கும் போதே "வந்திற்றேன்" என்றாள் சசி சசி கோதினிக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கிடைத்த நட்பு.

"அதுசரி சசி அந்த காட்டு மனிதர், சீ.. தாடி மனிதர் ஆர் உனக்காவது தெரியுமா?"

அந்த மனிதரை எங்கேயோ கண்ட மாதிரி நிறையப் பழகின மாதிரி ஒரு உணர்வு, அவர இதுக்குமுதல் ஏதோ இடத்தில் ஒரு நாள் தான் கண்டனான், ஆனால் ஏதோ அவரிடம் ஒரு பரிவு எனக்கு, ஆர் சசி அவர்" என்றாள்.

ஓ அந்தத் தாடி மனிதரா -

"அவர் கதையை கேட்டா நீ கவலப்படுவாய்"

"பரவாயில்லை சொல்லு சசி"

கிட்டத்தட்ட பதினைந்து பதினாறு வருஷங்களுக்கு முதல் அதாவது 1989, 1990 களில் எண்டு நினைக்கிறேன். இந்தியப்படையில் இருந்த "சீக்கியர்கள்" எண்டு சொல்லுறதாம் அவங்கள்,

இவர் வேலைக்குப் போயிருந்த நேரம் மனுசியையும் இவருக்கு ஒரு கைக்குழந்தையும் இருந்ததாம். அந்தக் குழந்தையையும் நோந்து போகேக்க தூக்கிற்றுப் போயிற்றாங்களாம். அடுத்த நாள் இவற்றை மனுசிர பிணம் இந்த ஆத்தில தான் கிடந்ததாம்.

பிள்ளை உயிரோட கிடைச்சதாம். ஆனால் அந்தப் பிள்ளை எங்கையெண்டு தெரியல்ல. தன்ர மனுசிட ரூபகமாய் ஆத்தங்கரைக்குத் தான் வருவாராம். “இவர் வீட்டில உறங்குவதை விட இந்த ஆத்தங்கரையில் உக்காருவதுதான் அதிகமாம் எண்டு அம்மா சொல்லுவா” எனக் கூறினாள்.

கோதினியின் மனம் அவருக்காய் உருகியது மீண்டும் அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

ஆனால் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அந்த மனிதர் அவளைக் காண மாட்டோமா என்ற ஏக்கத்துடன் அங்கு வருகிறார் என்பதும், அந்த ஆற்றில் இறந்து கிடந்த அவருடைய மனைவிதான் தன் தாய் என்பதும் அந்த மனிதருக்கு தெரியாது பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தன்னிடமிருந்து பறித்து வளர்க்கப்பட்ட தன்னுடைய பிள்ளை தான் அவள் என்பதும்.

இரண்டு உள்ளங்களும் உணர்வலையில் சிக்கித் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தன. விழுதைத் தேடும் கிளையாகவும் கிளையைத் தாங்கத் துடிக்கும் விழுது போலவும்.

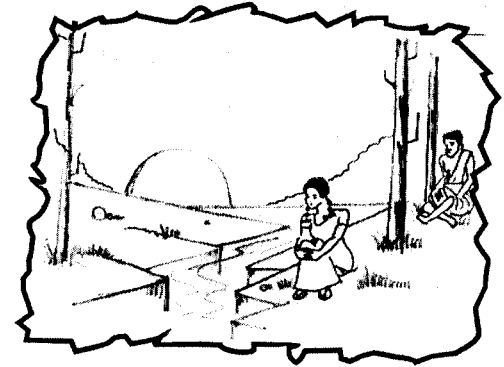
மீண்டும் முகில் திரைக்குள் ஒளிந்திருக்கும் நிலவினைப் பார்த்தாள் கோதினி. அது அவளுக்கு

தன் தந்தை ஒளிந்திருப்பதைப் போன்ற ஓர் உணர்வை ஏற்படுத்தியது அவள் மனம் மீண்டும் விம்மியது.

ஏனப்பா என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா எதற்காக என்கண்ணிலிருந்து மறைந்தே வாழ்கின்றாய், அப்படியானால் எதற்காக என்னை உருவாக்கினீர்கள், பணம் தானா வாழ்க்கை உன் அன்பிற்காக நான் எவ்வளவு ஏங்குகின்றேன், உனக்குப் புரியவில்லையா.

அந்த மனிதர் கிட்ட நெருங்கி இவளை இமை கொட்டாமல் பார்த்தார். அவருக்குள் இருந்த ஆர்வமும் இவளது சோகமும் மோதிக்கொண்டன.

நான் தேடுவது இவளாக இருக்கக் கூடாதா என அவர் எண்ணம் ஓடியது. அவரைக் கூர்ந்து பார்த்த இவள் இவர் நான் தேடும் அதே மனிதராக இருப்பாரோ என எண்ணினாள்.

பாட்டி வீட்டோறான்

‘அக்கா நான் உதில கச்சேரியடிக்கு போயிட்டு வாறன்’. என்றவாறு பாரதி சைக்கிலை எடுத்து ஸ்ராண்டைத் தட்டிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டான்.

“பொறடா தம்பி வாறன்” என்றவள் நேரத்தைப் பார்த்தாள். 10.20 கொப்பியினுள் வைத்திருந்த இரு கடிதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

“டேய் பாரதி பாட்டி போகேக்க மறந்திட்டன்டா. இன்னும் அனுப்பியிருக்க மாட்டாங்கள் பாட்டியக்கண்டா குடுத்துவிடு பக்கத்தில அருள் மாமாக்கு, இல்லாட்டி வரேக்கே போஸ்ட் பண்ணிவிடு”

உனக்கு என்ன மறதியோ தெரியாது ம்... என கூறிக் கொண்டு அதை வாங்கி மடித்து ஜீன்ஸ் பொக்கற்றில் வைத்துக் கொண்டு

“வாறன் போட்டு” எனக்கூறி சைக்கிலை மறுபடியும் எடுத்துக் கொண்டு திரும்பினான்.

பக்கத்து சனமெல்லாம் ஆரவாரத்துடன் “இவர்தான் பாரதிதாசன் ஐயா, இவன் அக்காத்தான் வாசுகி” என கையை பாரதியை நோக்கிச் சுட்டினர்.

இரண்டு போலீஸ் பின்னால், முகாம்சனம் விசயம் அறியும் ஆர்வத்தில் திரண்டு வந்தது.

பாரதிக்கு நெஞ்சத் தண்ணியெல்லாம் ஆவியாகியது. பொலீஸ்காரனைப் பார்த்ததும் அவன் கை தன்னிச்சையாக உயர்ந்து பேச்சைத் தட்டிப் பார்த்தது சின்ன “நிம்மதி பாஸ் இருக்குதெண்டு. இருந்தாலும் அவனை மீறி கால்கள் படபடத்தன. சைக்கிலை மெதுவாக ஸ்ராண்டில் விட்டுவிட்டு “பிள்ளையாரப் பா உனக்கு இரண்டு தேங்காயுடைப்பன்” என மனதுக்குள் பயத்திலும் வேண்டினான். எதற்கெண்டு தெரியாமலே. இன்னும் பயங்கரவாத தடைச் சட்டம் நீங்கவில்லை

“நீரே பாரதிதாசன்” என்றான் ஒருவன்.

மெதுவாக மேலும் கீழும் தலையை ஆட்டினான் பாரதி

“நல்லம் பிள்ளை ஆச்சி...” அவ எங்களோடதான் இருந்தவா, இண்டைக்குத்தான் அவவினர் வீட்ட யாழ்ப்பாணத்துக்கு போறா”

“அதில்லைத்தம்பி இங்க அவவுக்கு நெருங்கின உறவுகள் இருக்கினமோ”

“அவவுக்கு யாருமில்லை, இடம் பெயர்ந்து வரேக்க எங்களோட வந்ததில இங்கேயே இருந்திட்டா யாழ்ப்பாணத்தில அவவுக்கு மகன் இருக்கிறார்.”

“அவ தம்பி, விழுந்ததில கொஞ்சம் சுகமில்ல நீர் வந்தீரெண்டா நல்லாயிருக்கும் என்றான் மற்ற போலீஸ்காரன்.”

“என்னடா பாட்டிக்கு என்னடா” என வாசு ஓடி வந்தாள். (வாசுகி)

“என்னடா போகல்லையா, பாட்டி விழுந்திட்டாளா என்னடா சொல்லடா” என கைகளைப் பிடித்து இழுத்தாள் வாசுகி.

பாட்டியைக் கொஞ்சம் வந்து பார்த்தால் நல்லம். கொஞ்சம் வாங்கோ கச்சேரியில யாழ்ப்பாணம் போற இடத்தில் எனக் கூறி பொலீஸ்காரன் போய்விட

வாசுகியும் பாரதியும் படபடப்புடன் சைக்கிளில் ஏறி கச்சேரிக்கு புறப்பட்டனர்.

அங்கு -

பாட்டி நிலத்தில் விழுந்து கிடக்க, சாமான் எல்லாம் சிதறிக்கிடந்தது. அந்தப் பை மட்டும் இன்னும் கையில் அமிழ்ந்து இறுக்கி, அணைத்தபடி கிடந்தது. இரவு சுட்ட தட்டவடையும் உறைப்பும் முறுக்கும் சிதறிக் கிடந்தது. காகம் வந்து அதையே சுத்தி சுத்தி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. சனக் கூட்டம் திரளாக பாட்டியைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தனர்.

வாசுகிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அப்படியே நின்றாள் தொண்டைவரை அழுகை விக்குகிறது. ஆனால் கண்ணீர் வரவில்லை. அவளின் வாய் மெல்ல முணுமுணுத்தது.

“பாட்டி போட்டா ஓம் பாட்டி எங்களை விட்டுட்டு போட்டா செத்துப் போட்டா” திரும்பிப் பாரதியைப் பார்த்தாள். வாசுகி. அவளும் அப்படியே ஆடாமல் அசையாமல் பிரமை பிடித்தவன் போல் நின்றான். இவன் கண்கள் பாட்டியையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தது. வாசுகி ஓடிச்சென்று “பாரதி பாரடா பாரதி பாட்டி எங்கள் விட்டுட்டுப் போட்டாடா” என

அழுதாள். ஆனால் பாரதி இன்னும் சிலையாகவே நின்றான். வாசுகி அவள் கையைப் பிடித்து அழுத போது கூட அவன் ஒன்றுமே உணராதவனாய் அப்படியே நின்றான்.

வாசுகி ஓடினாள் பாட்டியின் அருகில். பாட்டி எங்கள் விட்டிட்டுப் போக எப்பிடி உனக்கு மனசு வந்திச்சுப் பாட்டி... பாட்டி...” என பாட்டியின் காலைப் பிடித்துக் கத்தினாள். இரண்டு பொலீஸ்காரர் ஓடிவந்து வாசுகியை எழுப்பினர். “தொடக்கூடாது தங்கச்சி இதை பொலீஸ் பாக்க வேணும்” இப்பிடித் தொட்டு விழுந்தெல்லாம் இதுல அழக்கூடாது” அவளை எழும்ப வைத்து விலகிப் போகக் கூறினார்.

அழுதபடியே வாசுகி தள்ளிப் போய் பாரதியருகில் நின்றாள். ஆனால் அவளது அழுகை இன்னும் விக் கலாய் வெளிவந்துக் கொண்டேயிருந்தது.

“சே அவனுகள் எல்லாம் மனுசங்களா, மனுச உணர்வே இருக்காதா?

“ஏனடா ஏண்டா நீ கோவப்படுகிறாய், ஏண்டா பாட்டிர பேத்தியப் பாத்திட்டியா மச்சான்”

“சீ வாய் மூடுறா, நீ இப்பத்தான் வந்திருக்கிறாய், உனக்கு ஒண்டும் தெரியாது, இங்க நடந்ததப்பாத்திருந்தா இப்படி நீ கதைக்க மாட்டா.”

“என்னடா ரவி நடந்தது சொந்தா ரவி என்ன நடந்தது” என மற்றவன் கெஞ்சினான்.

“ரவி கூறினான் இவங்களெல்லாம் இப்படியே காட்டில் இருந்து உற்பத்தியாகி வந்திருக்காங்களா? இவங்களுக்கு மனுசரோட பழகிற பாச உணர்வு இருக்கிறதா? ஒரு அம்மாட வயித்தில பிறந்திருக்க

மாட்டானுகளடா பாவியள் எங்க கொட்டப் போறாங்களோ தெரியாது” என்று கூறியவனின், கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீரைத் தட்டிவிட்டு ஜீன்சில் துடைத்துக் கொண்டான்.

மற்றவன் பொறுமை இழந்து “ரவி நான் என்ன நடந்ததெண்டு கேட்டன். நீ ஏதேதோ உளறுகிறாய், நடந்ததை முதல் சொல்லு”

“சுரேன் நானும் யாழ்ப்பாணம் போகவேண்டு விடிய ஆறு மணிக்கெல்லாம் வந்து இஞ்ச லைன்ல நிக்கிறன் ஆனா இந்தப் பாட்டி எனக்கு முதலே இஞ்ச வந்து நிண்டவ”

“எனக்கு முன்லைன்ல தான் நிண்டவா. கன நேரமா நிண்டதில என்னோட சும்மா கதைச்சுக்கொண்டு நிண்டவா, தனக்கு ஒரு மகன் தானாம். அவர் யாழ்ப்பாணத்திலேயாம் ரண்டு பேத்தியும் இருக்கினமாம். பிறந்ததில இருந்து பேத்திமார இன்னுமே பார்க்கேல்லையாம்.

தான் தனர பேத்திமார பாக்கப் போறன். என்ற சொந்த மண்ணைப் பார்க்கப் போறன். என்ற ஊர, ஊரில சனத்த, உறவுகளைப் பார்க்க போறன் போய் அந்த முருகன் சன்னிதியில கும்பிட்டு இருந்து ஆற வேணும் எண்டு சொன்னவ. நான் போய் என்ற புள்ள குட்டியளப் பாத்து நான் பிறந்த மண்ணிலதான் கண்மூட வேணும் எண்டு சொன்னவா.

நேரம் செல்லச் செல்ல சனம் கூடத் தொடங்கி, நெருக்குப் பட்டுக் கொண்டு நிண்டதுகள். வரிசை குழம்பி சனமெல்லாம் நெருக்குப்பட்டு பாவம் பாட்டி நேரத்தோடயே வந்ததில கால் நோவுதடா தம்பி, நான் இப்படி ஓரமா நிக்கிறன் எண்டு சொல்லி அங்கால

போகத் திரும்பி நடந்தவ. சனம் லைன் காணாம குழம்பி நிக்க உதில நிக்கிற பொலீஸ்காரங்கள். பெரிய தடியளக் கொண்டு வந்து அதால தள்ளியும் அடிச்சும் லைனுக்குள் கட்டும் படுத்தினாங்கள்.

ஆனால் முடியல்ல அவங்களால், அதால கம்பால கண்டபடி சனத்துக்கு அடிக்கத் தொடங்கிட்டாங்க பாவம் பாட்டி சைட்டா நிக்கப் போனவ, இவங்கள் எல்லாம் கண்டபடி கம்ப ஓங்கினதால பாட்டிக்கு அடிப்பட்டுச் சரிய போக மற்றவர்கள் வந்த வரத்தில தள்ளி விட அப்படியே விழுந்தா பேச்சு மூச்சு இல்லாமக் கிடக்கிறாடா

பாட்டி உடனேயே செத்துப் போட்டாள் பாட்டியத் தள்ளி விழுத்தி இவங்கள் தானடா சாகடிச்சவங்கள்.

வாசுகி தலையை லேசாகத் திருப்பி அந்த இரண்டு பேரையும் பார்த்தாள். மெல்ல எழுந்து சென்று இருவரிடமும் (ரவி, சுரேன்) “பாட்டியைச் சாக்காட்டிற்றங்களா? இவங்களா... கொண்டு போட்டாங்களா...?” என ஆவேசமாய் கேட்டாள்.

பின் பாரதிதாசன் நிண்ட இடத்திற்கு ஓடி வந்தாள்.

பாரதி “டேய் இவங்கள் இவங்கள்தான் எங்கட பாட்டியக் கொன்னுட்டாங்களாம்” எனக் கத்தியபடி பொலீஸைக்காட்டினாள். பாரதி திகைத்து போய் சுய நினைவுக்கு வந்தான். “பாரதி எங்கட பாட்டியைக் கொண்டு போட்டு நிக்கிறாங்கடா” என்றவள்.

அங்கு திரளாக கூடி நின்ற சனத்திடம்
“நீங்க சொல்லுங்க நீங்க செல்லுங்க என்ற
பாட்டியைக் கொண்டது இவங்கதானே இவங்கதானே
என்று கத்தினாள்.

குழுமி நின்றவர்கள் அவளைப் பரிதாபமாகப்
பார்த்தனர்.

ஒரு முதியவர் விரைந்து போய்ப் பாரதியின்
காதில ஏதோ கூறினார்.

பாரதி வாசகியைப் பிடித்து, “ஏய் வாசு சும்மா
கத்தாத உனக்குப் பைத்தியமா பாட்டி விழுந்ததில்
செத்துப் போட்டா சும்மா கத்தாத” என அவளை
கையைப் பிடித்து இழுத்து யாருக்கும் தெரியாமல்
அதட்டினாள்.

ஆனால் வாசுகி பேச்சை நிறுத்தின பாடில்லை.

பாரதி வாசுகியை தரதரவென இழுத்துக்
கொண்டு போய் சைக்கில் பார்க்கில் இருந்த ஒரு
வாங்கில அமர்த்தி தானும் அமர்ந்தாள்.

“ஏண்டா-ஏண்டா பாரதி என்ன இழுத்துக்
கொண்டு வந்திட்டா நம்மட பாட்டிடா, அவ எங்கட
பாட்டிடா கொண்டிட்டாங்கடா...? என அழுதாள்.

“தெரியும் வாசு ஆனா நீ இப்படிக்கத்தாத வாசு,
அவங்கள் எதையும் செய்வாங்கள் செத்துப் போன
பாட்டில எனக்கு மட்டும் கவல இல்லையா, நீ எனக்கு
வேணுமடி நீ இப்படிக்கத்திக் கொண்டு இருந்தா
இந்தக் காட்டு மிராண்டியள் ஏதாவது
செய்திடுவானுகள்.”

“இங்க பார் அழாதம்மா இப்ப, நாங்க
வீட்டுக்குப் போய் அழுவம், அழாதம்மா,” என
வாசுகியைப் பாரதி தேற்றினாலும் அவன் கண்களிலும்
பொலபொல வென நீர் வடிந்தது.

திரும்பி பாட்டி கிடந்த இடத்தைப் பார்த்தான்.

புதிதாக பொலீஸ் வந்து பார்த்தார்கள் பாட்டி
கிடந்த இடத்தை அளவெடுக்க சனங்கள் இன்னும்
அப்படியே இருந்தனர். அவர்கள் பேயறைந்த
முகங்களாய்க் காட்சி தந்தனர்.

பாரதிக்கும் பாட்டியின் இறப்பு நெஞ்சில் கனத்து
ஆவேசத்தைத் தந்தாலும், அடக்கிக் கொண்டான்.
உண்மை என்று யாரும் கூறவந்தால் நாளை புலி என்ற
பெயருடன் வெலிக்கடையிலோ, களுத்துறையிலோ
தான் இருக்க வேண்டும்.

பாட்டியின் அருகில் சிதறிக்கிடந்த
பலகாரங்களைப் பார்த்தபோது அவனுள்
வெப்பியாரத்தை அடக்க முடியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வரேக்க குண்டு
விழுந்து அம்மாவும் அப்பாவும் செத்துப் போட்டினம்,
அனாதையா ஆருமில்லாம அழுது கொண்டு நிண்ட
எங்கள் பாட்டி தான் அணைச்சு கூட்டிக் கொண்டு
வந்தவ. அகதி முகாமில் எங்களோடயே ஓரிடமும்
போகாம காவலா இருந்தவ, சின்னப்பிள்ளையளா
இருந்த எங்களுக்கு அம்மாவா அப்பாவா இருந்து
மட்டுமில்லாமல் படிக்கவும் அதத் தொடரவும்
வைச்சவா.

அதைவிட மேலாய் இந்த அகதிமுகாமில் பிள்ளையள் பன்னிரண்டிலும், பதின்னாலிலும் எண்டு ஓடிப்போற. கெட்டும் போற நேரத்தில வாசகிக்கு நல்ல பாதுகாப்பா இருந்தவ.

இனி எப்படித் தனிய இருப்பம் வாசவ நான் எப்படிப் பாதுகாப்பன், பாட்டி ஏன் நீ இப்படிக்கெதியாய் போட்டாய் என மனசுக்குள்ளேயே அழுதான்.

“பாவம் பாட்டி எவ்வளவு ஆசையாய் பேத்திமாருக்கெண்டு பார்த்துப் பார்த்து உடுப்பு வாங்கி. இரவிரவா பலகாரம் சுட்டு எடுத்துக்கொண்டு வந்தவ” ஏன் கடவுளே உனக்கு கூட இரக்கமில்லையா, ஆசையாசையா வந்த பாட்டிய கொல்ல வைச்ச மண்ணில விழுத்தி மண்ணோட மண்ணாக்கிப் போட்டியே.

பாட்டி “ரண்டு நாளில் வந்திடுவன்டா பேராண்டி எண்டாயே” அதுக்குள்ள போட்டியே என்று விக்கியது பாரதியின் மனம்.

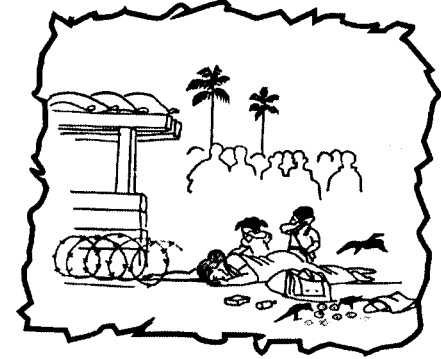
“தம்பி உங்களிட்ட வாக்கு மூலம் ஏதோ எடுக்கவேணுமாம் கொஞ்சம் வாறிங்களா” என்று கேட்டபடி ஒருவன் வந்து நின்றான். தலையை ஆட்டி விட்டு அவன் முன்னால் போக பாரதி வாசுகியை எழுப்பி அவன் கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

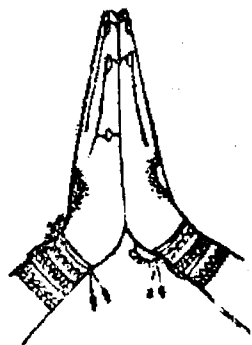
அவன் மட்டும் தான் தனக்கு இனிச்சொந்தம் என்ற நினைவோ தெரியாது. அவன் மனதில் வேண்டினான். “மன்னித்துவிடு பாட்டி நீ அடிக்கடி சொல்லுவாய் எண்ட நிலத்தில தான் கண்மூட வேணுமெண்டு ஆனா இந்தப் பாதகர்கள் உன்னச்

சாகடிச்சிட்டாங்கள்.” இவர்களுக்கு எதிராய் ஒரு விரலைக் கூட நீட்ட முடியவில்லை.

அப்படி நீட்டினால் என்னை மிஞ்சி மிஞ்சி சித்திரவதை செய்து சிறையில் அடைப்பாங்கள். ஆனால் என் அக்காவை நினைத்து பார், இன்னுமொரு செம்மணியாகவோ ஒரு சாரதாம்பா ளாகவோ நான் அவள இழக்க விரும்பேல்ல எனக்கு அவள் மட்டும் தான்.

உனக்குத் துரோகம் செய்வதாக நினைத்து விடாதே பாட்டி உன் குழந்தைகளாகிய எங்களை மன்னித்து விடு பாட்டி. நீ கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டதாகத்தான் நான் கூறப்போகிறேன்.

நூலாசிரியர் பற்றி

சுந்தரத் தீவாம் இலங்கைத் திருநாட்டின் வவுனியா
மாவட்டத்தைப் பிறப்பிடமாகவும்,
தற்போது கொழும்பை வசிப்பிடமாகக்கொண்டவருமான
செல்வி. வாணி ஜெயா அவர்கள்
திரு.திருமதி அன்ரனி அன்னலட்சுமி தம்பதியினரின்
புதல்வியுமாவார்.

இவர் சிறுபிராயம் முதல் இலக்கியத் துறையில் மிகுந்த
ஈடுபாடு கொண்டவர். இவரது கதைகள்
கட்டுரைகள் கவிதைகள் ஈழவாணி என்ற
புனைபெயருடன் தினமுரசு, தினக்குரல் போன்ற
ஈழப்பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன.
சிறந்த மேடைப் பேச்சாளரான இவர் செந்தணல் பத்
திரிகையின் பிரதம ஆசிரியர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
இவர் எதிர்காலத்தில் சிறந்த எழுத்தாளராகத் திகழ்வார்
என்பதற்கு இன்னிறங்கள் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு
கட்டியங்கூறுகிறது. நிறங்கள் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு
இவருடைய இரண்டாவது நூலாகும் "சிதறல்" என்ற
கவிதைத் தொகுப்பினையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

.K.மனீனா ஜெசி